COLLEGE OF ENGINEERING CHENGANNUR

College of Engineering Chengannur is a premier government engineering institute situated in Chengannur of Alappuzha district, Kerala. The institution was established in 1993 under the patronage of the Institute of Human Resources Development (IHRD). It is approved by the All India Council for Technical Education and is recognized by Cochin University of Science And Technology. The college offers under-graduate programmes in Computer Science & Engineering and Electronics & Communication Engineering. It is one among the six engineering colleges in Kerala selected by the Government of India for the Technical Education Quality Improvement Programme (TEQIP). The IEEE student branch of this college was selected as the best in Asia Pacific region (R10).

COLLEGE OF ENGINEERING
CHENGANNUR

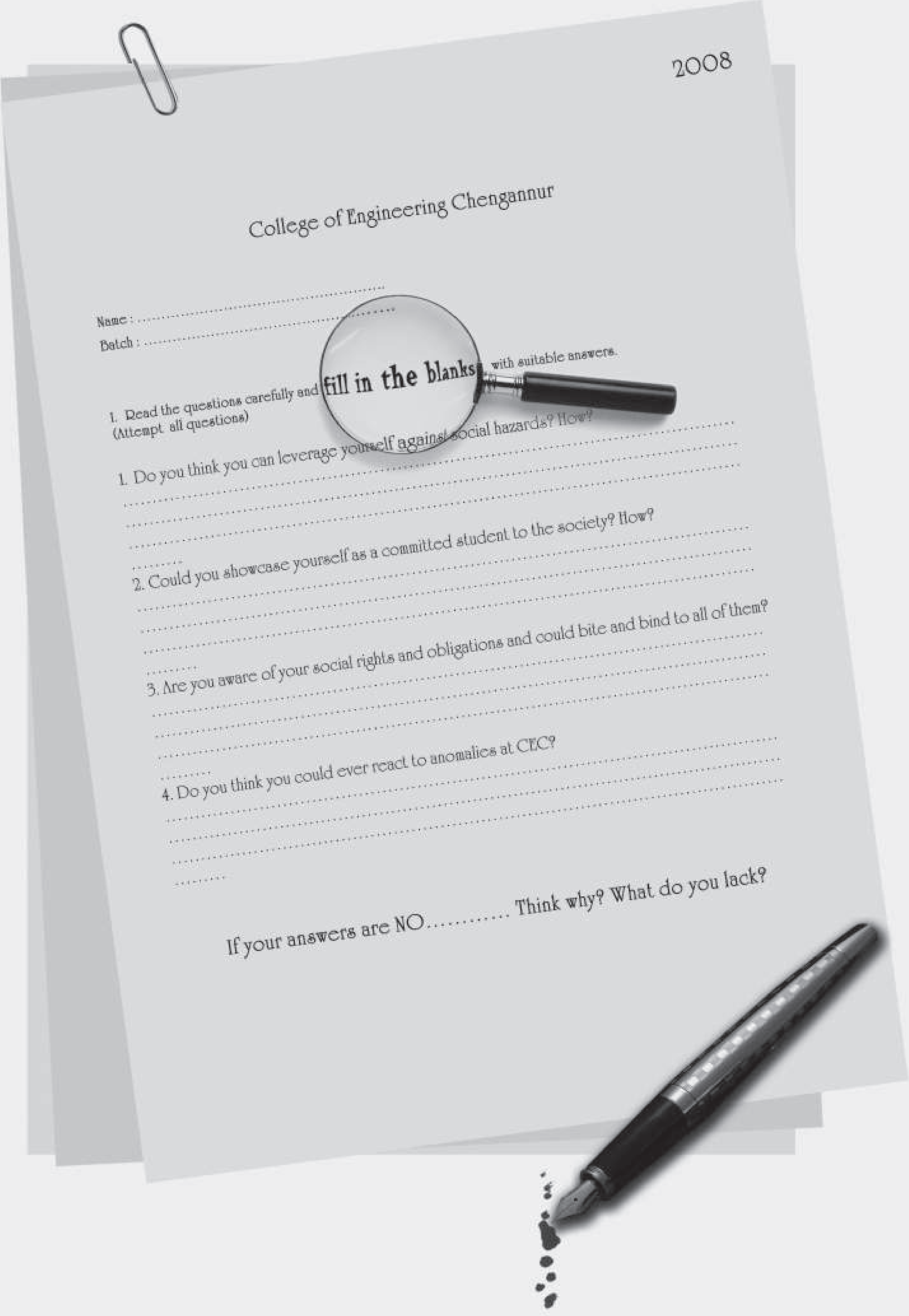
2008
College of Engineering Chengannur
Name :
Batch :
1. Read the questions carefully and fill in the blanks with suitable answers.
(Attempt all questions)
1. Do you think you can leverage yourself against social hazards? How?
2. Could you showcase yourself as a committed student to the society? How?
3. Are you aware of your social rights and obligations and could bite and bind to all of them?
4. Do you think you could ever react to anomalies at CEC?
If your answers are NO............ Think why? What do you lack?

CREDITS

Principal

Prof. (Dr.) V P Devassia

Staff Advisor

Mr. Jayadeep Kumar J

Chief Editor

Sharon Vinod

Sub Editor

Alok Mohan

Treasurer

Reuben George Stephen

Special Gratitude

Riya Anie Cherian

Vivin Rins Pulikkottil

Prajeesh M. Prem

Suraj Sebastian

Cover Design

Anoop Thomas Mathew

Shivshankar M.P.

Cover Models

Fabin Rasheed

Mrudula M. George

Printed at

Learners' Offset Printers, Kottayam Tel. : 0481 - 2567438

Layout & Designing

Manoj Kumar R K, Learners' Offset, Kottayam

Printed and published by Sharon Vinod , on behalf of Principal, College of Engineering Chengannur

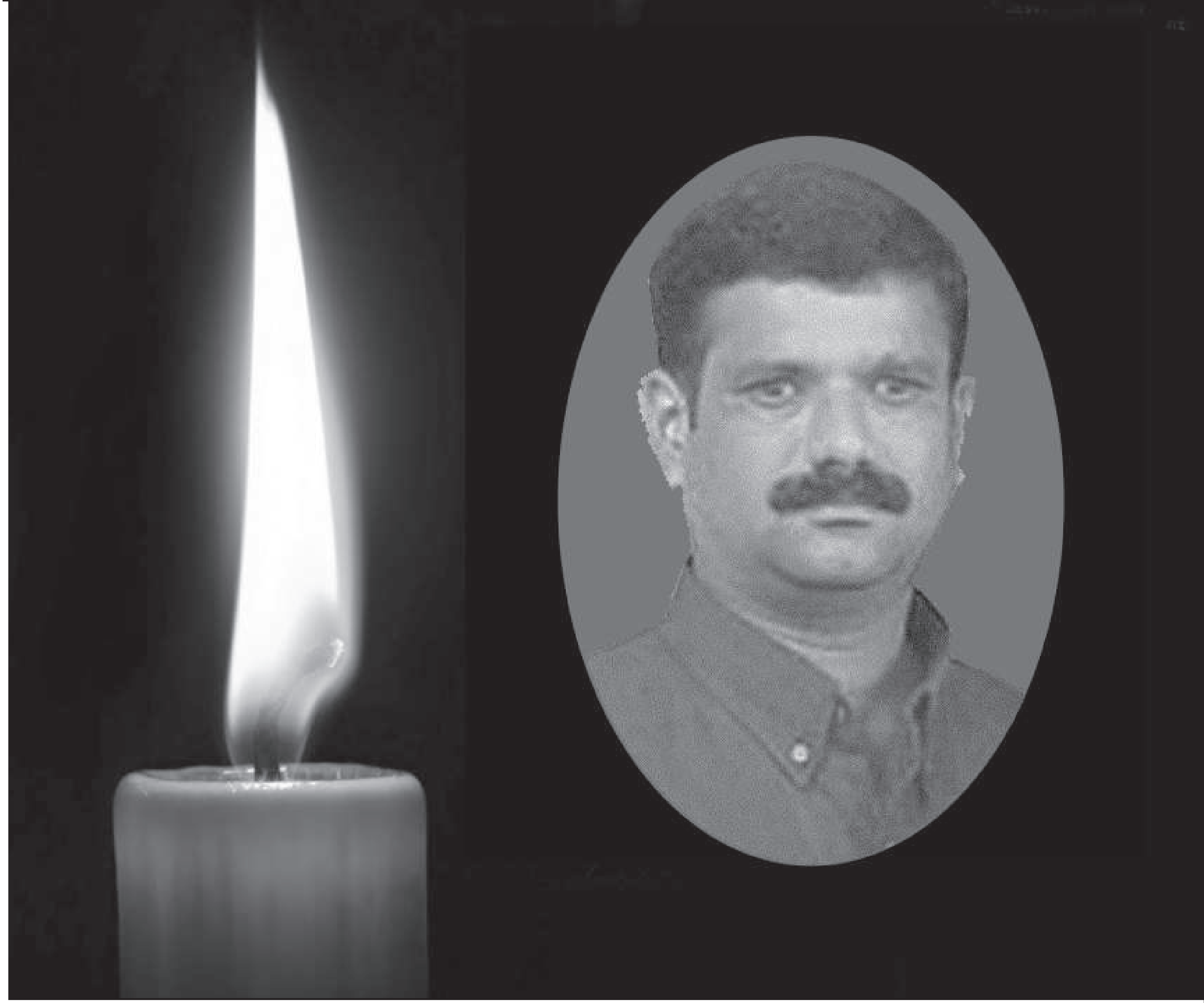

ഓഫീസ് വരാന്തയിലെ സൗഹൃദസംഭാഷണങ്ങൾക്കിടയിൽ ആ ശബ്ദം ഇന്നും ഞങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ.......

ഇടം കൈയ്യിൽ മുണ്ടിന്റെ കോന്തലയും, വലം കൈയ്യിൽ ഒരു താക്കോൽ കൂട്ടവുമായി മനസ്സിന്റെ

വരാന്തയിൽ ഓർമ്മകൾ ഇന്നും നടക്കുമ്പോൾ........

പിശുക്കി സമ്മാനിച്ച പുഞ്ചിരിയിലെ സ്നേഹം അനുഗ്രഹമായി ഞങ്ങളിൽ നിറയുമ്പോൾ.....

ഈ ഉള്ളുരപ്പുസ്തകം **സാബുച്ചേട്ടന്റെ** കാൽച്ചുവട്ടിൽ ഞങ്ങൾ സമർപ്പിക്കട്ടെ.

Extending our Thankful Gratitude towards our Platinum Sponsors

State Bank of Travancore

Chengannur

MESSAGE

It is my pleasure to see that our college magazine 2008 is getting ready ahead of schedule. I am sure that the magazine will reflect the views and talents of the young and dynamic student community of our campus.

I congratulate the dedicated group behind the scene who have contributed and were instrumental in bringing out the magazine

Prof. (Dr) V.P. Devassia
Principal

Chengannur
21st July 2008

MESSAGE

In a world where there is rapid development in science and information technology, where boundaries are fast dissolving, where communication is the keyword, often there is an unwitting dilution of academic programmes. The College of Engineering, Chengannur, focuses on holistic education geared towards academic excellence. It is a wonderful hub of academic and cultural activity with all the stakeholders - the Principal, teachers, students, parents and other staff working together towards the ultimate goal of raising the level of students' achievements. Apart from academics, it is needless to say that debating, music, dance, quiz, fine arts etc. all find an important place here. The annual college magazine 2007-08 reflects the true spirit in the college. I hope that this college magazine will infuse positive energy in batches next to come.

Jayadeepkumar J
Faculty in charge of college magazine

WHERE ARE THE WORDS?

"More men fail through lack of purpose than lack of talent"

For the title of a college magazine, Fill in the Blanks is intriguing, to say the least. When the editorial board was searching for a suitable name, we wanted something different. Something refreshing – and something that carries significance in today's world. Many ideas came up... Some were downright depressing... while others were too childish. In the end, we settled for Fill in the Blanks.

Now, what is all this about? Is it just an attempt to be different for the sake of it? Or is something hidden behind it?

Look around and observe. There are blanks everywhere – blanks that scream to be filled. Many of us notice these blanks, but don't know what to fill in or how. Some do try – and succeed too. Youth are always said to be 'different'. At times they are branded rebellious. At others, reckless. But now , are they (or rather, we) being indifferent? Many a times, it is heartbreaking to see that youngsters don't care. They simply don't care. Let there be millions dying in Iraq, who cares? Let there be even more dying in Indian cities. Let there be rapes, mass murders, fake gurus and what not?

Even if we do care, what are we supposed to do? It's a natural question. Well, we may not be able to stop wars or rapes or mass murders or fake gurus. But aren't there things we can do? Things that are, to an extent, in our control? We can at least start by not being so self-centered. Many of us don't know even the guy who sits next to us. We may know his name, but that's it. Nothing more. Why has life become so monotonous? Food for thought.

When we are asked to Fill in the Blanks, we should know the words. What are the words? The words of love, words of kindness, words of compassion, words of humility, words of sacrifice. Why are these clichéd words so significant? They are what make life worth living. The little rays of hope amid the big dark clouds of depression. The little streams in the desert.

Where are the words? They are in your hearts. You know them. You just have to write them down and Fill in the Blanks. This book in your hands, I believe is a small step in that direction. It is for you to turn it into a movement...

Sharon Vinod
Chief Editor

FROM THE SUB EDITOR

I strongly believe that the name chosen for this magazine is of the first water and the most suitable one. You might wonder why such a name like *Fill in the Blanks*. But you would find it an epitome of our current youth… read on…

Suppose there are two railway tracks. One usable and one unusable. Three children are playing on the tracks. One child is playing on the unused while other three are on the usable. Let's imagine a train coming from far. We have got two options. Either allow the train to go straight or divert it to the unused track. Which one will you prefer? You might choose to divert the course of the train and sacrifice only one child. But, have you ever thought that the child choosing to play on the unused track had in fact made the right decision to play at a safe place?

Nevertheless, he had to be sacrificed because of his ignorant friends who chose to play where the danger was. This kind of dilemma happens for youth these days. In the office, community, in politics and especially in a democratic society, the minority is often sacrificed for the interest of the majority, no matter how foolish or ignorant the majority are, and how farsighted and knowledgeable the minority are. The child who chose not to play with the rest on the operational track was sidelined. And in the case he was sacrificed, no one would shed a tear for him.

This is a typical example of the passive nature of the present youth. While we are all aware that life is full of tough decisions that need to be made, we may not realize that hasty decisions may not always be the right one. All decisions that are taken need not gain acceptance, nevertheless, we must go ahead with it. And we invite you to some such situations where our youth would find themselves blank; let's fill them in…

"Turn your face to the sun & the shadows fall behind you."

Alok Mohan
2010 EC

Drawn into the realm of futility....
In search of a purpose...

Trapped in the voids of uncertainty....
In assurance of confidence...

Locked in monotony...
While craving for spontaneity...

Merely existing every single moment...
To discover a life worth living ...

Thoughts running at a slower pace...
Unable to draw level with the fast life...

In pursuit of the ideal accomplice...
Befriended iPods and laptops...

Cocooned in a "perfect" space...
Presenting instant contentment to self...

Yearn no longer for knowledge...
A degree is all that matters...

No time to even get bored...
Yet there is infinite time for worthless dealings...
And everything around seems paradoxical...

Blanks everywhere
Will you fill them?

യുവത്വത്തിന് അത്യാവശ്യം വേണ്ട ചിലത് ...

തുറന്നിട്ട ഒരു ജാലകം .... Let the Colours in ...

Adheena Miriam

- A Day for the Rest
- ചെങ്ങന്നൂർ ഇന്നലെകളിലൂടെ
- Moods of Nature
- ഓർമ്മകളിൽ പുഴവെള്ളം തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ച്
- കടൽ
- പുഞ്ചിരിക്കാത്ത മനുഷ്യർ
- Walk the World
- മൂന്നക്ഷരങ്ങളിൽ അനന്തമായി...

Riya Ann Philip
വിനീത് പി.
ഫെമ മെറിൻ ജേക്കബ്
ഷെറിൻ മേരി ദാസ്
Viju James
ജിനേഷ് ജോയ്

വായിക്കാൻ ഒരു പുസ്തകം ....

Insightful Feasting..............

- മലയാളത്തിന്റെ നാലുകെട്ട് — സുമ എച്ച്.
- Taare Zameen Par- A Whirlwind of Varying Emotions — Meenakshi M.
- Through the 3 Mistakes — Darsana R.
- ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ കടൽത്തീരത്ത് — ലിന്റു ആൻ പോൾ
- Nuovo Cinema Paradiso - For those with a heart — Rizwan P.
- നാടായാൽ നൃപൻ വേണം നാടകമായാൽ................ കാവാലത്തോടൊപ്പം

സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാളുടെ കരം ....

Assurance of Love

- Three Weeks in a Lifetime
- തനിച്ചൊരാൾ
- കപ്യാരുടെ മകൻ
- തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ
- ശംഖുമാലകളുടെ വിൽപ്പനക്കാരി
- Miss Her
- എന്റെ ഇണക്കിളിയുടെ പാട്ട്
- ആത്മാവ് തേടി
- Incomplete
- വേർപാട്
- ആ നിശ്ശബ്ദതയിൽ

Christin E. George
സാജൻ പി.
സുബിന മരിയ ജോസ്
പ്രജീഷ് എം. പ്രേം
ലക്ഷ്മി എം. നായർ
Vishnusree G.
അരുണാനന്ദ് ടി.എ.
ധന്യ ദാസ്
Bibin Bastin
വീണ വിക്രമൻ
റെയ്ന മാത്യു

ഒരു തോക്ക് .... Break the Silence..............

- Reality Shows : Reality or Faking Reality
- The Nano, the Engineer and the Common Man
- The Global Food Crisis
- Engineering Studies Through Decades
- ***Fill in the Blanks : Cover Story***
- വിടവ് നികത്തുവാൻ കൈകോർത്ത് : *An Open Discussion*
- വേനൽമഴ നനഞ്ഞാരോ
- The 123 of the Nuclear Deal
- ചെ നിനക്കായ്
- കല്ലുകൾ

Midhun Sneh
Reuben George Stephen
Richie Sam Oommen
Riya Anie Cherian
ഹരിശങ്കർ വി.വി.
Jestin Joy
പ്രവീൺ കുമാർ എസ്.
നിതാന്ത് എസ്.

ഇളം കാറ്റിൽ ഒഴുകിയെത്തുന്ന സംഗീതം.... Scented Spices....

- 10 Laws of Computing	Vibin A.M.
– ചളു വിരിയുന്ന ക്യാംപസ് വരാന്തകൾ	ജോസഫ് പീറ്റർ
- Buddy Systems and Pal Formats in Real Life	Edwin Antony
- Life and Times at CEC	Jones Jaick
- I Own a Hunk 150	Sebin K. Kottackal
- The Write Stuff	Shinu Gervasis
- The Academic Year in Assorted Flavours	

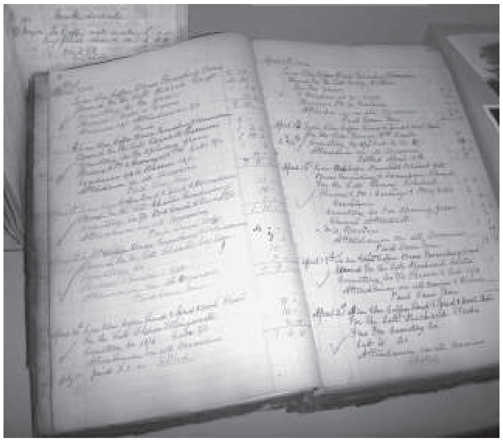

കള്ളം പറയാത്ത ഒരു കണക്ക് പുസ്തകം ....

Transparent Secrets

- Principal's Report
- IEEE Student Branch Report
- Training and Placement Cell Report

പൂ പാത്രത്തിലെ പൂത്തനിലകൾ ....

From the Tech Palette

- Invisibility : From Fiction to Fact
- Pico Projection Displays
- Second Life
- Mobile Wimax
- Why Make Yourself Crazy?
- Kill Your "Just an Engineer" Dreams!

Liji Thomas
Nisha Joy
Davis Goerge
Shaun Thomas
Swathi Mukundan
Libin K. Philip

**Youth is not a time of life - it is a state of mind,
it is a temper of the will,
a quality of the imagination,
a vigor of the emotions,
a predominance of courage over timidity,
of the appetite for adventure over love of ease.**

- Samuel Ullman

‘ചെങ്ങന്നൂർ ബസ്സ്റ്റാന്റിൽ നിന്ന് നേരേ നടക്കുക....നന്ദാവനം ജംഗ്ഷനിൽ വഴി മൂന്നായി തിരിയും....മുകളിലേക്ക് കയറുന്ന റോഡേ നടന്നാൽ കാണാം കോളേജിന്റെ ഗേറ്റ്....’

ട്രാൻസ്പോർട്ട് ബസ്സിൽ പരിചയപ്പെട്ട മനുഷ്യനാണ് വഴി പറഞ്ഞ് തന്നത്. പറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാതെ ഗേറ്റിന് മുൻപിലെത്തിയപ്പോൾ തോന്നി..... നന്നായി വഴി പറഞ്ഞ് തരുന്നതും ഒരു കലയാണ്.

എൻട്രൻസ് റിസൽട്ടറിഞ്ഞ ദിനം തൊട്ടുള്ള ദിവാസ്വപ്നങ്ങളിൽ കോറിയിട്ട കലാലയത്തിന്റെ രൂപം മനസ്സിൽ തറച്ച് പോയിരുന്നു. പടുകൂറ്റൻഗേറ്റ് മലർക്കെ തുറക്കുമ്പോൾ, ഇരുവശങ്ങളിലും തണൽ മരങ്ങളോട് കൂടിയ ഒരു പാത, കൂട്ടുകാർ വട്ടം കൂടി സൊറ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അരമതിലുകൾ, ആയിരം കഥകളുറങ്ങുന്ന വിവിധ ബ്ലോക്കുകൾ, ചുമരുകൾ നിറയെ രാഷ്ട്രീയകലാപ്രകടനങ്ങൾ, അങ്ങനെ......അങ്ങനെ.....

പ്രതീക്ഷിച്ചതിനു നേർവിപരീതമായൊരു കലാലയം കൺമുന്നിൽ നിറഞ്ഞപ്പോൾ ആദ്യം മനസ്സൊന്നു പിടച്ചു. കവാടത്തിൽ തന്നെ ഒന്നാം വർഷവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പേരും, ക്ലാസ് റൂമും എഴുതിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ക്ലാസ്റൂം 501, ഒന്ന് രണ്ട് വട്ടം ഞാനത് മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

അക്കാഡമിക് ബ്ലോക്കിലേക്ക് കയറിയപ്പോൾ ഞാനറിഞ്ഞു......കെട്ടിടത്തിന്റെ പരിമിതികൾ തകർത്ത്, ആകാശം മുട്ടെ വളരുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തുടിപ്പ്!

ഒന്നാം വർഷ വിദ്യാർത്ഥികളെ വരവേറ്റുകൊണ്ട് ആയിരം കണ്ഠങ്ങൾ അലറിവിളിച്ചു.

“ഏ.....പിസ്താ........കുമ്മിലതി പിസ്താ.....

ഡിംഗ് ഡോംഗ് ബെൽ CEC”

എന്റെ ജീവിതത്തിലെ മറക്കരുതാത്ത ഒരു ദിനം.........ഇനിയുള്ള നാലുകൊല്ലം നിങ്ങൾക്കൊപ്പം പിസ്താ വിളികൾക്ക് മുഴക്കം കൂട്ടാൻ ഞാനുമുണ്ടാവും.....

Adheena Miriam Alex
2010 EC

A Day for the Rest

It was to be just another day,
Pulling through life, a monotony
Crossroads none as ever, I foresee
Take me through, the solemn plea

Like a placid drift from the sobriety;
Enhanced with worry and dubiety.
I experience a visual treat,
When the benign face my eyes met

A countenance that uttered not a word.
Yet in a voice divine and limpid,
I did hear, the ambush of the unspoken.
A chatter of matters, an effusion.

Along the colloquy, I lucidly listen,
To the artist in my radiant companion.
A whisper, a lot blaring!
A scream, a lot soothing!

A million words like a chant ,
Robed in a colourful palette,
Waved the brush in perfect delight,
Conceiving a true work of art.

Places and people, seen and met;
Acts and roles, played and felt;
Voices and thoughts, heard and had;
Dreams and desires, thought and touched.

Panorama of his life, the canvas bears
A simple one, yet it did mesmerize
The prodigy found reasons to smile and grin,
While the gallery of life exhibits thick or thin.

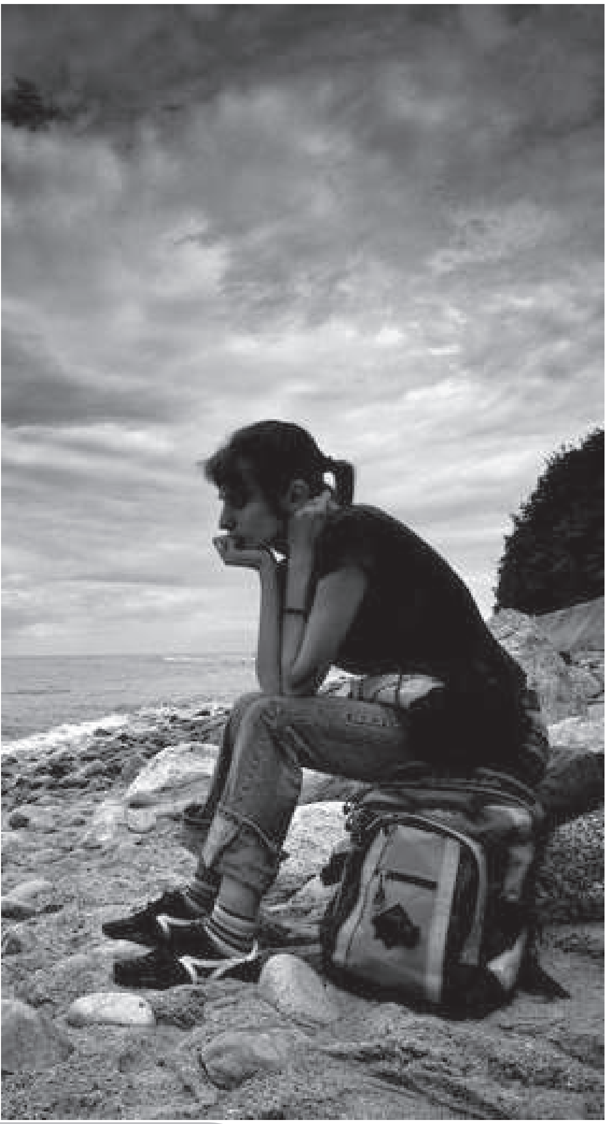

My folly I finally realise,
And ponder over my actions.
Dreams and aspirations, I neglected
Bountiful blessings, I took for granted.

Ashamed I am, of my cowardice;
Mortified by my ignorance.
As I moult away in despair,
My eye-opener plays prudent adviser.

'Its never too late to make changes.
You can always mend the damages.
Follow your heart and never act out of fear,
Let the world know you are here.'

The candle of hope is lit.
Those words of wisdom did it,
And in a spirit light and buoyant
I rise like a phoenix, rampant.

Its worth more than any treasure ever,
How do I thank for dear life ?, I wonder.
Just then I realise the departure of the Messiah;
Bewildered I remain, of the non-existent goodbye.

PRIVATE PROPERTY-1

പ്രകാശേട്ടൻ.....

ഇവിടെ പ്രകാശേട്ടനുണ്ട്.... CEC യുടെ ജീവനായി.... താടിചൊറിഞ്ഞ്കൊണ്ട് ഞങ്ങളെ നോക്കി കള്ളച്ചിരി പാസാക്കുന്നു, വഴിയിൽ കാണുമ്പോൾ വയറ്റത്ത് കുത്തുന്നു, "പ്രിൻസിപ്പാൾ ചൂടിലാണ്, ഇപ്പോൾ കയറിയാൽ ചീത്ത കേൾക്കും"എന്ന് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുന്നു. ഇവിടെ വിരിയുന്ന ഓരോ പ്രണയങ്ങളും, ഓരോ സൗന്ദര്യപിണക്കങ്ങളും ആ മനസ്സിൽ സുരക്ഷിതം.

"ഓഫീസ് വരാന്തയിൽ കറങ്ങി നടന്ന് സമയം കളയാതെ നീ ധൈര്യമായി പോയി ക്ലാസിൽ ഇരിക്ക്. ഇവിടെ പ്രകാശേട്ടനില്ലേ?"

ആ വാക്കുകൾ ഒരാശ്വാസമാണ്.

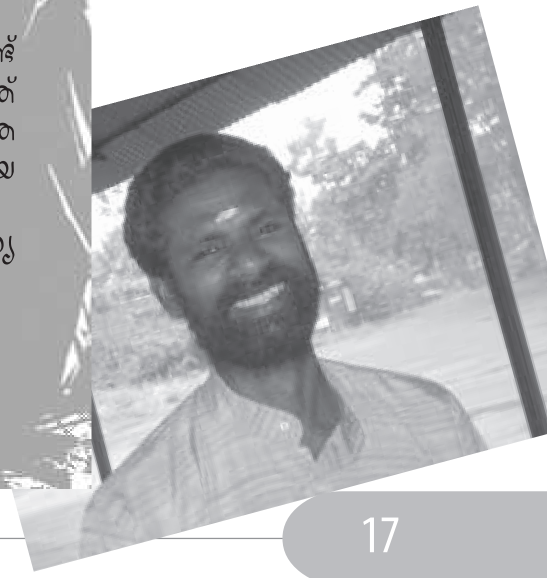

ചെങ്ങന്നൂർ ഇന്നലെകളിലൂടെ...

ചരിത്രത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം ഇന്നലെകളെ അറിഞ്ഞ് ഇന്നുകളെ ശോഭനമാക്കി നാളെയിലേക്കുള്ള വഴി തെളിക്കുകയാണ്. യൗവ്വനത്തിന്റെ സുപ്രധാനമായ നാലുവർഷങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ചെങ്ങന്നൂരിന്റെ ചരിത്രം ചികഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത് ഒരു കടമയാണെന്ന് പലപ്പോഴും തോന്നിയിരുന്നു. ലഭിക്കുന്ന വിവരങ്ങളിലെ കതിരും പതിരും തിരിച്ചറിയാനാവുമോ എന്ന ആശങ്ക ഞങ്ങളെ പിന്നോട്ട് വലിച്ചു. ഈ കർത്തവ്യത്തിലേക്ക് തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയപ്പോഴാണ് എന്തുകൊണ്ട് ഇത് നേരത്തേ തോന്നിയില്ല എന്ന ചോദ്യം മനസ്സിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്. ഇവിടെ സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വിവരങ്ങളിൽ വളച്ചൊടിക്കപ്പെട്ട സത്യങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ഇതിനായി ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചരിത്ര ഗവേഷണ പാടവത്തോട് അൽപ്പം ദയ കാട്ടുക.

പമ്പാനദീതട സംസ്കാരം

ലോകത്തിന്റെ ഏതു കോണുകൾ പരിശോധിച്ചാലും നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കും, സംസ്കാരങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നത് നദീതീരങ്ങളിലാണ്. സിന്ധുനദീതടസംസ്കാരം പോലെതന്നെ ആയിരത്താണ്ടുകളുടെ ചരിത്രം പറയാനുള്ള ഒരു നദീതീരസംസ്കാരം പമ്പയുടെ തീരങ്ങളിൽ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു. ചരിത്രാതീത കാലഘട്ടം മുതൽക്കു തന്നെ ഒരു സംസ്കൃതിയുടെ കാവലാളാവാൻ പമ്പയ്ക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദേശ സഞ്ചാരികൾ 'ബാരിസ്' എന്ന് പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത് പമ്പയെപ്പറ്റിയാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. വാല്മീകി രാമായണം ദണ്ഡകാരുണ്യത്തിൽ പമ്പയെപ്പറ്റിയുള്ള വർണ്ണന കാണാൻ സാധിക്കും. പാപങ്ങളെ നശിപ്പിച്ച് പാലനം ചെയ്യുന്നത് എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പമ്പ എന്ന പേർ വന്നതെന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഈ നദീതീരത്ത് വേരുറച്ച ഒരു സാംസ്കാരിക ചൈതന്യം ചെങ്ങന്നൂരിനെ പ്രഭാപൂരിതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ തന്നെ പമ്പയെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാതെയും അറിയാതെയുമുള്ള ഒരു ചെങ്ങന്നൂർ ചരിത്രത്തിന് പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഭാരതപ്പുഴയ്ക്കും, പെരിയാറിനുംശേഷം മൂന്നാം സ്ഥാനമാണ് വലിപ്പത്തിൽ പമ്പയ്ക്കുള്ളത്. നീളം തൊണ്ണൂറുമൈൽ. ചെങ്ങന്നൂർ ഉൾപ്പെടുന്ന മധ്യതിരുവിതാംകൂറിന്റെ നല്ലൊരു ഭാഗവും പമ്പയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ധന്യമാണ്. കക്കിയാറും, കല്ലാറും, കക്കാട്ടാറും സംഗമിക്കുന്ന ത്രിവേണിയിൽ നിന്നാണ് ഈ നദി ഉത്ഭവിക്കുന്നത്.

ഭാരതമൊട്ടാകെ പ്രസിദ്ധി നേടിയ തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രമായ ശബരിമല, പമ്പയുടെ വിശ്രുതി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ചെങ്ങന്നൂരിൽനിന്നും ഒട്ടകലെ അല്ലാത്ത ആറന്മുളയിൽ, പമ്പയുടെ മടിത്തട്ടിൽ വച്ചാണ് എല്ലാവർഷവും മരാമൺ കൺവെൻഷൻ നടക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ ഏറ്റവും വലിയ ക്രിസ്തുമത സമ്മേളനമാണ് മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള ഈ കൺവൻഷൻ. 1895–ൽ ആരംഭിച്ച മരാമൺ കൺവൻഷൻ ഫെബ്രുവരി മാസത്തിലാണ് നടക്കാറുള്ളത്. ചുരുക്കത്തിൽ മതങ്ങൾക്കതീതമായി മനുഷ്യരെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാര ശ്രോതസ്സാണ് പമ്പാനദി.

ശബരിമലയ്ക്ക് പടിഞ്ഞാറ്, പമ്പാസരസ് തടം പിന്നിട്ട് ആറന്മുളയും കടന്നാണ് ഈ നദി ചെങ്ങന്നൂരെത്തുന്നത്. ചെങ്ങന്നൂരുനിന്ന് വടക്കോട്ട് തിരിഞ്ഞ് വേമ്പനാട്ടുകായലിൽ ചെന്ന് ചേരുന്ന ഈ നദി ചെങ്ങന്നൂർ നാടിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ചെറുതല്ലാത്ത സ്ഥാനമാണ് വഹിക്കുന്നത്.

ഇതാണ് ഞങ്ങളുടെ ചെങ്ങന്നൂർ

ആലപ്പുഴ റവന്യൂജില്ലയിലെ ഏഴ് താലൂക്കുകളിൽ ഒന്നാണ് ചെങ്ങന്നൂർ. ചെങ്ങന്നൂർ എന്ന സ്ഥലനാമം ചെങ്കല്ലൂർ എന്ന വാക്കിൽനിന്ന് വന്നതാണ് എന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ചേരൻമാരുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട നാടെന്ന നിലയിൽ ഇതിനെ ചേരന്നൂരെന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെന്നും, അത് ലോപിച്ച് ചെങ്ങന്നൂരായി എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്.

നമ്മുടെ കോളേജ് കൂടാതെ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, എസ്.എൻ. കോളേജ്, ഗവൺമെന്റ് ഐ.ടി.ഐ., എന്നിവയും 58 എൽ.പി. സ്കൂളുകളും 26 യു.പി. സ്കൂളുകളും, 26 ഹൈസ്ക്കൂളുകളും വിദ്യാഭ്യാസപരമായി ചെങ്ങന്നൂർ നാടിനെ വളർത്തുന്നു.

1957 ൽ ആലപ്പുഴ ജില്ല ഉണ്ടായപ്പോൾ ഉള്ള ആറ് താലൂക്കുകളിൽ ഒന്നാണ് ചെങ്ങന്നൂർ. ആലുവായെ തിരുവനന്തപുരവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന മെയിൻ സെൻട്രൽ റോഡ് ഈ നാടിന്റെ ഹൃദയധമനിയാണ്. ചെങ്ങന്നൂരിന്റെ ആകെ വിസ്തീർണ്ണം 182.70 കി.മീറ്റർ ആണ്. ഇഴിടുത്തെ ജനസംഖ്യ 196,597 എന്ന് 2001 ൽ തിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അടുത്തുള്ള ടൗണുകളായ തിരുവല്ലയോളമോ, ചങ്ങനാശ്ശേരിയോളമോ വികസനം ഇവിടെ കാണാൻ സാധിക്കില്ല. എന്നിരുന്നാൽത്തന്നെയും ചെങ്ങന്നൂരിന്റെ പുരോഗമനത്തിന്റെ വേഗം മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ മുൻപിലാണ്. എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് കോളേജ് വന്നതോടെ നാടിന്റെ പുരോഗമനത്തിന്റെ വേഗം കൂറേക്കൂടി കൂടിയതായി ജനങ്ങൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ചെങ്ങന്നൂർ ടൗണിന്റെ വശങ്ങളല്ലാതെ മറ്റെവിടെയും ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയാണ് കണാൻ സാധിക്കുക. ഗ്രാമാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയും, പട്ടണത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങളും ഒത്തുചേർന്ന് കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും വാസയോഗ്യമായ നാട് എന്ന നിലയിൽ ഈ നാടിനെ വളർത്തുന്നു.

ചരിത്രത്താളുകൾ

ചേരരാജ്യത്തിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ഭാഗമായിരുന്നു ചെങ്ങന്നൂർ. ചേരരാജാക്കൻമാർക്ക് ശേഷം വിറൽ മിണ്ടനായ നാരുടെ കുടുംബക്കാരായിരുന്നു ചെങ്ങന്നൂർ ഭരിച്ചിരുന്നത്. ഇത് ഏ.ഡി. ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു.

ആന്ധ്രാപ്രദേശിൽ നിന്നെത്തിയ ബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങൾ പിന്നീട് ഈ നാടിന്റെ ദേശാധിപതികളായെന്നും ചരിത്രം പറയുന്നു. ബ്രാഹ്മണാധിപത്യകാലത്ത് കേരളം അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടതിൽ തെക്കേ അറ്റത്തെ ഗ്രാമമായിരുന്നു ചെങ്ങന്നൂർ. ചെങ്ങന്നൂരിന് അടുത്തുള്ള പല സ്ഥലങ്ങളുടെയും ആധിപത്യം കായംകുളം രാജാവിന് കിട്ടിയിട്ടും, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ തിരുവിതാംകൂർ സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ ചെങ്ങന്നൂർ സ്വതന്ത്രമായി നിലനിന്നു.

ഐതിഹ്യം

സതീദേവിയുടെ പിതാവായ ദക്ഷൻ യാഗശാലയിൽവച്ച് അധിക്ഷേപിച്ചതിനേ തുടർന്ന് ദേവി ദേഹത്യാഗം ചെയ്തു. ശിവൻ തന്റെ ഭൂതാദികളെക്കൊണ്ട് യാഗം മുടക്കിച്ച്, സതീദേവിയുടെ കരിഞ്ഞ മൃതദേഹം ശിരസ്സിലേറ്റി താണ്ഡവം ആരംഭിച്ചു. ലോകരക്ഷക്ക് വേണ്ടി മഹാവിഷ്ണു തന്റെ സുദർശനചക്രമുപയോഗിച്ച് ദേവിയുടെ മൃതദേഹം ഖണ്ഡിച്ചു. സതീദേവിയുടെ അവയവങ്ങൾ പലയിടങ്ങളിലായി തെറിച്ചുവീണു. ശിരസ്സു നിപതിച്ച സ്ഥലമാണ് തളിപ്പറമ്പ്. ദേവിയുടെ കാമ്യാംഗം (യോനീമണ്ഡലം) വീണത് ചെങ്ങന്നൂരിലാണെന്ന് ഐതിഹ്യം.

ചിലപ്പതികാരത്തിലും ചെങ്ങന്നൂർ നാടിനെപ്പറ്റിയുള്ള സൂചനകളുള്ളതായി കാണുന്നു. കണ്ണകി തന്റെ കോപാഗ്നിയിൽ മധുരാനഗരിയെ ദഹിപ്പിച്ചു വെണ്ണീറാക്കിയശേഷം വൈകയാറ്റിൻകരവഴി മലയാളദേശത്തെത്തി. അവിടെയുള്ള തിരുച്ചെങ്കന്റൂർ എന്ന മലയിൽ കയറി തപസ്സനുഷ്ഠിച്ചതായും ചിലപ്പതികാരം പറയുന്നു. ഇതിൽ പ്രതിപ്പാദിക്കുന്ന തിരുച്ചെങ്കന്റൂർ, ചെങ്ങന്നൂരിനെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

വൈഷ്ണവ മതാചാര്യൻമാരായ 'ആൾവാരൻമാർ' തങ്ങളുടെ ദ്രാവിഡഗീതികളിൽ പുകഴ്ത്തിയ നാടുകളിൽ ഒന്നാണ് ചെങ്ങന്നൂർ.

"ചെങ്കയലുകളും, തെമ്പണൈപൂടൈ ചൂഴ്തിരുച്ചെങ്കന്റൂർ"

എന്നാണ് ദ്രാവിഡ ഗാനത്തിൽ ചെങ്ങന്നൂരിനെപറ്റി പറയുന്നത്.

വിറൻമിണ്ടനായനാർ

ശൈവസമുദായത്തിന്റെ ആചാര്യരും,

വൈഷ്ണവ മതാചാര്യൻമാരായ 'ആൾവാരൻമാർ' തങ്ങളുടെ ദ്രാവിഡഗീതികളിൽ പുകഴ്ത്തിയ നാടുകളിൽ ഒന്നാണ് ചെങ്ങന്നൂർ.

"ചെങ്കയലുകളും, തെമ്പണൈപൂടൈ ചൂഴ്തിരുച്ചെങ്കന്റൂർ"

എന്നാണ് ദ്രാവിഡ ഗാനത്തിൽ ചെങ്ങന്നൂരിനെപറ്റി പറയുന്നത്.

പല ക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും, ആരാധാനാ മൂർത്തികളുമായി അറുപത്തിമൂന്ന് നായനാരൻമാരുണ്ട്. ഇവരിൽ രണ്ടുപേർ മാത്രമേ കേരളീയരായി ഉള്ളൂ. അവർ ചേരമാൻ പെരുമാൾ നായനാരും, വിറൽമിണ്ടനായനാരുമാണ്. വിറൽമിണ്ട നായനാരുടെ സ്വദേശം ചെങ്ങന്നൂരാണ്. എ.ഡി. ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതമെന്ന് ഗവേഷകർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

വിറൽമിണ്ടൻ എന്ന വാക്കിന് മഹാവീരബലശാലി എന്നാണ് അർത്ഥം. നായനാർ ശിവന്റെ പരമഭക്തനായിരുന്നു. ശിവഭക്തരെയും, ശൈവമതത്തെയും സംരക്ഷിക്കാൻ ഇദ്ദേഹം ഒരു കഠാര കൈയ്യിൽ കൊണ്ടുനടന്നിരുന്നു.

"ശ്രീപരമേശ്വരനോടോ ഭക്തരോടോ ആരെങ്കിലും അപരാധം ചെയ്താൽ അവരേ ഈ കഠാരയാൽ നിഗ്രഹിക്കുമെന്നും, സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യു"മെന്നും ദൃഢനിശ്ചയം എടുത്ത നായനാർ ഒട്ടുമിക്ക ശിവക്ഷേത്രങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു.

അനന്തരം മൂന്നുവർഷം കാശിയിൽ പോയി ശിവനെ ഭജിച്ച് താമസിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ ശിവനെ ഭജിച്ച് പന്ത്രണ്ട്ക്കൊല്ലക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നതായും ഗവേഷകർ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

വിറൽമിണ്ട, നായർ വംശജനായിരുന്നെന്നും, വെള്ളാളവംശജനായിരുന്നെന്നും രണ്ടുവാദമുണ്ട്. കേരളീയർക്ക് തന്നെ അഭിമാനിക്കാവുന്ന ജീവിതം നയിച്ച വിറൾമിണ്ടയെ ചെങ്ങന്നൂർ നാട് അഭിമാനത്തോടെ സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്.

മഹാദേവർക്ഷേത്രം

കാലത്തിന്റെ പല കഥകളും അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചെങ്ങന്നൂരിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്ത് മഹാദേവർ ക്ഷേത്രം നിലനിൽക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രമുഖക്ഷേത്രങ്ങൾക്കൊപ്പം തലയെടുപ്പും, അവയെക്കാളേറെ ഐതിഹ്യ പ്രാധാന്യവുമുള്ള ഒന്നാണ് ഈ ക്ഷേത്രം.

ആറേക്കറിലധികം വിസ്തീർണ്ണത്തിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന ഈ ക്ഷേത്രം, കേരളീയ രീതിയിലുള്ള ക്ഷേത്രനിർമ്മിതിയുടെ മകുടോദാഹരണമാണ്. ഇവിടത്തെ പ്രതിഷ്ഠാശില്പങ്ങളും മണ്ഡപത്തിന്റെ തൂണുകളിലേയും, മച്ചിലേയും കൊത്തുപണികളും കലാമൂല്യം തുളുമ്പുന്നവയാണ്. ഒരു ശിവക്ഷേത്രമായിരുന്നിട്ടും, ഇവിടത്തെ ദേവീ പ്രതിഷ്ഠയുടെ പേരിലാണ് കേരളക്കരയാകെ ഇത് അറിയപ്പെടുന്നത്.

ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ നടയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രശസ്തി ഭക്തരെ ഇവിടേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നു. ഇവിടുത്തെ ദേവീ പ്രതിഷ്ഠ പാർവതിയുടേതാണെന്നും, സതീദേവിയുടേതാണെന്നും, കണ്ണകിയുടേതാണെന്നും മൂന്ന് വിശ്വാസങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നു.

ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ മുൻപുണ്ടായിരുന്ന കൂത്തമ്പലം നിർമ്മിച്ചത് കേരളത്തിന്റെ വിശ്വകർമ്മാവായ പെരുന്തച്ചനായിരുന്നു എന്ന് ഐതിഹ്യം. ഇതിലുണ്ടായിരുന്ന തൂണുകൾ രാത്രിയിലും പകലും നിഴൽ വീഴ്ത്താത്ത തരത്തിൽ കണക്കൊപ്പിച്ചാണ് ഇതിന്റെ നിർമ്മിതി നടത്തിയതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. അഗ്നിബാധയ്ക്ക്ശേഷം ഇത് പുനഃക്രമീകരിക്കാൻ ആർക്കും സാധിച്ചില്ല. ചെങ്ങന്നൂരിലെ പഴയ ക്ഷേത്രം ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് പണിതതായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ കാലത്ത്, ക്ഷേത്രം പുതുക്കാൻ സമ്പന്നരും, പ്രതാപികളും, ഭക്തരുമായ ഗ്രാമക്കാർ തീരുമാനിച്ചു. ക്ഷേത്രം അതിഗംഭീരമാകണം എന്ന ആഗ്രഹത്തെ തുടർന്ന് പറയിപ്പെറ്റ പന്തിരുകുലത്തിലുള്ള ഉളിയന്നൂർ പെരുന്തച്ചനെ ചുമതല ഏൽപിച്ചതായാണ് ഐതിഹ്യം. കിഴക്കേ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിലത്തെ പണി പെരുന്തച്ചൻ ചെയ്യവേ, താഴെ ഇരുന്ന് അയാളുടെ ഏകപുത്രൻ മരത്തിൽ കൊത്തുപണികൾ ചെയ്യുകയായിരുന്നു. പെരുന്തച്ചന്റെ കൈയ്യിലിരുന്ന വീതുളി അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ മകന്റെ പിടലിയിൽ വീണ് മരിച്ചു. സമർത്ഥനായ മകൻ പെരുന്തച്ചനെക്കാൾ കേമനായേക്കും എന്ന ആശങ്കയായിരുന്നു ഈ കൃത്യം ചെയ്യാൻ അയാളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്ന് കഥ.

പാണ്ഡവൻ പാറ

ചെങ്ങന്നൂർ ടൗണിൽനിന്ന് കുറച്ച് മാത്രം മാറിയാണ് പാണ്ഡവൻപാറ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. റോഡിൽ നിന്ന് ഏതാണ്ട് നാൽപ്പത് അടിയോളം പൊക്കമുള്ള ഭീമൻ പാറയാണിത്. മുകളിൽ ഒരു ക്ഷേത്രവും നിലനിൽക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഒട്ടൊരു ഭാഗം പൊട്ടിച്ചെടുത്ത നിലയിലാണ്.

പാണ്ഡവർ തങ്ങളുടെ വനവാസകാലത്ത് ഇഴിടെ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കരുതപ്പെടുന്നു. അവർ കഴിഞ്ഞിരുന്നതായി പറയുന്ന ഒരു ഗുഹയും ഇവിടയുണ്ട്. അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന അമ്മി, കുഴവി, അരകല്ല്, ഉരല് തുടങ്ങിയവ ഇവിടെനിന്ന് കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു.

ചെങ്ങന്നൂർ പഴയ സുറിയാനിപ്പള്ളി

മതേതര മൂല്യങ്ങൾ വളരെയേറെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ഊ നാടിന്റെ ഐശ്വര്യമെന്ന നിലയിലാണ് ചെങ്ങന്നൂർ പഴയ സുറിയാനി പള്ളിയെ ജനങ്ങൾ കാണുന്നത്. ചരിത്രപരമായ പല വസ്തുതക്കളും ഇവിടെ മയങ്ങുന്നുണ്ട്. ഏ.ഡി. 52–ൽ ക്രിസ്തു ശിഷ്യനായ തോമ്മാശ്ലീഹാ കേരളത്തിൽ വന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ഏഴരപ്പള്ളികളോട് ബന്ധപ്പെട്ട ചരിത്ര പാരമ്പര്യം ഈ പള്ളിക്കുമുണ്ട്. സിറിയൻ രീതിയിലുള്ള പൗരാണിക ചിത്രകലകൾ അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ദേവാലയം ചെങ്ങന്നൂരിനെ അനുഗ്രഹിച്ച് ഹൃദയഭാഗത്ത് നിലകൊള്ളുന്നു.

വ്യക്തിമുദ്ര

ലോകത്തിൽ ആദ്യമായി തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ അധികാരത്തിലെത്തിയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സർക്കാരിന്റെ ആദ്യസ്പീക്കറായിരുന്നത് ചെങ്ങന്നൂരിന്റെ അഭിമാനമായ ശ്രീ ശങ്കര നാരായണൻ തമ്പിയായിരുന്നു.

കളരിവിദഗ്ദ്ധനായ പത്മശ്രീ ഗുരു ചെങ്ങന്നൂർ രാമൻപിള്ള നാടിന്റെ പൗരാണിക ആയോധന മുറകൾക്ക് ലോകപ്രശസ്തി വരുത്തുന്നതിൽ നിർണ്ണായക പങ്ക് വഹിച്ച വ്യക്തിയാണ്.

ഇവരെ കൂടാതെ ചെങ്ങന്നൂർ ശങ്കര വാര്യർ, റാവു ബഹദൂർ മജ്ഞനാമാം, എൻ. പരമേശ്വരൻ പിള്ള, മഹാകവി പുത്തൻകാവ് മാത്തൻ തരകൻ, ശ്രീ ജോർജ്ജ് മാത്തൻ, പത്മശ്രീ പടിഞ്ഞാറേ മഠത്തിൽ ഭാസ്കരൻ നായർ, അഡ്വ. സി.എൻ. മാധവൻപിള്ള, സരസകവി മൂലൂർ പത്മനാഭപ്പണിക്കർ, പത്മശ്രീ ഡോ. കെ.എം. ചെറിയാൻ, ആർട്ടിസ്റ്റ് എം.എൻ. നമ്പ്യാർ കണക്കുകൾ അവസാനിക്കുന്നില്ല...

ചരിത്രം വഴിവിളക്കാണ്, നാളെകളിലേക്കുള്ള പാഠങ്ങളാണ്. ഈ നാടിന്റെ ഇന്നലെകളിലെ തിളക്കം നാമിവിടെയായിരിക്കുന്ന നാലു സംവത്സരങ്ങളിലൂടെ നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വങ്ങളിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശട്ടെ. അഭിമാനത്തോടെ ലോകത്തോട് നമുക്ക് വിളിച്ചു പറയാം. "ഞാൻ ചെങ്ങന്നൂർ എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് കോളേജിന്റെ സന്താനമാണ്...."

നമ്പൂതിരിമാരുടെ കാലത്ത്, ക്ഷേത്രം പുതുക്കാൻ സമ്പന്നരും, പ്രതാപികളും, ഭക്തരുമായ ഗ്രാമക്കാർ തീരുമാനിച്ചു. ക്ഷേത്രം അതിഗംഭീരമാകണം എന്ന ആഗ്ര ഹത്തെ തുടർന്ന് പറയിപ്പെറ്റ പന്തിരുകുലത്തിലുള്ള ഉളിയന്നൂർ പെരുന്തച്ചനെ ചുമതല ഏൽപിച്ചതായാ ണ് ഐതിഹ്യം.

Christin E. George
2008 CS

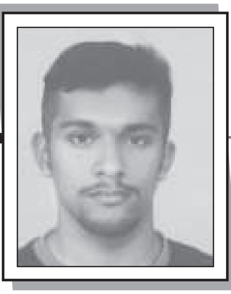

THREE WEEKS OF A LIFETIME

Each day was the clone of the previous. There was nothing new. Repetitions – over and over again. The same faces, the same needs, the same aim and same purpose. Suffocation… Loneliness… Pain… Everything… Lost.

Her room symbolized herself – dark and devoid of life. Devoid of everything that held any meaning. The mutilated teddy bear lay at the foot of her bed. She was six years old and felt like she had seen it all. Her life was at a standstill. All she could look out for was pain and more pain.

Three weeks back, she was happy. She was the fairest and most cheerful girl. She was living in a dream. A dream full of butterflies and flowers… She even had her tooth tied up in a small sack – for the tooth fairy. That was three weeks ago. To her dad, she was Princess.

Princess loved her dad and mom a lot. To her they were the most wonderful people in the world. That was three weeks ago.

It all started on a rainy day. Princess did not know how it happened. She did not understand half of the words exchanged. But suddenly she knew her world was about to be torn apart. How she knew it, she didn't know. Her parents were fighting.

Princess had seen many fights between Dada and Momma. At first Princess did not listen. She had more important things to do. Like talking to Mr. Teddy Bear… Mr. Teddy was telling her stories about the Happy Forest.

Happy Forest was magical. It was full of fairies and teddies. Teddies were the rulers. Suddenly there was a big sound. Papa and Mama teddy bears were afraid. But our little Mr. Teddy was not afraid. He went toward the sound. There was Princess' Dada. He asked if Mr. Teddy wanted to play with Princess.

Princess was so engrossed in Happy Forest that she first didn't hear her Dada and Momma fighting.

Her Dada was calling Momma bad names. But she did not know what they meant.

Momma was crying. Princess was alarmed. "Did I do something wrong? Oops, I think I left the fridge open".

She was so sorry, she ran to Momma. She hugged her legs and cried, "Momma, I'm sorry." Momma was telling her something. But she could not hear anything. All she could hear was Dada's sudden scream and suddenly she was yanked off her feet. She fell down on her face.

Papa came to her. Princess was afraid. Papa looked like the Horrible Honey Eating Monster that Mr. Teddy always talked of with fear. And Papa looked scary.

You are responsible for everything. I did not want you, you ruined my career. You destroyed my life!"

Princess was afraid. She didn't know what Papa was saying. But she was sorry. All she understood was that she was a bad girl. Tears started flowing down her tender face.

Suddenly Momma was there. She was yelling something at Papa. But Momma was also telling her something.

Princess was really scared. Suddenly Momma was swept aside by Papa.

"You little creature, you are not my daughter. You should never have been born." Momma was there. Her Momma – always by her side…

Momma held Princess close to her body, covering her ears against the shower of abuse from Papa.

There was a sudden silence… As if Papa was not there.

Then Princess felt rain, but the rain smelled bad. Then suddenly there was a fire… a lot of fire. She heard Momma scream.

She heard Dada's words… "You are the mistake in my life I'm correcting today." Then Momma's scream cut him off. Princess felt hot – burning hot. Princess cried out. Then there was blackness.

When she woke up, there was a doctor uncle. She looked for her parents, they weren't there. She screamed for her Momma. She did not understand the meaning of the tears in the doctor's eyes.

There were lots of children around her. Her age, older… Happy-happy, sad-sad. They were all playing.

Princess missed her Dada and Momma. Then one day she saw her Momma. But Momma wasn't moving. She was dressed up all in white. There were a lot of Momma's favorite white roses at her feet. But Momma was not getting up to smell any. Princess couldn't move. Her legs were covered with clothes – real tight.

Suddenly someone put her face to Momma's.

"Momma, Momma, look at the beautiful roses… Momma smell them Momma… Momma…"

She kissed her mother. But Momma didn't wake up. Some people covered Momma with a wooden box. They put her in a pit and put sand on her. Princess screamed. They were trying to kill Momma… burying her. Princes screamed again…

She woke up with her body covered in sweat. She had become a kid again. She was reliving her life 20 years back. She saw every moment of it. The betrayal… Her parents betrayed her. Her Dada betrayed her… She lived the betrayal all over.

Every day in her life was the same.

Every hour she saw her parents. The fight… Mr. Teddy Bear… Momma… Dada…

She loved them still. Her life had become a cycle – a cycle which ran for three weeks and then stopped and again went back…

Her life was three weeks. Lived again and again… for 20 years.

She tried saving her Momma, but every time she failed, and her Momma was burned…

The world called her mad. "She is violent", they said… "Mentally unstable"…

But it was her life… The whole three weeks of it… She was living it.

Was she mad? Was Princess mad? The world betrayed her. They called her mad. They ruined her life…

The whole three weeks of it… For the last 20 years…

■

സുമ എച്ച്.
2010 EC

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ 'നാലുകെട്ട്'

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി സമൂഹത്തിലെ ബാഹ്യസംഭവങ്ങളെ അപ്രധാനമാക്കിക്കൊണ്ട് വ്യക്തിയുടെ ആന്തരീകലോകത്തിലെ സംഘർഷങ്ങളും സംഭവങ്ങളും സൂക്ഷ്മമായി അനാവരണം ചെയ്യുന്ന പുതിയ സാഹിത്യത്തിന്റെ വക്താക്കളിൽ ഏറ്റവും പ്രമുഖനാണ് എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ. മനുഷ്യമനസ്സ് ഒരിക്കലും പൂരിപ്പിക്കപ്പെടാനാവാത്ത ഒരു സമസ്യയാണ്. ആർത്തിരമ്പി വന്ന് ഒടുവിൽ ശാന്തമായി മണൽത്തരികളെ പുൽകിമടങ്ങുന്ന തിരമാലകളെപ്പോലെ സംഘർഷഭരിതമായ മനുഷ്യജീവിതങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ് എം.ടി. നോവലുകളൊക്കെയും. എന്നാൽ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായ എം.ടി.യുടെ സാഹിത്യത്തിൽ പതിയുന്നില്ല എന്ന് അതിനർത്ഥമില്ല. മാറുന്ന സമൂഹത്തിലേക്ക് ദൃഷ്ടി പായിക്കുന്ന ഒരു കഥാകാരനെ നമുക്ക് പലയിടങ്ങളിലും കാണാൻ സാധിക്കും.

എം.ടി.യുടെ നോവലുകൾ എല്ലാം തന്നെ ഗൃഹാതുരതയുടെ സ്മൃതിചിത്രങ്ങളാണ്. ഗ്രാമത്തിന്റെ ആർദ്രതയെയും നിഷ്കളങ്കതയെയും കുറിച്ചുള്ള എം.ടി.യുടെ നെടുവീർപ്പുകൾ ആസ്വാദകന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മാറ്റൊലിയുണ്ടാകുന്നു. സമൂഹത്തിൽ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നവരും, സ്നേഹം നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നവരുമാണ് എം.ടി.യുടെ കഥാപാത്രങ്ങളൊക്കെയും. നാലുകെട്ടിലെ അപ്പുണ്ണിയും ഇത്തരത്തിൽ സ്നേഹശൂന്യതയാൽ നിഷ്കാസിതനായവനാണ്.

'നാലുകെട്ട്' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഓർമ്മവരുന്നത് ഉള്ളി മൂപ്പിച്ച ചോറിന്റെ മണമാണ്. ഇന്നേവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ സ്വാദും ഗന്ധവും വായനക്കാരന്റെ ഇന്ദ്രീയങ്ങളിലേക്ക് നേരിട്ടെത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നിടത്താണ് നാലുകെട്ട് എന്ന നോവലിന്റെ അഥവാ എം.ടി. എന്ന സാഹിത്യകാരന്റെ വിജയം.

'നാലുകെട്ട്' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഓർമ്മവരുന്നത് ഉള്ളി മൂപ്പിച്ച ചോറിന്റെ മണമാണ്. ഇന്നേവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ സ്വാദും ഗന്ധവും വായനക്കാരന്റെ ഇന്ദ്രീയങ്ങളിലേക്ക് നേരിട്ടെത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നിടത്താണ് നാലുകെട്ട് എന്ന നോവലിന്റെ അഥവാ എം.ടി. എന്ന സാഹിത്യകാരന്റെ വിജയം. വായനയിലും എഴുത്തിലുമെല്ലാം ഉള്ളിച്ചോറിന്റെ ഗന്ധം പോലെ അനിർവചനീയമായ ആനന്ദവും സൗന്ദര്യവുമേകാൻ എം.ടി.ക്ക് കഴിയുന്നു.

നാലുകെട്ടിന്റെ ഏറെ പ്രത്യേകത അതിലെ വള്ളുവനാടൻ ഭാഷയാണ്. അത് വായനയിൽ തന്നെ രസകരമായ ഒരു അനുഭൂതി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരു നായർകുടുംബത്തിന്റെ പതനത്തിന്റെ കഥ എന്നതിലുപരി ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിന്റെ കഥയാണ് 'നാലുകെട്ട്'. ജീർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മരുമക്കത്തായ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ, വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്ന കുടുംബവ്യവസ്ഥിതിയുടെ തെളിവായിരുന്നു നാലുകെട്ട്.

1958 ൽ നാലുകെട്ട് എഴുതുമ്പോൾ എം.ടി.ക്ക് 25 വയസായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു കൃതികളും പോലെ നാലുകെട്ടും സ്വന്തം ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ ഒരേടാണ്. എന്നാൽ പല കഥാസന്ദർഭങ്ങളും ഭാവനയുടെ നിറം പൂശിയവയാണ്. മാടത്ത് തെക്കേപ്പാട്ട് (എം.ടി.) എന്ന സ്വന്തം നാലുകെട്ടിലെ ജീവിതങ്ങളാണ് നോവലിലെ പല കഥാപാത്രങ്ങൾക്കും ആധാരം. തന്റെ സമ്പാദ്യങ്ങളെല്ലാം കൂട്ടി

വെച്ച് ഒടുവിൽ നാലുകെട്ട് വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ അപ്പുണ്ണി യഥാർത്ഥത്തിൽ എം. ടി.യുടെ അമ്മ അമ്മാളു അമ്മയുടെ തന്നെ ഒരു പ്രതിബിംബമാണ്.

നോവൽ തുടങ്ങുമ്പോൾ കഥാനായകൻ അപ്പുണ്ണിക്ക് 12 വയസ്സാണ്. അവന്റെ ബാല്യകൗമാരങ്ങളിലൂടെയാണ് നോവൽ സഞ്ചരിക്കുന്നത്. ശൈശവത്തിൽ പോലും അപ്പുണ്ണി വെറും പയ്യനല്ല; അവൻ കോന്തുണ്ണിനായരുടെ മകനാണ്; പകിടകളിക്കാരനായ കോന്തുണ്ണി നായർ, ധീരനും സാഹസികനുമായ കോന്തുണ്ണി നായർ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അപ്പുണ്ണിയുടെ നോക്കിനും വാക്കിനും എന്തിന് നടപ്പിനുപോലും കോന്തുണ്ണിനായരുടെ ശക്തിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് "വളരും വളർന്നു വലിയ ആളാകും. കൈകൾക്കു നല്ല കരുത്തുണ്ടാവും. അന്ന് ആരെയും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല." എന്ന അപ്പുണ്ണിയുടെ വാക്കുകൾ വായനക്കാരനും കരുത്തേകുന്നത്.

അപ്പുണ്ണി അനുഭവിക്കുന്ന ഒറ്റപ്പെടലിന്റെയും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ചിത്രം വായക്കാരന്റെ മനസിൽ എം. ടി. കോറിയിടുന്നു. സ്വന്തം അച്ഛന്റെ കൊലയാളിയായ സെയ്താലിയെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിലാണ് അവന്റെ ജീവിതം മുന്നേറുന്നത്. എന്നാൽ ഒടുവിൽ സെയ്താലി തന്നെ അപ്പുണ്ണിക്ക് അത്താണിയായി മാറുകയാണ്. അപ്പുണ്ണിക്ക് ഒരു ജോലി നേടിക്കൊടുക്കുന്ന സെയ്താലി സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകമായി മാറുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് സെയ്താലിയുടെ അവശത കാണുമ്പോൾ അപ്പുണ്ണി രക്ഷകന്റെ തലത്തിലെത്തുന്നത്. പ്രതികാരത്തിന്റെ മഞ്ഞുരുക്കി സ്നേഹത്തിന്റെ നീർച്ചാൽ കീറുകയാണ് കഥാകാരൻ.

സ്നേഹം, പക, അനുതാപം, പ്രണയം തുടങ്ങി നിരവധി വികാരങ്ങളുടെ വേഷപകർച്ചയാണ് അപ്പുണ്ണി. അമ്മയുടെ നിസഹായത മനസിലാക്കുവാൻ അപ്പുണ്ണിയെന്ന ബാലന് സാധിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ശങ്കരൻനായരുടെ വരവ് അപ്പുണ്ണിയുടെ ജീവിതത്തിലെ വഴിത്തിരിവായി മാറുന്നത്. ഏകാശ്രയമായിരുന്ന അമ്മയിൽ നിന്നും അകലുകയാണെന്നുള്ള ധാരണയാണ് അവനെ ഏകാന്തതയുടെ തുരുത്തിലെത്തിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയാണ് അവനു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നാലുകെട്ടിൽ അപ്പുണ്ണി ചേക്കേറുന്നത്. അവിടെ കാരണവൻമാരുടെ മാത്സര്യങ്ങളുടെയും, ബന്ധമില്ലാത്ത ബന്ധങ്ങളുടെയും മൂകസാക്ഷിയാവുകയാണ് അപ്പുണ്ണി. നാലുകെട്ടിനുള്ളിലെ ഓരോ കഥാപാത്രങ്ങളും അവരവരുടേതായ വ്യക്തിത്വങ്ങളുമായി വായനക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. മീനാക്ഷിയേടത്തിയുടെയും മാളുവിന്റെയുമൊക്കെ നിശ്ശബ്ദമായ ആത്മനൊമ്പരങ്ങൾ വായനക്കാരന്റെ മനസിനെ സ്പർശിക്കുന്നു. നീറിപുകയുന്ന അമർഷവുമായി കഴിയുന്ന കുടുമ്മാമയുടെയും ഏകാധിപത്യത്തിന്റെ ഉഗ്രമൂർത്തിയായ വല്യാമ്മയുടെയും മങ്ങാത്ത വാങ്മയചിത്രം എം.ടി. തരുന്നു. എന്നാൽ വല്യാമ്മാമയുടെ മകൾ അമ്മിണിയേടത്തി അപ്പുണ്ണിയുടെ നനുത്ത സ്വപ്നമായി മാറുന്നു. ഉടഞ്ഞുവീണ കുപ്പിവളപ്പൊട്ടുകൾ കുളത്തിലേക്ക് എറിയുമ്പോൾ നിഗൂഢമായ ഒരാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്ന കൗമാരപ്രായക്കാരനെ എം.ടി. വായനക്കാരന്റെ മുമ്പിലെത്തിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ അപ്പുണ്ണി, "റൈറ്റർ അപ്പുണ്ണി നായർ" ആയി മാറുകയും നാലുകാശിന്റെ സമ്പാദ്യക്കാരനാവുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, 'നാലുകെട്ട്' സ്വന്തമാക്കുന്നത് 'ഇനി ഇവിടെ കയറിയാൽ കാലുവെട്ടും' എന്നു പറഞ്ഞ വലിയമ്മാമയോടും 'ഇനി നീയൊക്കെ പഠിച്ചിട്ട് തുക്കിടിസായ്പായിട്ടല്ലേ വര്യാ' എന്നു പറഞ്ഞ കുടുമ്മാമയോടും, അവന് സ്നേഹം നിഷേധിച്ച സകലരോടുമുള്ള പ്രതികാരമായാണ്.

അങ്ങനെ പ്രതികാരത്തിന്റെ ജ്വാലകൾ കെട്ടടങ്ങുമ്പോൾ അപ്പുണ്ണിയിലെ മനുഷ്യനുണർന്നു. അതുവരെ കണ്ണീരുമാത്രം അനുഭവിച്ചിരുന്ന അമ്മയ്ക്ക് മാതൃത്വത്തിന്റെ മഹിമ നൽകുവാനായി അവരെ സ്വന്തം നാലുകെട്ടിലേക്ക് അപ്പുണ്ണി കൈപിടിച്ചുകയറ്റുന്നു.

"അമ്മ പേടിക്കേണ്ട, ഈ നാലുകെട്ട് പൊളിക്കാനേർപ്പാടു ചെയ്യണം. ഇവിടെ കാറ്റും വെളിച്ചവും കടക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ വീടുമതി."

"പൊളിയ്ക്ക്യേ? ഭഗവതിരിക്കണ സ്ഥലമല്ലേ?"

അയാൾ ഉറക്കെചിരിച്ചു. ആ ചിരിയുടെ ശബ്ദം പൊട്ടിയ ഭിത്തികളിൽ തുരുമ്പിച്ച തൂണുകളിൽ, ഇരുണ്ട മൂലകളിൽ തട്ടി തിരിച്ചുവന്നു...."

അമ്പതുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഇന്നു വായിക്കുമ്പോഴും വെളിച്ചത്തിനുവേണ്ടി മുഴങ്ങിയ ഈ ചിരിയുടെ അലയൊലികൾ നമ്മളുടെ മനസിന്റെ നാലുകെട്ടിൽ നിന്നു കേൾക്കാം.

നോവൽ വെറുമൊരു കഥയല്ല; കാലത്തെയും ദേശത്തെയും ബന്ധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു നടത്തുന്ന മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണമാണ്. കൂടല്ലൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ 25 വർഷങ്ങളുടെ കഥയാണിത്. അപ്പുണ്ണിയും പാറുവമ്മയും സെയ്താലിയുമൊക്കെ ആ കാലത്തിന്റെ പ്രളയത്തിൽപ്പെടുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളും. ആ കഥാപാത്രങ്ങൾ ആസ്വാദകന്റെ മനസിൽ മായാത്ത ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുചേർക്കുന്നു. അങ്ങനെ അപ്പുണ്ണിയുടെ തിരിച്ചുവരവിലൂടെ മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ നാലുകെട്ട് തന്നെയാണ് എം.ടി. പിടിച്ചടക്കിയിരിക്കുന്നത്.....

■

Midhun Sneh
2008 EC

Reality Shows: Reality or Faking Reality?

Creativity is the aspect of the human mind that cannot be mimicked. It is this priceless treasure that man manipulates to move forward in this hyper-techno society, or for that matter, any society. Reality shows were intended to search for new and raw talent and polish and develop it. These shows were first started in the late '70s by the American showbiz enterprise. Now, they have become such an integral part of our day to day lives. It is the so called "hot" topic of discussion among people from all walks of life.

In a very short span of time, these shows have won the hearts of all age groups – be it children, teenagers, youth, or even senior citizens. The contestants are treated like superstars. They get instant fame and money and the love of millions. Children wish to be like them; teenagers idolise them; elders bless and pray for them. Even before these shows reach the final stage, the contestants are flooded with offers from renowned musicians, film directors, producers and the lot. They even get launched in projects of well established banners.

It is a common opinion among the elderly lot that reality shows are truly a boon. The reason is that members of the household have now given up on watching daily evening soaps which exhibit extreme emotions. It is indeed true that the addiction to these melodramatic soaps have decreased at an exponential rate, especially among the female members of the family, who have conveniently switched over to reality shows on primetime TV.

But the big question is, are reality shows really real? And can you actually point out any significant difference between soaps and reality shows? If you really give it a deep thought, you would be forced to say no.

It might take a bit of an effort to actually convince people that these shows are actually faking reality. But it is not impossible. Participants from every nook and corner of the country are selected after endless auditions by established personalities. They are brought together under one roof and there begins the whole drama.

In the initial episodes, there is only a display of raw talent. They get well appreciated by the judges and the public in general. And the voting lines open up. It is quite alarming to observe that though in the first few stages, the contestants' progress to the next round is purely on the basis of their performance, as the show advances, many other factors play significant roles.

Deserving and extremely talented contestants tend to lose out to the not-so-deserving ones. What might be the reason behind this unfair judgement by the public?

The answer is quite simple – it is because some participants are not as "emotionally expressive" as the others. Many are capable of winning public votes by merely displaying sentiments.

Needless to say, channels have taken advantage of this situation. They show the financial

It might take a bit of an effort to actually convince people that these shows are actually faking reality. But it is not impossible. Participants from every nook and corner of the country are selected after endless auditions by established personalities. They are brought together under one roof and there begins the whole drama.

background of the less privileged participants in order to woo the public and also increase their TRP ratings. Another means of doing this is by bringing public favourites as guests at the shows.

The ones who have nothing to gain from this entire fiasco are those who spend their valuable time glued to their TV sets to watch the "faked drama". And without giving a second thought, they spend a lot of money in sending SMSs to their favourite participant. And the general audience who are not well versed in the arts judge the contestants not only on the basis of talent, but emotions as well. If they are able to relate to the participant emotionally – then their participant should win. And they are ready to go to any extent to make this happen.

Even religion and region are important factors that decide voting trends. Such biases are well evident in reality shows. A glaring example is that of the alleged racist remarks made against Indian actor Shilpa Shetty by British actor Jade Goody in the *Big Brother* show. This issue brought great publicity for the show and for Shilpa Shetty, who went on to win the show and become famous the world over.

And has anyone spared a thought as to what happens to the winners and runners-up of these shows after everything's over? Sure, they fill television screens with interviews, press conferences, etc., for the following month or so. And in case of singing shows, they release albums too. But after that, where do they disappear? Maybe we get to see them in one or two live shows. But after a year?

Sure, reality shows, provide platforms where real talent can express itself. In this fast moving world where technology is at our finger tips, people really forget about expressing themselves. They don't realise their inherent talents, which may vary from singing to cooking. It is in this context that reality shows contribute their bit. Earlier there were few arenas where young people could showcase their talents. Only exceptionally gifted people like Elton John, Elvis Presley, Michael Jackson, A. R. Rahman or Yesudas came into the limelight and that too, with effort. However, it is a bitter truth that reality shows are mere gimmicks for the channel. A temporary effort to boost TRP ratings... But before we can realise it, the next reality show begins! Once again we sit in front of our TVs with mobiles firmly clutched in our hands, waiting to catch a glimpse of our favourite contestant...

■

Even religion and region are important factors that decide voting trends. Such biases are well evident in reality shows. A glaring example is that of the alleged racist remarks made against Indian actor Shilpa Shetty by British actor Jade Goody in the *Big Brother* show. This issue brought great publicity for the show and for Shilpa Shetty, who went on to win the show...

അഴക്, ആഡംബരം, ആനന്ദം

VALIAVEEDAN'S

മെത്തക്കട

Valiaveedan's Bldg., Market Road PB.No. 37

CHENGANNUR

PH : 0479-2452773

Furniture, Matresses, Carpets, Godrej STORWEL curtain & Furnishing Cloths

കർട്ടണുകൾ തയിച്ച് ഫിക്സ് ചെയ്തുകൊടുക്കപ്പെടും

With best Compliments:

NEW TRISSUR BAKERS

MC ROAD, CHENGANNUR

ഒന്നാം വർഷം പാതിവഴിയിലെത്തിയപ്പോഴും എന്നെ ഭരിച്ചിരുന്നത് കൗതുകമാണ്.........

ഒന്നാം വർഷക്കാർക്കായി വിചിത്രമായ അലിഖിത നിയമങ്ങൾ.......

No shirt insert, No cross bags, No moustache.......ഇവ ലംഘിച്ചാൽ ആരും എന്നെ കൊല്ലാൻ വരില്ല. എങ്കിലും എന്തോ അത് ലംഘിക്കപ്പെടാറില്ല.

സീനിയർ ജനങ്ങൾക്ക് സ്ഥായിയായ ഭാവങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല, ഇന്ന് കുത്തിവീർത്ത് നിൽക്കുന്നവർ നാളെ വന്ന് തോളിൽ കയ്യിട്ടെന്നിരിക്കും. മറിച്ചും......

അവരോട് അടുക്കാൻ എന്നെ തുണച്ചത് കോളേജ് കായികമേളയും, കലാമേളയുമാണ്. കായികമേളയിൽ ഒന്നാംവർഷ വിദ്യാർത്ഥികളെ കാത്തിരിക്കുന്ന പ്രത്യേക ഇനം.....മാർച്ച് പാസ്റ്റ്. കോളേജ് വിട്ട് നാല്മണിക്ക് ശേഷവും, രാവിലെ ഒൻപതിനു മുൻപും നാലു ഹൗസുകളായി തിരിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ പ്രാക്ടീസ് ആരംഭിച്ചു. ചേട്ടൻമാരുടെയും ചേച്ചിമാരുടെയും മേൽനോട്ടത്തിൽ നിരനിരയായി നിന്ന് ടാർ നിലത്ത് ഭൂകമ്പം സൃഷ്ടിച്ച് ഞങ്ങൾ ആഞ്ഞ് ചവിട്ടി.....Left, Right, Left.

നാളുകളുടെ കഷ്ടപ്പാടിന് ഫലമുണ്ടായി. മാർച്ച് പാസ്റ്റിൻ ഞങ്ങളുടെ ഹൗസ് തന്നെ നേടി. എങ്കിലും ആ പോയിന്റ് ഞങ്ങളെ കപ്പ് വിജയത്തിൽ എത്തിച്ചില്ല.

അപരിചിതത്വം പതിയെ മറഞ്ഞു, കാണുമ്പോൾ ഒരു ചിരി സമ്മാനിക്കാത്ത മുഖങ്ങൾ കുറഞ്ഞു.

സുബിന മരിയ ജോസ്
2009 CS

കപ്യാരുടെ മകൻ

Illus : Aparna

കഥയില്ലാതെ കഥയെഴുതാൻ പറ്റില്ല. എഴുതിത്തുടങ്ങിയാൽ അത് കഥയായി മാറുമോ എന്നും അറിയില്ല. ശുഭാപ്തി വിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിൽ കഥയുടെ ഫോർമാറ്റ് തെറ്റിക്കാതെ തുടങ്ങാം.

ഒരിടത്തൊരു കപ്യാരുണ്ടായിരുന്നു–മാത്തൂച്ചായൻ അയാൾക്കൊരു മകനും–സോണിച്ചൻ. രണ്ടുപേരും പള്ളിവക പുരയിടത്തിൽ, അച്ചന്റെ വിളിപ്പുറത്തുള്ള ഔട്ട്ഹൗസിൽ താമസിക്കുന്നു. അഞ്ചരമണിക്ക് രണ്ടു പേരും ഒന്നിച്ച് ഒന്നാം കുർബ്ബാനയ്ക്ക് വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ഓരോന്നായി തുടങ്ങുന്നു. മണിയടിക്കുന്നതു മുതൽ പള്ളിയിലെ തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ മടക്കി വയ്ക്കുന്നതുവരെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ അവർ ഒന്നിച്ചു ചെയ്തുപോന്നു. മാത്തൂച്ചായനെയും. സോണിച്ചനെയും അച്ചനും അൽമായ സമൂഹത്തിനും വലിയ കാര്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ വാടകയില്ലാതെ പള്ളി ഔട്ട് ഹൗസിൽ താമസിക്കുന്നതിനോ, സോണിച്ചനെ പള്ളിവകസ്കൂളിൽ ഫീസില്ലാതെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനോ ആർക്കും ഒരെതിർപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇത്രയും സംഭവങ്ങളിൽ ഒരു കഥയെഴുതാനുള്ള യാതൊരു മരുന്നും ഇല്ല. അവർ അങ്ങനെ സുഖമായി ജീവിച്ചുപോന്നു. എന്നെഴുതി അവസാനിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ആകെ രക്ഷ. ഈ കഥയ്ക്ക് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ മുന്നോട്ടൊരു സ്കോപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇനി പറയുന്ന വാചകമാണ്. സോണിച്ചൻ മറ്റു കുട്ടികളെ ബഹുദൂരം പിന്നിലാക്കി പഠനകാര്യത്തിൽ ഒന്നാമനായി തുടരുന്നു. പന്ത്രണ്ടാം ക്ലാസ്സിലും മാത്തൂച്ചായന്റെ അഭിമാനം സംരക്ഷിച്ച് അവൻ നന്നായി പഠിച്ചു. ഇനി ഈ കഥയ്ക്ക് തിരിയാൻ രണ്ടു വഴികളുണ്ട്.

1) കലാപരമായും സാഹിത്യപരമായും കഴിവുകളുള്ള സോണിച്ചൻ എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് പഠിച്ച് ഉന്നതസ്ഥാനീയനാകുന്നു.

2) എഞ്ചിനീയറിങ്ങിലും, കണക്കിലും മന്നനായ സോണിച്ചൻ എൻട്രൻസ് പഠിക്കാതെ ബുദ്ധിമോശം കാണിക്കുന്നു.

ഇവിടെയാണ് ഞാൻ കഥാകാരിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം മുതലെടുക്കുന്നത്. ഞാനിതിൽ ഒന്നാം വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഈ വഴിയെ പോയാൽ എന്റെ കഥാനായകൻ ഒരു മുന്തിയ എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് കോളേജിൽ ചെന്നെത്തും. സൃഷ്ടിച്ചു വിട്ട കഥാകാരിക്ക് തന്റെ കഥാനായകന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ഒരു ഉത്കണ്ഠ ആവശ്യമാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എഞ്ചിനീയറിങ്ങിന്റെ മഹത്വവും, തൊഴിലിന്റെ വെല്ലുവിളികളും സാധ്യതകളും എല്ലാം തന്നെ വിദഗ്ധരായ അധ്യാപകർ ക്ലാസ്സുകളിൽ നിരത്തിവെച്ചു. അപ്പോഴും അവന്റെ മനസ്സ് കവിതകളുടെയും, സിനിമകളുടെയും, നാടകങ്ങളുടെയും നിരൂപണങ്ങളുടെയും, പ്രഭാഷണങ്ങളുടെയും നടുവിലായിരുന്നു. കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകരിൽ അവനെ മനസ്സിലാക്കും എന്നു തോന്നിയ ടീച്ചറുടെ മുറിയിലേക്ക് അവൻ ചെന്നു. അവന്റെ വേദനകൾ അറിയിച്ചു. ഏതായാലും സോണിച്ചന് കിട്ടിയ മറുപടി അറിയണമെങ്കിൽ ഈ സാഹചര്യങ്ങളുമായി നേരിട്ട് സ്റ്റാഫ് റൂം കയറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കലാപരമായ കഴിവുകളെ എങ്ങനെ എഞ്ചിനിയറിങ്ങിൽ ഉപയോഗിക്കാം എന്നു വിശദമായി ടീച്ചർ അവനു പറഞ്ഞു കൊടുത്തിരിക്കാം. പക്ഷെ അതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനം അവന് പരീക്ഷകളിൽ നേടിയെടുക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. നടന്ന പരീക്ഷകളെല്ലാം കഥാനായകൻ പരാജയമടഞ്ഞു. അവൻ തന്റെ വേദനകൾ കവിതകളാക്കി കടലാസിൽ കുറിച്ചു. ആ കടലാസുകൾ തീയിട്ട് അവൻ സന്തോഷിച്ചു. ആവശ്യത്തിലധികം സപ്ലിമെന്ററി പരീക്ഷകളുടെ ഭാരവുമായി അവൻ രണ്ടു വർഷം തികച്ചു.

ഒരു കഥയുടെ ഏകദേശം മധ്യഭാഗത്തെത്തുമ്പോൾ ഒരു വഴിത്തിരിവ് നൽകേണ്ടത് ഒരു കഥാകാരിയുടെ കടമയാണ്. ഇവിടെ വഴിതിരിയുന്നത് ഒരു മരണത്തോടെയാണ്. മാത്തൂച്ചായന്റെ

ഇവിടെയാണ് ഞാൻ കഥാകാരിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം മുതലെടുക്കുന്നത്. ഞാനിതിൽ ഒന്നാം വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഈ വഴിയെ പോയാൽ എന്റെ കഥാനായകൻ ഒരു മുന്തിയ എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് കോളേജിൽ ചെന്നെത്തും. സൃഷ്ടിച്ചു വിട്ട കഥാകാരിക്ക് തന്റെ കഥാനായകന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ഒരു ഉത്കണ്ഠ ആവശ്യമാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

മരണം. ആ മരണം സോണിച്ചന് തന്റെ അച്ഛനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തി, പള്ളിക്ക് ഒരു കപ്യാരെയും. ഈ മരണത്തിന്റെ ഭീകരത മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഒരു രഹസ്യം നിങ്ങൾ അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സോണിച്ചന് വേണ്ടി ഒരു തരി മണ്ണോ സ്വത്തോ കണ്ട് വക്കാതെയാണ് മാത്തൂച്ചൻ മരിച്ചത്. എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് പഠിക്കുന്ന സോണിച്ചന് കപ്യാരു പണി പറ്റില്ല എന്നുള്ള സത്യം മനസ്സിലാക്കി പള്ളിപൊതുയോഗം പുതിയൊരു കപ്യാരെ നിയമിച്ചു. മാത്തൂച്ചനോടുള്ള ആദരസൂചകമായി സോണിച്ചന്റെ പഠനം തുടരാനുള്ള വക പള്ളി തന്നെ നൽകും എന്നു തീരുമാനിച്ചു.

പഠനകാര്യത്തിൽ അവൻ വീണ്ടും വീണ്ടും പരാജയമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അച്ഛന്റെ മരണം, ഗൃഹനഷ്ടം തുടങ്ങിയ വേദനകളിൽ ആശ്വാസമായിരുന്നു ദിവ്യയുടെ സാമീപ്യം. ഒരു പള്ളി ഔട്ട്ഹൗസിലേക്ക് ഒരു അന്യമതസ്ഥയെ കൊണ്ടു ചെല്ലുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ പോലും കഴിയില്ല എന്നതുകൊണ്ട് അവളെ ഇത്രയും കാലം ഒഴിവാക്കുകയായിരുന്നു. ലോകത്ത് നിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ട സോണിച്ചന് ഇനി ദിവ്യയുടെ സാമീപ്യം ആശ്വാസമായി കാണുന്നതിൽ ആരെയും ഭയക്കേണ്ടതില്ല. പിന്നെ ഒരു കഥയാകുമ്പോൾ അതിൽ പ്രണയത്തിനും സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിനുമുള്ള സ്ഥാനം ഞാനെന്ന കഥാകാരി മറക്കാൻ പാടില്ലല്ലോ.

ദിവ്യ എന്ന കഥാപാത്രത്തെ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. എങ്കിൽത്തന്നെയും ഒരു പ്രണയം സോണിച്ചന്റെ ജീവിതത്തെ രണ്ട് തരത്തിൽ മാറ്റിമറിക്കാം.

1) എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് പഠനത്തിൽ തന്നാലാവും വിധം അവൾ സോണിച്ചനെ സഹായിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന് പ്രത്യാശയും പുതിയ മാനവും കൈവരുന്നു.

2) സുഹൃത്തുക്കൾ പോലും കാര്യമായി ഗണിക്കാത്ത സോണിച്ചനെ ദിവ്യക്ക് കാര്യമായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്നില്ല. ആ പ്രണയം അവന്റെ ജീവിതത്തെ വീണ്ടും ഉലക്കുന്നു.

സോണിച്ചന്റെ ജീവിതം ഒന്നാമത്തെ വഴിയിൽ കൂടി കടന്ന് പോകണം എന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കാര്യം കഥാപാത്രം എന്റേതാണെങ്കിലും എനിക്കവന്റെ വിധിയെ തടുക്കാൻ പറ്റുമോ. രണ്ടാം പാതയാണ് അവന് വിധിച്ചതെങ്കിൽ?.......ഓർത്തിട്ട് ഭ്രാന്ത് പിടിക്കുന്നു.

Nothing doing.......ഇതൊന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല. ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ നന്നായി പഠിച്ച സോണിച്ചൻ പക്ഷേ പത്താം ക്ലാസ് എത്തിയപ്പോൾ പഠനത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ പറ്റാതെ വരുന്നു. പത്തിൽ തോറ്റ സോണിച്ചൻ മാത്തൂച്ചനെ മുഴുവൻ സമയ കപ്യാർ ജോലിയിൽ സഹായിക്കുന്നു. മാത്തൂച്ചന്റെ മരണത്തിനു മുൻപു തന്നെ കപ്യാരായി സോണിച്ചൻ പള്ളിക്കാര്യം നോക്കി നടത്തുന്നു........അത്ര തന്നെ.

കഥ നിർത്തുന്ന ആ പഴയ വാചകമുണ്ടല്ലോ. എന്താണത്? അതുതന്നെ.......അവർ അങ്ങനെ സുഖമായി പള്ളി ഔട്ട്ഹൗസിൽ ജീവിച്ചുപോന്നു.

Liji Thomas
2009 EC

Invisibility : From fiction to fact

The concept of invisibility has fascinated people of all times. Wouldn't it be great if you could become invisible whenever you wanted? Harry Potter can do it with his invisibility cloak and so could certain groups of futuristic creatures on *Star Trek*. Such technology appears far off, but it may not remain mere science fiction for much longer. Teams of scientists around the globe say they're making progress on theories and experiments involving cloaking i.e. making things invisible.

A few months ago, Harry Potter was all over the news again,not because his creator J. K. Rowling had completed her final book, but because a group of scientists at Duke University had invented a device that re-routes light to create a 'hole' in space and hide objects from prying eyes.The microwaves come in,are swept around the cloak and avoid the interior region. So it looks as they just pass through free space as water flows undisturbed around a rock. But the Duke device isn't perfect. For now, it makes objects invisible only to micro waves; humans whose eyes work in visible light, see the objects just fine. The cloaking device was created by a team led by David R. Smith & David Schurig, associate professors of Electrical and Computer Engineering at Duke's Pratt School of Engineering, U.S.A. Now Purdue Univeristy engineers have come up with cloaking devices in the visible range. The limitation of their design is that it works only for any single wavelength, not for the entire frequency range of visible spectrum.

The theoretical breakthrough is made possible by novel substances called 'metamaterials', with a negative index of refraction for electromagnetic radiation. Unlike natural materials, structure is more important for determining their optical properties than chemistry. In other words, how a metamaterial's atoms and molecules are arranged is more important for controlling its interactions with light, than what those atoms and molecules are actually made of. These structures refract or bend different types of EM radiations such as radiowaves, microwaves, or visible light in ways natural substances can't.

In future, metamaterials could be used to conceal military aircraft from radar better than current stealth technology, protect people and electronics against harmful EM radiations, or create 'superlenses' that enables focussing beyond the diffraction limit with which scientists could peer into the mysterious inner workings of living cells, or to shepherd electrons more precisely and efficiently for the construction of smaller electronic devices and faster computers.

Metamaterials are allowing scientists to control light in a way unknown to nature and

Now Purdue Univeristy Engineers have come up with cloaking devices in the visible range. The limitation of their design is that it works only for any single wavelength, not for the entire frequency range of visible spectrum.

considered impossible a few years ago. By breaking the rules long considered inviolate in physics, these magic materials are breathing new life into well established fields such as optics and electromagnetism, the full potential of which is yet to be realised. So it is not yet clear whether you're going to get the invisibility that everyone associates with Harry Potter's Cloak or the *Star Trek* cloaking devices. To make an object literally vanish before a person's eyes, a cloak would have to simultaneously interact with all of the wavelengths or colours in the visible spectrum. That kind of technology would require much more intricate and tiny metamaterials structures, which scientists are yet to devise.

PRIVATE PROPERTY-2

കത്തി വയ്ക്കാം.....Vehicle Shed-ൽ ഇരുന്ന്...

ഈ കഥാപാത്രം New Admission ആകുന്നു. അക്രഡിറ്റേഷൻ കാലത്ത് പണിതീർത്തത്. ക്യാംപസ്സിനുള്ളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വാഹനം കടത്താത്തതിനാൽ സ്വസ്ഥമായി ഇരുന്ന് വാചകമടിക്കാം. വഴിയിൽ പോകുന്നവരെ വായിൽ നോക്കാം...അങ്ങനെ ഗുണങ്ങൾ എത്രയെത്ര....

ഹാ! അവിടെ പാട്ടുതുടങ്ങി. എന്തോ ഇന്ന് ശോകഭാവത്തിലാണ്. കേട്ടില്ലേ....

"കഴിഞ്ഞ് പോയ കാലം കാറ്റിനക്കരെ
കൊഴിഞ്ഞ് പോയ കാലം കടലിനക്കരെ...."

സാജൻ പി. ഫിലിപ്പ്
2010 EC

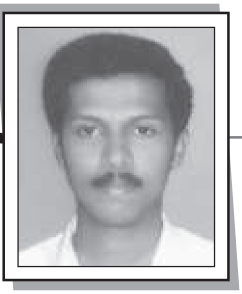

തനിച്ചാരാൾ?

സമർപ്പണം:- ഓർമ്മയുടെ ക്യാൻവാസിൽ നിന്നും മായാൻ മടിച്ചു നിൽക്കുന്നവർക്ക് സ്നേഹപൂർവ്വം

പ്രിയപ്പെട്ടവർ ബോധപൂർവ്വം അവരുടെ ഓർമ്മകളിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ ചിത്രം മായിച്ചു കളഞ്ഞു എന്ന അറിവ് നമ്മെ എത്ര വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് അല്ലേ......? ആ രാവുകളിലൊക്കെ എത്ര തവണ തലയിണയിൽ മുഖം പൂഴ്ത്തി നാം കരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്! ഒരു സുഹൃത്തിനെ പ്രതി എത്ര രാവുകളുടെ നിദ്ര നിനക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നതിൽ

നിന്നും ആ സൗഹൃദത്തിന്റെ ആഴം മനസ്സിലാക്കാം. ഒന്നോർത്താൽ ഈ പെടാപ്പാടുകളൊക്കെയും അതിനു വേണ്ടി തന്നെയല്ലേ.....? ആരുടെയൊക്കെയോ മനസ്സിലെ ഒരിക്കലും മായാത്ത ഓർമ്മയാവാൻ! ഇതെഴുതുന്ന ഈ നിമിഷം എന്റെ ജീവന്റെ തിരിനാളം അണയുകയാണെങ്കിൽ......! ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്ന ആരുടെയൊക്കെയോ ഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ പുഷ്പോത്സവമായ് എന്റെ സ്മൃതികൾ ഉണ്ടാവുമോ ദൈവമേ.....? ഓർമ്മകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാൻ വലിയ വില നൽകേണ്ടിവരും.....! ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു, എനിക്കതിനാവുന്നില്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം.

'തനിച്ചായിരിക്കുക' എന്നതാവണം ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ദുഃഖം. അപ്പോൾ നമുക്കൊരു അസ്വസ്ഥത, അപൂർണ്ണത ഒക്കെ അനുഭവപ്പെടുന്നു. "ഞാനേതു സങ്കടത്തിന്റെ പുഴയും നീന്തിക്കടക്കാം..............നിന്റെ കരം കൂടെയുണ്ടെങ്കിൽ" എന്ന് ഒരാൾ എഴുതിയത് ഓർമ്മിക്കുന്നു.

ആത്മഹത്യ ചെയ്തവരെയൊക്കെ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ വരട്ടെ! സ്നേഹപൂർവ്വം ഞാനോ നീയോ ഒരു കരം നീട്ടി നൽകിയിരുന്നെങ്കിൽ അവരൊക്കെ ജീവിതത്തിന്റെ സ്നേഹോത്സവങ്ങളിലേക്ക് തിരികെ വന്നേനേ......ഈ രാവിലും ഞാനൊരു സുഹൃത്തിനോട് ഫോണിലൂടെ കലഹിച്ചതേയുള്ളു....ഒരു പക്ഷെ പ്രത്യാശയുടെ അവസാനത്തെ തിരിനാളമെന്ന നില

യിലാവും അയാൾ എന്റെ സൗഹൃദ ത്തിനായി കൊതിച്ചത്. തിരക്കുക ളൊക്കെ പറഞ്ഞ് ഞാൻ അവനെ അവ ഗണിച്ചപ്പോൾ........ദൈവമേ അവനൊ ത്തിരി വേദനിച്ചു കാണും. ആരോ തെളിച്ച തിരിനാളം ഈ രാവിൽ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അണയ്ക്കാൻ അയാൾ തീരുമാനിച്ചാൽ.....? ഹൊ! ഓർക്കുമ്പോൾ തന്നെ ശരീരം വിറങ്ങ ലിക്കുന്നു. ഞാനാണതിനുത്തരവാദി. ഞാൻ മാത്രം.

ഖേദിക്കുന്നു സുഹൃത്തേ... സത്യ മായിട്ടും ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു. നിന്റെ സങ്കടങ്ങളെ അവഗണിച്ചതിന്, സങ്കട ങ്ങളുടെ പുഴയിൽ നീ തനിയെ നീന്തു മ്പോൾ ഒരു കരം നീട്ടി നൽകാഞ്ഞ തിന്, നീ പറഞ്ഞ ഗൗരവതരമായ കാര്യങ്ങളെ ചിരിച്ചുതള്ളിയതിന്...എ ല്ലാറ്റിനും ഞാനീ രാവിൽ മാപ്പു ചോദി ക്കുന്നു. ഇനി എന്നാണ് നമുക്കൊക്കെ കരുണയുടെ കൂടാരങ്ങളായി മാറാൻ കഴിയുക?

''സൗഹൃദം'' –അത്ര നിസാര വാക്കൊന്നുമല്ല അത്. നിർമ്മല സ്നേഹത്തിന്റെ ആഘോഷമാണത്. വലിയ വില നൽകേണ്ടി വരും നാം. ക്യാമ്പസുകൾക്ക് സൗഹൃദം ഒരു തമാശയാണെന്ന് പലപ്പോഴും തോന്നാ റുണ്ട്. സ്വന്തം സ്വാർത്ഥതയ്ക്കപ്പുറം ഒരു സുഹൃത്തിനെ സ്നേഹിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നുണ്ടോ? സൗഹൃ ദത്തെ 'ഡിസ്പോസിബിൾ' ഗ്ലാസു പോലെ നാം നിസാരവത്കരിച്ചിരിക്കു ന്നു. ഒരു പെൺകുട്ടിക്കും ആൺകു ട്ടിക്കും ഇടയിലുള്ള ബന്ധത്തെ പ്രണ യത്തിനപ്പുറമുള്ള ഒരു സൗഹൃദമായി കാണാൻ തക്കവണ്ണം നാം വളർന്നി ട്ടുണ്ടോ?

പ്രണയത്തിൽ എവിടെയാണ് നിർമ്മല സ്നേഹത്തിന്റെ ആഘോഷം? പ്രണയം ഒരുപിടി ഇഷ്ട ങ്ങളുടെയും സ്വാർത്ഥതകളുടെയും ആകെത്തുകയല്ലേ? ഒരു ബലവുമില്ലാ ത്ത–കരുത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പാ നമികവിന്റെ, പാഠ്യേതരകഴിവുകളുടെ –എന്തിന്റെയെങ്കിലും ബലമില്ലാത്ത

''സൗഹൃദം'' –അത്ര നിസാര വാക്കൊന്നുമല്ല അത്. നിർമ്മല സ്നേഹ ത്തിന്റെ ആഘോഷമാണ ത്. വലിയ വില നൽകേ ണ്ടി വരും നാം. ക്യാംപസു കൾക്ക് സൗഹൃദം ഒരു തമാശയാണെന്ന് പലപ്പോ ഴും തോന്നാറുണ്ട്. സ്വന്തം സ്വാർത്ഥതയ്ക്കപ്പുറം ഒരു സുഹൃത്തിനെ സ്നേഹി ക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയു ന്നുണ്ടോ? സൗഹൃദത്തെ 'ഡിസ്പോസിബിൾ' ഗ്ലാ സുപോലെ നാം നിസാര വത്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു പെൺകുട്ടിക്കും ആൺകു ട്ടിക്കും ഇടയിലുള്ള ബന്ധ ത്തെ പ്രണയത്തിനപ്പുറ മുള്ള ഒരു സൗഹൃദമായി കാണാൻ തക്കവണ്ണം നാം വളർന്നിട്ടുണ്ടോ?

ഒരാളെ നമുക്ക് പ്രണയിക്കാനാവുമോ? ഇല്ല. ഒരിക്കലുമില്ല. എന്നാൽ ഒരു ബല ത്തിന്റേയും അകമ്പടിയില്ലാത്ത ഒരാളെ നമുക്ക് ആത്മസൗഹൃദത്തിന്റെ വിരുന്നൂ ട്ടാനാവും. "നിനക്കൊരു രാജാവിന്റെ സമ്പത്തില്ലായിരിക്കാം. ഒരു രാജകുമാ രന്റെ പ്രൗഢിയുമില്ലായിരിക്കാം. എന്നിട്ടും ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കു ന്നു. കാരണം... വിലമതിക്കാനാവാത്ത ഒരു ഹൃദയമുണ്ട് നിനക്ക്."

പ്രണയം അല്പമെന്തൊക്കെയോ നൽകുകയും അതിൽ കൂടുതൽ തിരികെ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു കൊണ്ടാവണം നഷ്ടപ്രണയങ്ങൾ എപ്പോഴും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു പക രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. നിർമ്മല സൗഹൃദം മുഴുവനായി നൽകുന്നു. യാതൊന്നും തിരികെ പ്രതീക്ഷിക്കാതെ. നഷ്ടസൗ ഹൃദങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരുപാട് കലഹിച്ചശേഷം നാം നിശബ്ദരാവുന്നു.

(വല്ല്യ മൂത്ത പ്രണയികൾ സദയം ക്ഷമിക്കുക. നമ്മക്ക് ഈ ഫീൽഡിൽ വല്ല്യ പരിചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്.)

കണ്ടുമുട്ടിയ എത്രായിരം മുഖ ങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നാണ് നമുക്കൊരു ആത്മസുഹൃത്തിനെ ലഭിച്ചത്.....! അല്ലേ? ഒരു നിയോഗം പോലെ, സ്വർ ഗ്ഗത്തിന്റെ കനിവുപോലെ, ഒരുപാട് അലച്ചിലുകൾക്കുശേഷം....ദുഃഖങ്ങ ളുടെ പേമാരി തകർത്തു പെയ്ത പ്പോഴും സങ്കടങ്ങളുടെ കാറ്റ് ആഞ്ഞ ടിച്ചപ്പോഴും കടപുഴകാതെ നിന്ന ആത്മബന്ധങ്ങൾ എത്ര നന്ദിയോടെ നാം സ്മരിക്കേണ്ടതാണ് അല്ലേ? നന്ദി യുണ്ട്. ഒരുപാട്. നീ നൽകിയ 'മിസ്ഡ് കോളുകൾക്കു' മുതൽ ദാഹിച്ചപ്പോൾ നീ നീട്ടിത്തന്ന ഒരു കൈക്കുമ്പിൾ ജല ത്തിന് വരെ.....മരണം വരെ ഞാൻ കട പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉത്സവപിറ്റേന്ന് അവ സാനത്തെ അതിഥിയും മുറിവിട്ട് പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, വിളക്കിൻചുവ ട്ടിൽ ഞാനും എന്റെ ദുഃഖങ്ങളും മാത്രം ബാക്കിയായപ്പോൾ........ആത്മസുഹൃ ത്തേ....നീ നിശബ്ദനായി/നിശബ്ദ യായി എന്റെ അരികിലേക്കു വന്നു.

സൗഹൃദത്തിന്റെ ഒരു മഴപെയ്ത്തുകാലം കഴിഞ്ഞാലും പിന്നെയും പെയ്യുന്ന ഓർമ്മകളുടെ മരപ്പെയ്ത്ത്. 'സൗഹൃദം'... മരണത്തിനപ്പുറം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ഒരാത്മബന്ധമാണത്. പാതി വഴിയിൽ ആരും ആരേയും ഉപേക്ഷിച്ച് പോകരുത്. "A sincere friend is the image of God."

സാന്ത്വനത്തിന്റെ ഇളംതെന്നലായി മാറി. കവിൾത്തടത്തിലെ മിഴിനീരൊപ്പി.

ഒരു ബാല്യകാല സഖിയുടെ ചിത്രമുണ്ട്. സ്മൃതികളിൽ. നിർമ്മല സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം കാട്ടിത്തന്ന പ്രിയപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരി. പ്രായത്തിനാനുപാതികമായ ദുഃഖങ്ങളെയൊക്കെ ഒരു കുമ്പസാരക്കൂടുപോലെ കേട്ടിരുന്നവൾ.......ഈ അശാന്തമായ മനസ്സിനെ ശാന്തമായ പുഴയുടെ തീരങ്ങളിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിരുന്നവൾ. പിന്നീടെപ്പോഴോ...... സാഹചര്യം ഞങ്ങളെ അകറ്റുകയും കാലം ഞങ്ങളെ പ്രാക്ടിക്കലാക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ നമുക്ക് ഒരാളെ ബോധപൂർവ്വം എങ്ങനെ മറക്കാം എന്നു പഠിച്ചു. പക്ഷേ ഇപ്പോഴും, നിദ്രയില്ലാത്ത രാവുകളിൽ, പ്രാർത്ഥനകൾ കണ്ണീർപെയ്ത്തായ് മാറുന്ന സന്ധ്യകളിൽ.....മൊബൈലിന്റെ മറുവശത്ത് ആ പഴയസൗഹൃദം തേടിയെത്താറുണ്ട്. എന്തുപറ്റി? ആകെ സങ്കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നല്ലോ? സാരമില്ല ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാം എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് സാന്ത്വനിപ്പിക്കാറുണ്ട്.

സൗഹൃദത്തിന്റെ ഒരു മഴപെയ്ത്തുകാലം കഴിഞ്ഞാലും പിന്നെയും പെയ്യുന്ന ഓർമ്മകളുടെ മരപ്പെയ്ത്ത്. 'സൗഹൃദം...' മരണത്തിനപ്പുറം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ഒരാത്മബന്ധമാണത്. പാതി വഴിയിൽ ആരും ആരേയും ഉപേക്ഷിച്ച് പോകരുത്. "A sincere friend is the image of God."

സങ്കടങ്ങളെ മറന്ന് ആഘോഷിക്കാൻ സഹായിച്ച ചില സുഹൃത്തുക്കളുണ്ട്, സ്മൃതികളിൽ ഒന്നോർത്താൽ മറച്ചുവച്ച നമ്മുടെ സങ്കടങ്ങൾ തന്നെയാണീ ആഘോഷങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയൊരു ദശാസന്ധിയിൽ കൂടി കടന്നുപോയപ്പോഴായിരുന്നു കുസൃതികൾ കാട്ടി ചിരിക്കാൻ ഞാൻ അയാളുടെ അനുവാദം തേടിയത്. നിശ്വാസം കൊണ്ടൊരു മെഴുകുതിരി നാളം പോലും അണയരുതെന്ന് ശാഠ്യമുള്ള പ്രിയമുള്ളൊരാൾ. പരിഭവപ്പെടാതെ എന്റെ കോമാളിത്തങ്ങൾക്ക് അയാൾ നിന്നു തന്നു. ആ കുസൃതികളായിരുന്നു ആ നാളുകളിൽ ജീവിതത്തിന് പുതിയ ഉണർവ്വു നൽകിയത്. ഖേദിക്കുന്നു കൂട്ടുകാരി, സത്യമായിട്ടും ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു. നിന്റെ സത്പേരിനു കളങ്കമായതിന്, എന്റെ സ്വാർത്ഥതകൾക്കുവേണ്ടി നിന്നെ കളിയാക്കിയതിന്, വേദനിപ്പിച്ചതിന്, ഒക്കെ ഞാൻ മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു.

യാത്ര ഏതാണ്ടൊരിരുണ്ട തീരത്ത് അവസാനിക്കുമെന്ന് തോന്നിയപ്പോഴാണ് എനിക്കൊരു മാലാഖകുട്ടിയെ കളഞ്ഞുകിട്ടിയത്. ചുവന്ന മുഖവും നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന മിഴികളുമുള്ള ഒരു കൊച്ചു മാലാഖകുട്ടി. നിന്റെ കണ്ണീരായിരുന്നു എന്റെ സങ്കടം. നിന്റെ നന്മകളെ ഞാൻ എന്നും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അവളുടെ മിഴിനീരൊപ്പുന്ന ഒരാത്മസുഹൃത്തായി തീരാൻ കഴിയണേ എന്നായിരുന്നു എന്റെ പ്രാർത്ഥന. ആ വിശുദ്ധ ദേവാലയത്തിലെ വിളക്കിൽ നിന്നും അല്പം എണ്ണയെടുത്ത് നീ എന്റെ നേരേ നീട്ടുമ്പോൾ, നെറ്റിത്തടത്തിൽ ഒരു കുരിശുവരയ്ക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കൂടുതൽ നിർമ്മലനാവുകയായിരുന്നു

കുട്ടീ....മുഖംമൂടികളുടെ ഈ ലോകത്തിൽ ഞാനൊരു നിർമ്മല സുഹൃത്തിനെ തിരിച്ചറിയുകയായിരുന്നു.

ഒടുവിൽ ഈ മാലാഖക്കുട്ടി ഒരു കുസൃതി കാട്ടി. ഒരു വാക്കുപോലും പറയാതെ എപ്പോഴൊ എന്റെ സൗഹൃദത്തിന്റെ പടിവാതിലുകൾ ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഒരുപക്ഷെ എന്റെ സങ്കടങ്ങൾ അവളെ കൂടുതൽ കരയിച്ചിരിക്കാം. ഖേദിക്കുന്നു കൂട്ടുകാരീ.....എന്നിട്ടും ഒടുവിൽ ഞാനീ കനത്ത ഇരുട്ടാണല്ലോ നിനക്കായി കരുതി വച്ചതെന്നോർത്ത്.

മാതാ, പിതാ, ഗുരു, ദൈവം......എന്താണിവരിലെ പൊതുവായ പ്രത്യേകത? നിസഹായനായി അലയുന്ന ഒരു കുരുന്നിനെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളുടെ വിരുന്നൂട്ടി, സുൽത്താന്റെ ബലം നൽകുന്ന, കരുണയുടെ കൂടാരങ്ങളായി മാറാൻ ഇവർക്കു കഴിയും എന്നതത്രേ ഇവരിലെ പൊതുവായ പ്രത്യേകത. ഇടറിപ്പോയ എന്നെ അലിവോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന ഒരു ദൈവത്തേയും, എന്റെ പനിക്കിടക്കയിൽ രാമുഴുവൻ ഉറക്കമിളച്ചിരിക്കുന്ന ഒരമ്മയേയും, തന്നോളമാകുന്നതിനു മുൻപേ താനെന്നു വിളിക്കാൻ മഹാമനസ്കത കാട്ടിയ ഒരു പപ്പയേയുമത്രേ എനിക്കു പരിചയമുള്ളത്. വളർച്ചയുടെ ഘട്ടങ്ങളിൽ ഒരാളെ ഏറ്റവും രൂപപ്പെടുത്താനാവുക ഒരധ്യാപകനാവണം. അദ്ധ്യാപകർക്കൊക്കെ ഒരു Preferential Love രൂപപ്പെടുത്താനാവണം. നിറയെ അന്തഃസംഘർഷങ്ങളുമായി ക്യാംപസിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാനാവണം. അവനെ/അവളെക്കൂടി അണച്ചു പിടിക്കാനാവണം. സാന്ത്വനിപ്പിക്കാനാവണം. മറിച്ച് അദ്ധ്യാപകൻ ശമ്പളം പറ്റുന്ന ഇഗോ ഉള്ള തൊഴിലാളിയും, വിദ്യാർത്ഥി പണം കെട്ടിവയ്ക്കുന്ന ബഹുമാനമില്ലാത്ത ഒരു ഉപഭോക്താവുമാണെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ...... നിർത്തണം സർ ഈ പണി. എന്തിനാ വെറുതെ....? ഓർമ്മകളിൽ തങ്ങി നിൽക്കാനാവും വിധം ഒരു ഗുരു ശിഷ്യബന്ധം ഇന്ന് രൂപപ്പെടുന്നുണ്ടോ? സംശയമാണ്. (എന്റെ എല്ലാ അദ്ധ്യാപകരോടുമുള്ള പൂർണ ബഹുമാനത്തോടെയത്രെ ഇതു പറയുന്നത്.)

എന്നിട്ടും എത്രവേഗം നമുക്കെല്ലാം മറക്കാൻ കഴിയുന്നു അല്ലേ....? സ്നേഹസൗഹൃദങ്ങളുടെ വിജനമായ താഴ്വരകളിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയിട്ട് കാരണങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ നമ്മെ തനിച്ചാക്കി അനായാസേന തിരിച്ചു നടന്നവർ, ഒരു നിമിഷത്തിന്റെ ഇടവേളയിൽ നമ്മുടെ സങ്കടങ്ങളിൽ നമ്മെ മറന്നകന്നവർ, സൗഹൃദത്തിൽ കനമുള്ള മൗനം ചാലിച്ച് നമ്മോട് പകരം വീട്ടിയവർ..........ഹൊ! ഓർക്കുമ്പോൾ മിഴി നിറയുന്നു. പൊറുക്കണം ചങ്ങാതീ.....ഞാനൊരു നല്ല സുഹൃത്തായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കലും.

ഒരു സോപ്പു കുമിളയുടെ ആയുസ്സേയുള്ളൂ, സൗഹൃദങ്ങൾക്ക്. സൂക്ഷിച്ച് നോക്കൂ അതിൽ വിരിഞ്ഞ മനോഹരമായ വർണ്ണപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ നമ്മെ കരുത്തരാക്കും.

ഒരിക്കലും ഞാൻ തനിച്ചായിരുന്നില്ല. എത്രയോ കരങ്ങളാണ് നിസാരമായ നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളെ തൊട്ടിലാട്ടുന്നത്? ഇല്ല. ഒരു കടവും ഒരിക്കലും വീട്ടിത്തീർക്കാനാവില്ല. ജീവിതം നമുക്ക് ഒന്നും നിഷേധിച്ചില്ല. സമ്മാ

ഒരു സോപ്പു കുമിളയുടെ ആയുസ്സേയുള്ളൂ, സൗഹൃദങ്ങൾക്ക്. സൂക്ഷിച്ച് നോക്കൂ, അതിൽ വിരിഞ്ഞ മനോഹരമായ വർണ്ണപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ നമ്മെ കരുത്തരാക്കും.

ഒരിക്കലും ഞാൻ തനിച്ചായിരുന്നില്ല. എത്രയോ കരങ്ങളാണ് നിസാരമായ നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളെ തൊട്ടിലാട്ടുന്നത്? ഇല്ല. ഒരു കടവും ഒരിക്കലും വീട്ടിത്തീർക്കാനാവില്ല. ജീവിതം നമുക്ക് ഒന്നും നിഷേധിച്ചില്ല. സമ്മാനങ്ങൾ കൊണ്ട് പൊതിയുകയായിരുന്നു. ആലോചിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതൊക്കെ എത്ര ചെറുതാണ്?

നങ്ങൾകൊണ്ട് പൊതിയുകയായിരുന്നു. ആലോചിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതൊക്കെ എത്ര ചെറുതാണ്?

"എന്നാലും എനിക്കറിയാം. ഈ ഒറ്റയടിപ്പാതയിൽ നമ്മളാരും ഇനി ഒറ്റയല്ല. പൊള്ളുന്ന വെയിലിനെ കുട പിടിച്ചകറ്റുന്ന ഓരോ തണൽ വൃക്ഷവും നീ തന്നെ. പോകുന്നിടത്തെല്ലാം നാം പരസ്പരം നമ്മെ കൊണ്ടുപോകുന്നു. എത്ര വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കണ്ടുമുട്ടിയാലും, എനിക്കറിയാം നാം പരിചിതരായിരിക്കും. ഒരു കാപ്പിയുടെ ഇടവേളയിൽ പിരിഞ്ഞവരെപ്പോലെ.

സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളുടെ ഈ അടയാത്ത കോവിലിൽ മിഴിപൂട്ടി നമ്രശീർഷനായി നിൽക്കുമ്പോൾ കരഞ്ഞുപോവുന്നത് നന്ദികൊണ്ടാണ്. ഒടുങ്ങാത്ത നന്ദികൊണ്ട്. എത്ര ജന്മം കൊണ്ടീ കടങ്ങൾ വീട്ടിത്തീർക്കാനാവുമെന്ന വ്യഥകൊണ്ടാണ്. നിന്റെ നന്മയുടെ ആഴങ്ങൾ എന്നെ കരയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കലും വീട്ടിത്തീർക്കാനാവാത്ത കടങ്ങൾ തീരാക്കടങ്ങൾ മനസ്സിൽ മാത്രം സൂക്ഷിക്കുന്നു.

ലോകത്തിന്റെ ഏതോ ഒരു കോണിലിരുന്ന്, പ്രിയ സുഹൃത്തേ നീ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. നിന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾ എന്റെ പാതകളിൽ പൂവുകളാവുന്നു. അതാണെന്റെ ബലവും സുകൃതവും. ഒക്കെ സ്വീകരിച്ചിട്ടേ ഉള്ളൂ എന്നറിയാം. ഒന്നും തിരികെ നൽകിയിട്ടില്ല. ഒരു പുഞ്ചിരി പോലും.

ഇവിടെ ഈ മകരമാസത്തിലെ ഈ കൊടുംതണുപ്പിൽ വഴിയരികിലെ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ഞാൻ നിന്നെയും കാത്തിരിക്കും. എന്റെ പൊള്ളുന്ന നെറ്റിത്തടത്തിൽ നിന്റെ സാന്ത്വനിപ്പിക്കുന്ന കരസ്പർശവും സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട്.

അതേ......സുഖം തന്നെ. എന്റെ എല്ലാ ചെറ്റത്തരങ്ങൾക്കും കാലം മാപ്പുതരട്ടെ.

നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന കൺതടങ്ങളും വേദന വിങ്ങുന്ന മനസ്സും ബാക്കിയായി.

ഹൈക്കുകൾക്ക് കടപ്പാട്:

1. ഒ.എൻ.വി.കുറുപ്പ്
2. ജിദ്ദു കൃഷ്ണമൂർത്തി
3. കെ.പി.അപ്പൻ
4. ബോബി ജോസ് കട്ടികാട്
5. പെരുമ്പടവം ശ്രീധരൻ
6. ഒ. ഹെൻറി

■

PRIVATE PROPERTY-3

താമര, തറവാട്, കൊമ്പൻസ്, ഇരട്ട,.........
അങ്ങനെയങ്ങനെ......

മുഖം ചുളിയേണ്ട... CEC യിലെ ചില ഹോസ്റ്റലുകളുടെ വിളിപ്പേരുകളാണ് ഇവ.

LH നും MH പുറമേയാണ് ഈ താവളങ്ങൾ. CEC യുടെ സ്പന്ദനം ഉറങ്ങുന്നത് ഇവിടെയൊക്കെയാണ്.

അരക്കാലൻ ട്രൗസറുമിട്ട് ഒരു പറ്റം ദാ പോകുന്നു.

"Bijorns ലേക്കാണ്....ഇന്ന് മാച്ച് കാണേണ്ടേ?"

Bibin Bastian
2009 CS

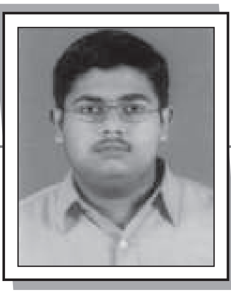

INCOMPLETE

No place now strange to me
No paths without my footprints
Seasons changed and years passed by
But my quest never finds an answer.

I walked till the end of the road,
And prayed till the early dawn,
For my soul not to leave me;
Before I could find her again.

I still remember the day we last met,
With tears in my eyes and
It's only then I realized that,
She was more than anything to me.

No one ever paid a look at me,
Sitting alone on the park bench,
Singing the same song again and again.
Many shadows walked past me,
None matched my pretty princess.

No one condoles for me, except
The gentle breeze who never told
It's love, to the blooming rose;
As I did to her.

It's hard to leave the memories,
But winter shows me no mercy,
Lying breathless on the park bench;

The wind was blowing heavily,
And the Blue rose dancing overjoyed,
With me not to see it again,
With a journey that's incomplete.

Meenakshi M
2010 CS

A Whirlwind of Varying Emotions

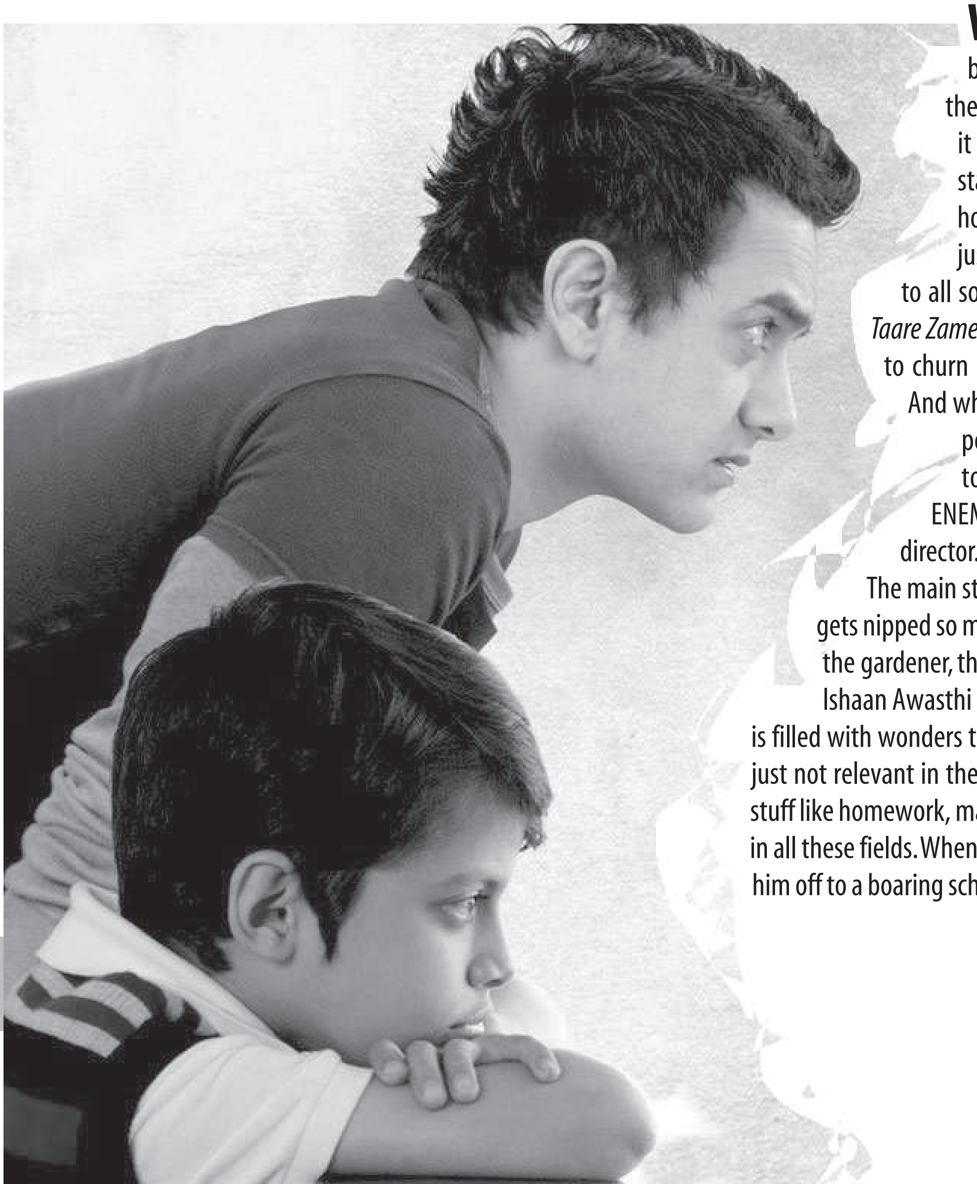

When I was asked to pen down a review about the blockbuster film *Taare Zameen Par*, I thought"Oh cool! Its easily the best film in 2007 and making a general assessment about it is not going to be that bad or time consuming."But after I started on it, well, well, well.... Whatever words I could use, however many dictionaries I referred, I felt I was not doing justice to such an amazing movie, sensibly made, appealing to all sorts of audience across all strata of society.

Taare Zameen Par is an exception from Bollywood, an industry known to churn out stereotypical, hyperbolic love lores or revenge sagas. And what a story it is! Mr Amole Gupte deserves no less credit for penning such a moving story about a special child's struggle to cope, setting the audience thinking-"AM I MY CHILD'S ENEMY?" And Aamir Khan scored big time with his debut as director.

The main story deals with a little boy or shall I say, a little flower which gets nipped so many times in the bud, that it begins to wilt. But then comes the gardener, the man who lets and helps the bud to blossom in full!

Ishaan Awasthi (Darsheel Safary) is an 8-year old naughty kid whose world is filled with wonders that no one seems to appreciate. Fish, colours and kites are just not relevant in the world of adults, who are much more interested in boring stuff like homework, marks and neatness! And Ishaan seems to be scoring very low in all these fields. When he gets into far more trouble, his father, exasperated, packs him off to a boaring school much against his wish. Already struggling and with the

added trauma of separation, whatever little glimmer of life's joy that remained in Ishaan begins to fade away. One day a new Arts teacher bursts onto the scene. Ram Shankar Nikumbh (Aamir Khan) infects the students with joy and optimism and breaks all the rules by letting them free to dream. Nikumbh soon realizes that Ishaan is very unhappy, and with time, patience and care he ultimately discovers the gem of a kid in Ishaan who is siffering from dyslexia. (a learning disorder marked by the impairment of the ability to read and comprehend written words)

The film is full of amazing moments which touch several chords in our hearts and connect with everybody. Darsheel Safary portraying the role of Ishaan is the real hero of the film. But Aamir's hand as a director in extracting the stunning performance out of Darsheel does seem to make us think who the real hero is. But the range Darsheel brings about in his character - from notoriety to vulnerability, and from buoyancy to lifelessness - is truly the work of a genius.

Watch out for scenes like:

a) The angry, bleeding and helpless Ishaan running to his terrace after being bullied by other kids. He is the kind who hates showing tears in public and refrains when he is injured, but finally the kid in him just comes out.

b) The shudder he gives when his parents car starts, leaving him alone at the boarding school.

c) The portrayal of how colour is sucked out of Ishaan. Barely do we recognize that he does not speak for about 45 minutes in the film and leaves us moist-eyed, solely with his expressions and body language.

d) The killer scene comes in the end when his talent gets recognition and everybody looks upto him, but he is not able to face the glory which has entered his life, first-time in the past 8 years. That one will have us atleast fighting a lump in our throat, if not stopping the tears streaming down

e) Oh and class toppers are not shown as "all-airs". Elder brothers don't boss over and bully the younger one. That is quite a good take!

Taare Zameen Par is majorly a commentary on a world where children are turned into assembly line-zombies. Peer pressure and "survival of the fittest" has lead to steady rise in depression, dysfunctional lifestyles and even suicide tendencies among students. This film is not just about a dyslexic kid, but every child who feels misunderstood. So, what are you guys waiting for? If not already done, go grab the film and watch it now! Take my word for this one. This one in a million movie will never let you down!

■

Taare Zameen Par is an exception from Bollywood, an industry known to churn out stereotypical hyperbolic love lores or revenge sagas. And what a story it is! Mr Amole Gupte deserves no less credit for penning such a moving story about a special child's struggle to cope, setting the audience thinking- "AM I MY CHILD'S ENEMY?"

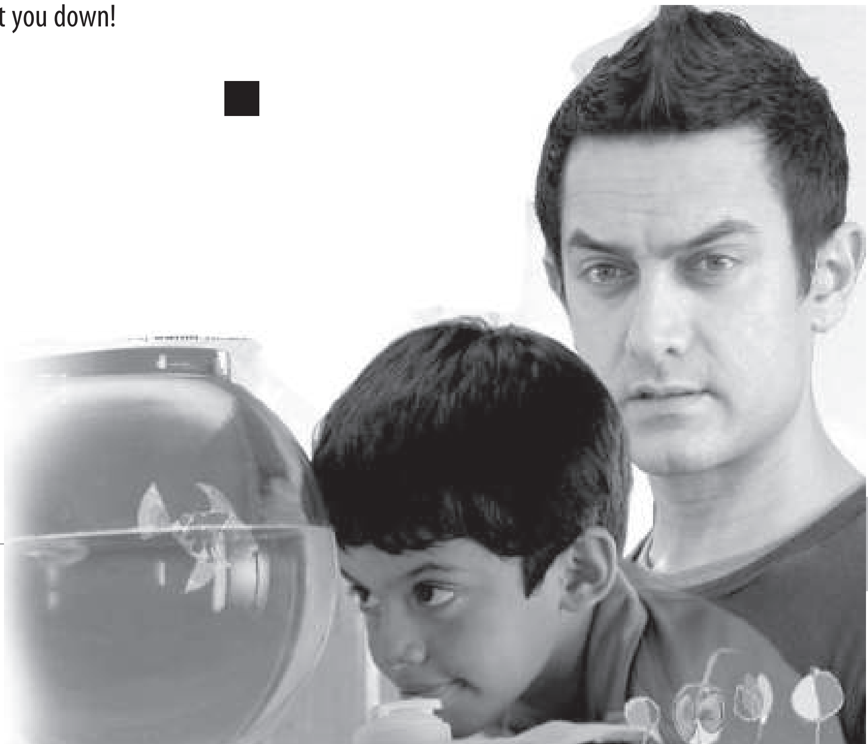

Nisha Joy
Lecturer
Electronics & Communication

PICO PROJECTION DISPLAYS: EMBEDDED PROJECTOR

Microvision provides a powerful technology platform that enables next generation display and imaging products.Unlock the "Big Screen Experience" from small (mobile) devices. Sharing photos, watching movies, and giving presentations on the small screens of today's devices limits our ability to imagine, entertain and share. Its a big viewing experience from the tiny display engine, *PicoP*™. *PicoP* is an ultra-miniature projection module capable of producing full color, high-resolution images but small enough and low-power-consuming enough to be embedded directly into mobile devices.

PicoP - an ultra-miniature projection module capable of producing full color, high-resolution images but small enough and low-power-consuming enough to be embedded directly into mobile devices.

PicoP

By including ultra-miniature full color projection displays in mobile devices, consumer electronics manufacturers can break through the display bottleneck and provide consumers with devices that delight. Candidates for next generation mobile devices that would benefit from embedded projectors

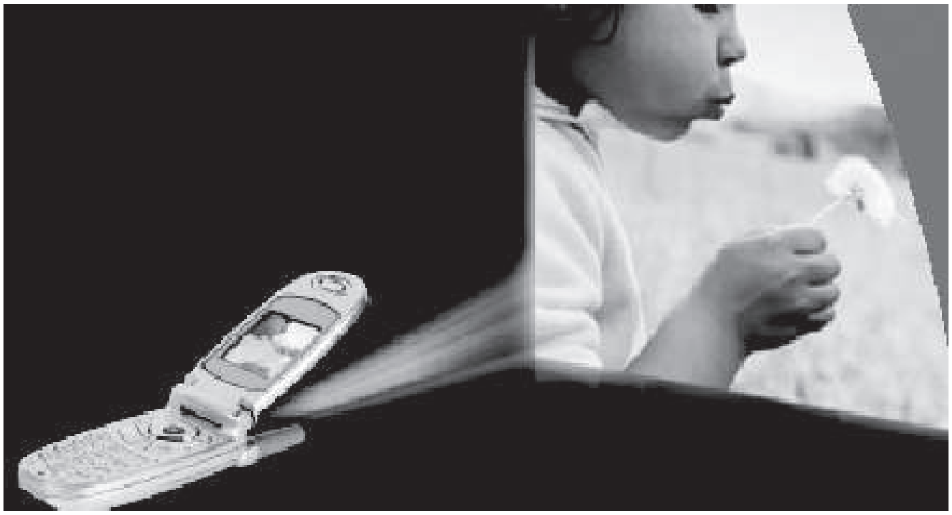

include portable media players, gaming consoles, portable computers, digital cameras, and mobile phones. A *PicoP* enabled embedded projector leverages *Microvision*'s display technology which at its heart, contains *Microvision*'s patented MEMS scanner. Other technology components include laser light sources, optics, and electronics. These components are brought to life using *Microvision*'s proprietary software and expertise. *PicoP* display engines are engineered for OEM's and made available through supply chain partners to meet high-volume production needs.

Conference Anywhere
Have an important
Meeting without the
need for a room or projector.

Instant Replay. Give added
dimension to stories otherwise
trapped by a tiny screen .

Whatever ,Wherever
show off your photos
or videos to friends .

EMBEDDED PROJECTOR

PicoP display engine embedded into mobile device .

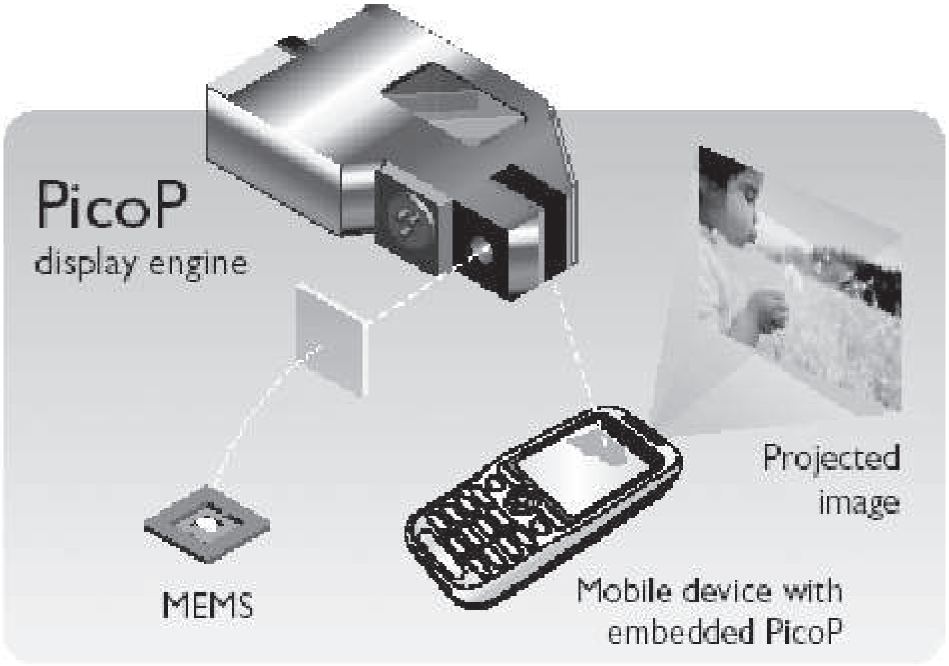

PicoP Display Engine - How it Works

Microvision's PicoP display engine is used in Pico Projector Displays, Vehicle Displays, and Wearable Displays. The PicoP display engine comprises a MEMS scanner, Red, Green and Blue Laser Light Sources, Optics, and Electronics. The PicoP display engine includes the drive electronics that acquire and process signals from a data source to control and synchronize the color mix and placement of individual pixels. Each color pixel is generated by combining modulated red, green and blue laser light sources. The intensity of each of the light sources is varied to generate a complete palette of colors and shades. For example, red pixels require the red laser be turned on whereas the blue and green lasers are turned off. For purple pixels, red and blue lasers are turned on whereas the green laser is turned off.

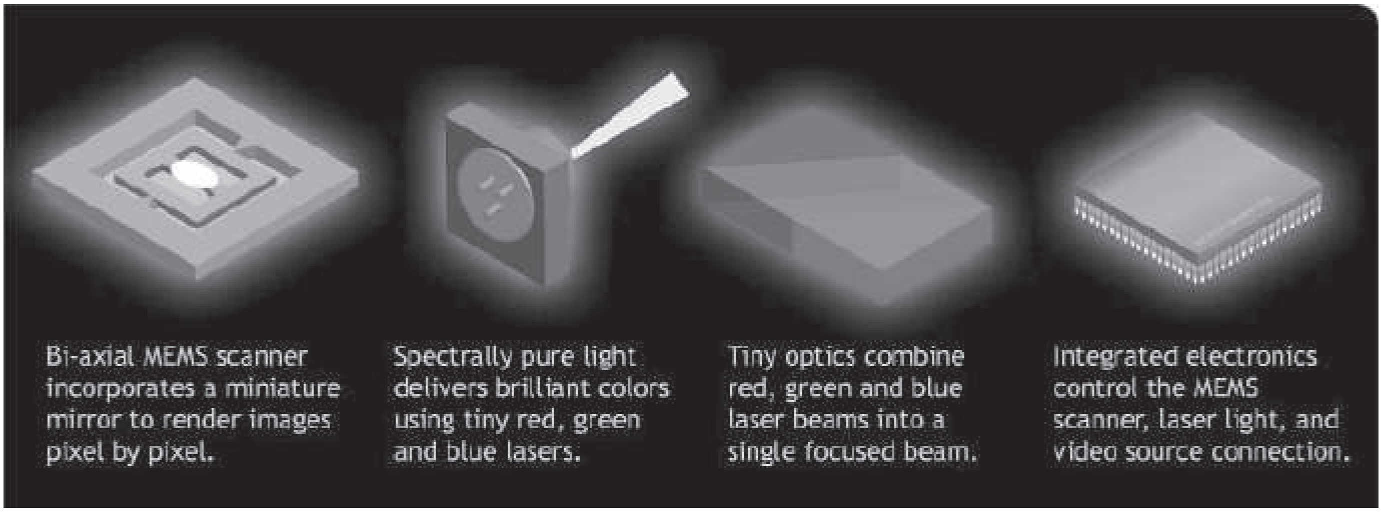

The MEMS scanning mirror directs the beam of light toward the projection surface in the pico projector case. For other applications unique optical elements direct the beam of light toward the additional optics external to the *PicoP* display engine. For example, in the case of a head-up display there are external optics that ensure the image is viewable within the *driver's eyebox*.

In the case of wearable displays there are additional optics that are embedded into fashionable or protective *eyeglasses*. The pixels are arranged by a repetitive horizontal scanner motion that rapidly sweeps the light beam to place the pixels into rows and a vertical scanner motion that moves the light beam up and down to points where successive rows of pixels are drawn. This process is continued until an entire field of rows has been placed and a full image appears to the user. The image is projected to the users eye, wall, or any other surface.

MOBILE DEVICE EYEWEAR OVERVIEW

Mobile device eyewear, currently in the initial development phase, would combine Microvision's ultraminiature PicoP display engine with special optics that are embedded into fashionable or protective eyeglasses. The information being displayed in the eyewear optics would originate in the mobile device and arrive at the eyeglasses through a wired or wireless connection. The mobile device eyewear viewing experience could be completely see through, providing the wearer with a visual information overlay, while not losing awareness of their surroundings. Or, the viewing experience could be occluded, offering the wearer an immersive, visual experience where the wearer purposefully escapes their immediate surroundings.

IMAGINE THESE NEW VIEWING EXPERIENCES

- Giving a speech while information is streamed to your eyeglasses in real time
- Presenting to a crowd with your notes secretly stowed away in your eye glasses
- Extending your everyday computing environment to include your eyewear display
- Walking down the street, seeing your favorite friends show up "on screen" 2 blocks and 1 cafe away
- Receiving turn by turn directions as you walk toward your destination
- Reviewing messages while on the go
- Creating your personal big screen experience from mobile TV and video (occluded or escape mode)
- Seeing building schematics and locations of others (especially useful for security or firefighters)
- Viewing virtual recipes while cooking without losing your rhythm

Since the *PicoP* display engine uses a single beam of light and a small scanning mirror to create an image, we can create a large image from a small package.

ഫെമാ മെറിൻ ജേക്കബ്ബ്
2010 EC

ഒരുപാട് നിഗൂഢതകളെ ഉള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു മനസ്സിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ പുതുമഴ പെയ്യിക്കുന്ന കടൽ, അത് അവന് വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവന് കടൽ എന്നും ചിത്രങ്ങളും സിനിമകളിലെ ചില രംഗങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു. കാരണം താനേറെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന കടൽ അവൻ ഇന്നുവരെ നേരിട്ട് കണ്ടിരുന്നില്ല.

ഒടുവിൽ ഇന്ന് ആ മോഹവും പൂവണിഞ്ഞു. കണ്ണെത്താ ദൂരത്തോളം പരന്നുകിടക്കുന്ന കടലിന്റെ വിശാലതയെ അവൻ ആശ്ചര്യത്തോടെ നോക്കിനിന്നു. തന്റെ കാലുകളെ തഴുകി തിരികെപ്പോകുന്ന തിരമാലകളെ അവൻ ആസ്വദിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ കടലിന്റെ വിരിമാറിലേക്ക് അവൻ നടന്നുപോകുവാൻ തുടങ്ങി. ആ കടലിന്റെ അഗാധതയിൽ ലയിക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന മനസ്സുമായി അവൻ ആ കടലിലേക്ക് കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരെ അത് അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അവർ പറഞ്ഞ ശാപവാക്കുകൾ അവൻ കേട്ടില്ല. അവരുടെ പിൻവിളികൾ അവൻ അറിഞ്ഞില്ല. അവന്റെ ഉള്ളിൽ അപ്പോൾ കടൽ മാത്രമായിരുന്നു.

അസ്തമയസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ ആ കടലിന് ചുവപ്പുനിറം ചാർത്തി. ഒടുവിൽ അവനെ ഏറ്റുവാങ്ങിയതിന് ഒരു തെളിവും അവശേഷിക്കാതെ യാതൊരു ഭാവവ്യത്യാസവും കൂടാതെ കടൽ പിന്നെയും അങ്ങിനെ തന്റെ തിരമാലകളെ തീരത്തേക്ക് അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ മരണത്തെ പുൽകിയപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷവാനായിരിക്കണം. കടലിന്റെ പേരിൽ, കടലിനോട് തോന്നിയ അടങ്ങാത്ത ആവേശത്തിന്റെ പേരിൽ, ആദ്യ ദർശനത്തിന്റെ ആകാംക്ഷ മായും മുമ്പേ അവൻ അതിൽ ലയിച്ചുചേർന്നു. ഒരു കുഞ്ഞു തിരമാലയായി.

കടൽ

നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പാരമ്പര്യം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്
ചെങ്ങന്നൂർ മഹേശ്വരി സിൽവർ ജൂബിലി പ്രമാണിച്ച്

വനിതകൾക്കു മാത്രമായി
ഒരു സമ്പൂർണ്ണ വസ്ത്രാലയം

മഹേശ്വരി വെഡ്ഢിംഗ് സെന്റർ

മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ ആദ്യമായി

വനിതകൾക്കു മാത്രമായൊരു സമ്പൂർണ്ണ വസ്ത്രലോകം

ഞായറാഴ്ചകളിൽ കട തുറന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നു

പുത്തൻ വസ്ത്ര സങ്കല്പങ്ങൾക്കനുസൃതമായി സാരിത്തരങ്ങൾ പ്രിന്റഡ് കോട്ടൺ, ബംഗാൾ കോട്ടൺ, സ്വിസ് കോട്ടൺ, മണിപ്പൂരി കോട്ടൺ, നാരായൺ പേട്ട്, കോട്ട, മംഗലഗിരി, പവിത്ര, സൗത്ത് കോട്ടൺ, വില്ലേജ് കോട്ടൺ, പോളികോട്ടൺ തുടങ്ങിയ വിവിധയിനം കോട്ടൺ സാരികളും ഗദ്‌വാൾ സിൽക്ക്, പോച്ചംപള്ളി, കാഞ്ചീപുരം, ആറണി, ധർമ്മാപുരം, ബനാറസ്, വൽക്കലം, ക്രഷ് സിൽക്ക്, പ്രിന്റഡ് സിൽക്ക്, പസ്മിനാ സിൽക്ക്, ക്രേപ്സിൽക്ക്, റോസിൽക്ക്, അഴകേറും ഫാൻസി, ഡിസൈനർ, പാർട്ടിവെയർ, എത്നിക്ക്, സ്റ്റോൺവർക്ക്, കുന്തൻവർക്ക് സാരികൾ തുടങ്ങിയവയും ചുരിദാറിലെ വൈവിധ്യമായ പട്യാല, ചുരിബോട്ടം, അനാർക്കലി, സൽവാർ കമ്മീസ്, മിഡ്, ടോപ്, ലാച്ച ആഗ്ര ചോളി, സറാറ, പാർട്ടിവെയർ ലാച്ച, ലേഡീസ് ജീൻസ്, ലേഡീസ് പാന്റ്സ്, നൈറ്റ് വെയർ, നൈറ്റി, അണ്ടർ ഗാർമെന്റ്സ് തുടങ്ങി വനിതകൾക്കു മാത്രമായുള്ള സമ്പൂർണ്ണ വസ്ത്രലോകം.

കാർപാർക്കിംഗിന് പ്രത്യേക സൗകര്യം

മഹേശ്വരിയുടെ തൊട്ടടുത്തുതന്നെ കാർ പാർക്കിങ്ങിനായി വിശാലമായ സൗകര്യം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പാർക്കിങ്ങിനായി ക്യാഷ് കൗണ്ടറുമായി ബന്ധപ്പെടുക.

maheswari
wedding centre
S.N.D.P. Building, M.C. Road
Chengannur. Ph: 0479 2452766. Fax: 2453766

നൂറ്റാണ്ടു പിന്നിട്ട സേവനപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിൻമുറക്കാർ

Ria Ann Philip
2010 EC

MOODS OF NATURE

Hail, O Mother, in thy reign glorious
The Almighty thy throne, the cosmos thy nation
Thy willing subjects, the generations of humanity
Keeper of mysteries, stewardess of power supreme,
Elixir of life, maiden of beauty ethereal;
Striking with awe, thy moods diverse,
Thou art the embodiment,
Of serenity when thou please.
Yet thou unleash, terror unparalleled
Whilst in a fit of rage within.
Summer, Spring, Autumn, Winter
Seasons of length for thy offspring;
Yet few colours in thy palette vivid.
Soothing and nurturing in wholesomeness divine,
Thy elements air, water, earth, fire.
Hell ascends on earth demure,
When the demoness of thy fury provoked...
Cyclones, famines, floods, droughts:
Enigmas of holocaust-
At thy mighty fingertips.
Flora and fauna through life and death,
At every wink of thy eye beholden.
O Mother, thou art the one chosen
by the Alpha and the Omega
enshrining the lessons of the Universe
in His children, the mortals
Teaching in words unspoken,
Yet the lessons blooming in hearts believing.
Love, empathy, contentment, gratitude;
postulates in understanding
the perplexing equations of the Divine.
Hail, O Mother, shroud us in thy wisdom,
thy moods boundless, our guiding stars ever...

വിനീത് പി.
2009 EC

ഓർമ്മകളിൽ പുഴവെള്ളം തട്ടിത്തെറുപ്പിച്ച്.....

വാളയാർ ചെക്ക്പോസ്റ്റിൽ, പാതിരാക്കാറ്റത്ത് നിന്ന് കുടിച്ച കട്ടൻകാപ്പിയുടെ ചൂടിൽ സീറ്റിൽ ചാഞ്ഞിരുന്ന് ഉറങ്ങിയ ഉറക്കമായിരുന്നു. രാവിലെ ഏഴ് മണിക്ക് കാതിൽ മുഴങ്ങിയ ഏ. ആർ. റഹ്മാൻ റീമിക്സ് സുപ്രഭാതമാണ് എന്നെ ഉണർത്തിയത്. വണ്ടി കയറ്റങ്ങൾ കയറി പോകുകയാണ്. സുഖകരമായ തണുത്തകാറ്റ് ബസിൽ നിറഞ്ഞു. "അര മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ നമ്മൾ ഹൊഗനനഗൽ എത്തും." ജിഷ്ണു ആധികാരികമായി അറിയിച്ചു. ഞാൻ പുറത്തേക്ക് ഒന്നു നോക്കി. മഞ്ഞ് പടലം കാഴ്ചയെ മറയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും വഴിയരികുകളിൽ കൂട്ടമായി വിരിഞ്ഞ് നിൽക്കുന്ന വയലറ്റ് പൂക്കളും, ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന പാറക്കൂട്ടങ്ങളും അതിനിടയിലൂടെ കാണാം.

ഇന്നലെ ഈ നേരം ചെങ്ങന്നൂരെ ഹോസ്റ്റൽ മുറിയിൽ "ഈ തുണികളെല്ലാം ഞാൻ തന്നെ അടുക്കി പെട്ടിയിലാക്കണമല്ലോ" എന്നോർത്ത് തല ചൊറിഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നല്ലോ എന്ന് വെറുതെ ഓർത്തു. പലരും വണ്ടിക്കുള്ളിൽ പല തിരക്കിലാണ്. ഡ്രൈവറുമായി തമാശ പൊട്ടിക്കുന്നവർ, സുപ്രഭാതം നിർത്തി തുള്ളൽപ്പാട്ട് ഇടാൻ ബഹളം കൂട്ടുന്നവർ, വിശപ്പിന്റെ വിളിയുണർത്തുന്നവർ, സ്വെറ്റർ ഇടുന്നവർ, അഴിച്ചുവയ്ക്കുന്നവർ. അധികം താമസമില്ലാതെ ഞങ്ങൾ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തി. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിന് വിപരീതമായിരുന്നു ആ നാട്. ടൂറിസ്റ്റുകൾ ഏറെയെത്തുന്ന സ്ഥലമായിട്ടും ഗ്രാമീണത വിട്ടുകളയാൻ അവിടം മടിക്കുന്നു. കൂറ്റൻ റസ്റ്ററന്റുകളോ, ലോഡ്ജുകളോ കണ്ടില്ല, എല്ലാം മിഡിൽ ക്ലാസ് കടകളും, വെജിറ്റേറിയൻ ഹോട്ടലുകളും. സമയം പാഴാക്കാതെ പ്രഭാതകൃത്യങ്ങൾക്കു ശേഷം ഞങ്ങൾ കൊട്ടവഞ്ചികളുടെ അടുത്തേക്കോടി.

നീണ്ടു കിടക്കുന്ന വെള്ളപ്പരപ്പിൽ നിരന്നുകിടക്കുന്ന കൊട്ടവഞ്ചികൾ.

കയറണോ എന്ന് ശങ്കിച്ച് നിൽക്കുകയായിരുന്നു പെൺകുട്ടികൾ. ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരായി കയറിയപ്പോൾ അവർക്കും ആവേശമായി. അങ്ങനെ വള്ളങ്ങളെല്ലാം CEC കയ്യടക്കി. ഞങ്ങളുടെ ആരവങ്ങളിൽ തുഴക്കാരും കൂടി. വഞ്ചികൾ വട്ടം കറക്കിയും, അഭ്യാസങ്ങൾ കാട്ടിയും ഓളപ്പരപ്പിൽ അവർ ഞങ്ങളുമായി യാത്ര തിരിച്ചു.

“ചുരിദാർ നനയാതെ ഇരുന്നാൽ മതിയായിരുന്നു” ലിജിയുടെ ഡയലോഗിന് പിന്നാലെ വള്ളത്തിലെ ആറ് പേരേയും ഒന്നിച്ച് നനയ്ക്കാൻ തലയ്ക്കു മുകളിലൂടെ വെള്ളപ്പെരുമഴ. അപ്പുറത്തെ കൊട്ടവഞ്ചിക്കാർ കാട്ടിയ തെമ്മാടിത്തം. തുഴ വെള്ളത്തിൽ കശക്കി വെള്ളം തെറുപ്പിച്ചതാണ്. ആകെ നനഞ്ഞ്, കുളിര് പോയ ഞങ്ങൾ വാശിയിലായി. തുഴ കൊണ്ട് അങ്ങോട്ടും വിരുതുകാട്ടി. CEC യുടെ ആറേഴ് വള്ളങ്ങളും ഒന്നിച്ച് വെള്ളം തെറുപ്പിച്ചതോടെ കൊട്ടയിലെല്ലാം വെള്ളം നിറഞ്ഞു.

രസകരമായിരുന്നു വഞ്ചിയാത്ര, തുഴക്കാരൻ പറഞ്ഞു തന്ന കഥകളും. ഓരോ സ്ഥലങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി വിവരങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കുകയാണ്. “നരൻ” ചലച്ചിത്രത്തിന്റെ ഷൂട്ടിങ്ങ് നടന്ന സ്ഥലം, ‘കാലാപനി’യുടെ സുന്ദരഗാനങ്ങളിലെ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം. ‘ഇന്ത്യൻ’ എന്ന ചിത്രത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ നഗ്നരാക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീജനങ്ങൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്ന മനോഹര ഷോട്ടുകൾക്ക് സാക്ഷിയായ സ്ഥലം, ഓരോന്നായി അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. മുരുകൻ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര്. വെള്ളം പൊങ്ങിയാൽ ഇവിടെ ടൂറിസ്റ്റ് വഞ്ചികൾ നിരോധനത്തിലാകുന്നതും ആ നാളുകളിൽ കൂലിപ്പണിക്കായി വണ്ടി കയറുന്നതും മുരുകൻ ചേട്ടൻ പറഞ്ഞു. വള്ളങ്ങളിൽ കച്ചവടത്തിനായി നടക്കുന്നവരും ഓരോ പാറക്കെട്ടുകളിലായി ചൂണ്ടയിടുന്നവരും നാടിന്റെ നിഷ്കളങ്കസൗന്ദര്യത്തിന്റെ മാറ്റുകൂട്ടി.

“അങ്കപ്പാർ...... നാല് നിലകെട്ടിടത്തോളം ഉയരത്തിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന കല്ലിന്റെ മുകളിലേക്ക് ഞങ്ങൾ നോക്കി പത്ത് വയസ്സിൽ താഴെ മാത്രം പ്രായം വരുന്ന നാലഞ്ച് കുട്ടികൾ. അഞ്ച് രൂപ നൽകിയാൽ അവർ അവിടെ നിന്നും താഴേക്ക് ചാടുമത്രേ. അദ്ദേഹം കൈകൊണ്ട് ആംഗ്യം കാട്ടി ചാടാൻ പറഞ്ഞു. ആ വലിയ പാറക്കെട്ടിൽ നിന്നും നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവൻ താഴേയ്ക്ക് ചാടി, ഞങ്ങളുടെ വള്ളത്തിന് തൊട്ടടുത്ത് വന്ന് വീണു. എറിഞ്ഞ് കൊടുത്ത അഞ്ച് രൂപാത്തുട്ട് നാവിന്നടിയിൽ വച്ച് അവൻ ഞങ്ങളെ നോക്കിച്ചിരിച്ചു. എല്ലാവരുടെയും മുഖത്ത് ദൈന്യം നിറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ അമ്മയുടെ സാരിത്തുമ്പിൽ തൂങ്ങി നടന്ന പ്രായമാണ് ഇവനും. “ദാ ഈ ചിത്രം നോക്ക്.....” തന്റെ ക്യാമറയിൽ പകർത്തിയ ബാലന്റെ ചാട്ടത്തിന്റെ ചിത്രം ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ സന്തോഷത്തോടെ ശിവൻ കാട്ടി. മനോഹരമായ ചിത്രം. “ബാംഗ്ലൂരിൽ ചെല്ലുമ്പോൾത്തന്നെ ഈ ചിത്രം Blogൽ അപ്പ്ലോഡ് ചെയ്യണം.’’ എന്താണ് ഇതിന് ഒരു അടികുറിപ്പ് നൽകുക?” അവൻ ചോദിച്ചു.

ആരോ പറഞ്ഞു “വിശപ്പിന്റെ കയത്തിലേക്ക്.....”

വള്ളങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വെള്ളപ്പരപ്പിന്റെ ശബ്ദത്തിനു മുഴക്കം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരിലും CEC യുടെ വികാരങ്ങൾ മുളപൊട്ടി. തൊണ്ട പൊട്ടുമാറുച്ചത്തിൽ കലാലയത്തിന്റെ സ്വന്തം ശീലുകൾ ഉറക്കെപ്പാടി.

‘‘യേ പിസ്താ..... കുമ്മിലതി പിസ്താ....”

വള്ളങ്ങൾ ഒരു കരയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങി. കരയിൽ സ്ത്രീജനങ്ങൾ പുഴമീൻ വറുത്തത് വിൽക്കുന്നു. ഉപ്പും മുളകും തേച്ച് കഷണങ്ങൾ പാത്രത്തിലാക്കി കൊണ്ടുവന്നു. പറയുന്ന കഷണം അവർ നമുക്ക് വറുത്തു നൽകും. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും ഓരോ കഷണങ്ങൾ രുചിയോടെ വയറ്റിലാക്കി.

വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങൾ കണ്ടും, വെയിലുകായുന്നവരെ പൊക്കി വെള്ളത്തിലിട്ടും എല്ലാവരും ആവേശത്തിമിർപ്പി

‘‘ദാ ഈ ചിത്രം നോക്ക്.....” തന്റെ ക്യാമറയിൽ പകർത്തിയ ബാലന്റെ ചാട്ടത്തിന്റെ ചിത്രം ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടെ സന്തോഷത്തോടെ ശിവൻ കാട്ടി. മനോഹരമായ ചിത്രം. “ബാംഗ്ലൂരിൽ ചെല്ലുമ്പോൾത്തന്നെ ഈ ചിത്രം Blogൽ അപ്പ് ലോഡ് ചെയ്യണം.” എന്താ ണ് ഇതിന് ഒരു അടികുറിപ്പ് നൽകുക?” അവൻ ചോദിച്ചു.

ആരോ പറഞ്ഞു “വിശപ്പിന്റെ കയത്തിലേക്ക്.....”

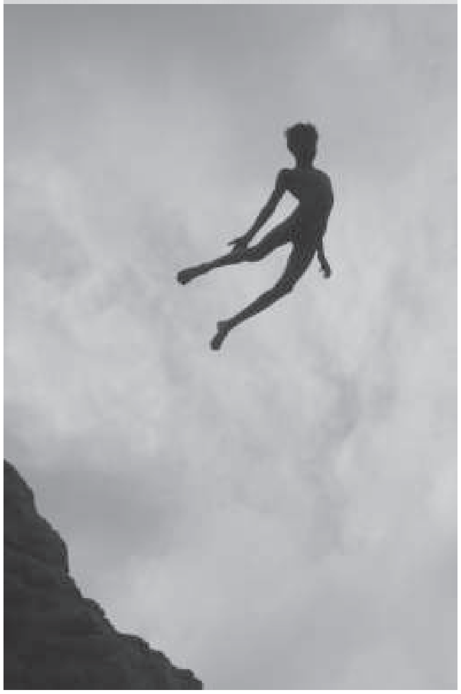

ലായി. നേരം പോകുന്നത് ആരും അറിഞ്ഞില്ല. ഒരു കുടിൽകെട്ടി ഇവിടെ കഴിഞ്ഞാലോ എന്ന് വെറുതേ ഓർത്ത് ആ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഞങ്ങൾ മേഞ്ഞ് നടന്നു.

വളരെ കുറഞ്ഞ നേരം കൊണ്ട് ആ നാട് ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തമായി മാറുകയായിരുന്നു. ഉച്ചനേരത്ത് തിരികെ വണ്ടിയിൽ കയറുമ്പോൾ മുഖത്ത് വിഷാദമായിരുന്നു. ഉൾനാട് കാഴ്ച ഇവിടെ അവസാനിക്കുകയാണ്. ഇനി ബാംഗ്ലൂർ, പിന്നെ ഹൈദ്രാബാദ് ഇന്ത്യയുടെ തന്നെ സ്പന്ദനമേറ്റുന്ന നഗരങ്ങളിലേക്കാണ് യാത്ര. തിരിച്ച് വരും എന്നുറപ്പിച്ച് ഞങ്ങൾ ഹൊഗനഗലിനോട് യാത്ര പറഞ്ഞു. ഏഴരയോടെ ബാംഗ്ലൂരിലെത്തും. കാണേണ്ട സിനിമയെ ചൊല്ലി ബസ് രണ്ടു ചേരിയായി തിരിഞ്ഞു. എല്ലാ കേരളാ കാമ്പസുകളിലേയും പോലെ ശക്തമായ രണ്ടു ഗ്രൂപ്പുകൾ–മോഹൻലാൽ ഫാൻസ് & മമ്മൂട്ടി ഫാൻസ്. പുതിയ സിനിമകളോട് ആർക്കും അത്ര പ്രിയം പോരാ. രണ്ട് ചേരിയും സിനിമാപേരുകൾ പറഞ്ഞ് ബഹളം മൂത്തു. അവസാനം ടൂർ കോഡിനേറ്റർ കണ്ണടച്ച് ഒരു സി.ഡി. കൈയ്യിലെടുത്തു. ദേവാസുരം! മോഹൻലാൽ ഫാൻസ് ആർത്ത് വിളിച്ചു. ശിഷ്ടയാത്ര മംഗലശ്ശേരി നീലകണ്ഠനോടൊപ്പം.

ഏഴ് മണിയോടെ ഗ്രാമാന്തരീക്ഷം അവസാനിച്ചു. പച്ചപ്പ് അങ്ങിങ്ങ് മാത്രം. പടുകൂറ്റൻ കെട്ടിടങ്ങൾ തൊട്ട്തൊട്ട് നിൽക്കുകയാണ്. പലയിടങ്ങളിലായി കൂറ്റൻ ബോർഡുകളും വൈദ്യുത ദീപാലങ്കാരങ്ങളും കണ്ണഞ്ചിക്കുന്നു. വാഹനത്തിന്റെ വേഗം നന്നേ കുറഞ്ഞു. പലയിടങ്ങളിൽ തങ്ങിയും, ട്രാഫിക്കിൽ കുഴഞ്ഞും ശേഷ ദൂരം പൂർത്തിയാക്കി എട്ടുമണിയോടെ ഞങ്ങൾക്ക് താമസം ഒരുക്കിയിരിക്കന്ന ഹോട്ടലിൽ എത്തി.

ഒരു കുളിക്കുശേഷം ഞങ്ങൾ രാത്രിയുടെ നഗരസൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കാൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. പകൽ കാണുന്ന നഗരവും, വൈദ്യുതി ദീപത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന രാത്രിയിലെ നഗരവും തമ്മിൽ അന്തരം ഏറെയുണ്ടെന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ പോയത് ബാംഗ്ലൂരിലെ പ്രശസ്ത ഷോപ്പിങ്ങ് മാൾ ആയ ഗരുഡയിലേക്കാണ്. ഇവിടെ രാത്രി വൈകുകയല്ല, വളരുകയാണ്. തിരക്ക് നിമിഷം പ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ജീൻസും ടോപ്പും ധരിച്ച സുന്ദരികൾ പാതിരാവിൽ വരെ ഭയലേശമെന്യേ ഇവിടെ ഷോപ്പിങ്ങ് ആസ്വദിക്കുന്നത് കാലത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി എനിക്ക് ബോധ്യം നൽകുന്നതായിരുന്നു. ഈ നാട് മറ്റൊരു ലോകമാണ്. ഞാനുൾപ്പെടുന്ന എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും നാളെകൾ നിർണയിക്കുന്നിടം. ഇന്ത്യയിലേക്ക് പ്രോജക്ടുകൾ കൈ മാറുന്നതിനെ "ബാംഗലോറിങ്ങ്" എന്ന് പോലും വിദേശികൾ വിളിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ നാട് വളർന്നിരിക്കുന്നു. രാത്രിയുടെ തിരക്ക് ഓരോരുത്തരെയും വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്നു. സോഡിയം വേപ്പർ വിളക്കുകളുടെ മഞ്ഞവെളിച്ചത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന നിരത്തുകളിൽ വാഹനങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങുന്നു. വൈകിയ രാത്രിയിൽ ഇരട്ടി ചാർജ്ജ് ആവശ്യപ്പെട്ട ഓട്ടോക്കാരനുമായി എല്ലാവരും തർക്കിക്കുമ്പോൾ നിരത്തിന്റെ ബഹളത്തിൽ നിന്ന് ഞാൻ ഒരരികിലേക്ക് മാറി. പതുക്കെ കണ്ണുകളടച്ചു. ഹൊഗനലിലെ വെള്ളപ്പരപ്പിന്റെ കുളിര് മനസ്സിലേക്ക് ഞാൻ ആവാഹിച്ചു. സ്നേഹത്തോടെ വച്ച് നീട്ടിയ മീൻ വറുത്തതിന്റെ രുചി നാവിൽ നിറഞ്ഞു. തണുത്ത കാറ്റ് മുഖത്തേക്ക് വീശി......പുകമണമില്ലാത്ത കാറ്റ്.

Reverberating from the walls of CEC,
ever fresh on the lips of every CECian,
the words that give you your identity...

Aye Pista
Kummaladi Pista
Kummaladi
Kummaladi
Kummaladi Pista
Aata Ootha Eeya
Thavaa
Ding Dong Bell
Ding Dong Bell
Ding Dong Bell
CEC
Ta Tara Ta Ta
Ta Ta
Eeya Oova CEC!!!

COMPAQ
India's
No.1
PC brand
Exchange Offer | 3Year Warranty*
HP- Compaq Authorised Dealer :-
TECHNOPOINT
SYSTEMS & SERVICE
BIN TOWER, Near HDFC Bank, CHENGANNUR
Tel 0479 3296348, 2450621, Mob: 9447431092

Vibin A. M.
2009 EC

Top 10 Laws of Computing

1. When computing, whatever happens, behave as though you meant it to happen.

2. When you get to the point where you really understand your computer, it's probably obsolete.

3. The first place to look for information is in the section of the manual where you'd least expect to find it.

4. When the going gets tough, upgrade.

5. For every action, there is an equal and opposite malfunction.

6. To err is human... To blame your computer for your mistakes is even more human, it's downright natural.

7. He who laughs last , probably has a back-up.

8. The number one cause of computer problems is computer solutions.

9. A complex system that doesn't work is invariably found to have evolved from a simpler system that worked just fine.

10. A computer program will always do what you tell it to do, but rarely what you want it to do.

Reuben George Stephen
2009 EC

THE NANO, THE ENGINEER AND THE COMMON MAN

The Nano combines innovative engineering with an incredibly low price and aims at attracting the Indian middle class consumer. Both competing car and bike makers have either attacked the car publicly or are quietly developing concepts of their own, a clear indication that Tata is on to something really big.

An Indian car will most probably earn a parking place in history very soon, alongside Ford's Model T, Volkswagen's Beetle and the British Motor Corp.'s Mini, all of which put a set of wheels within reach of millions of customers after they rolled onto the scene. It is 3 metres long, seats four comfortably or five at a squeeze, does 65 mph and aims to revolutionize travel for millions. The "People's Car" is also the cheapest in the world at 1,00,000 rupees – approximately the same price as the DVD player in a Lexus.

If you want proof that Tata Motors has captured the imagination of the automotive world, look no further than the Tata Nano, which was unveiled at the Delhi Auto Expo on January 10, 2008. Already named by *Time* magazine as one of 'The Dozen Most Important Cars of All Time', the Nano combines innovative engineering with an incredibly low price and aims at attracting the Indian middle class consumer. Both competing car and bike makers have either attacked the car publicly or are quietly developing concepts of their own, a clear indication that Tata is on to something really big. And it's not just local interest that's been piqued. The interest of the international automotive community has also been aroused, as conventional wisdom claims you can't make a car for US$ 3,000. It has been more than just idle curiosity that has put the Tata car and the Indian automobile industry on the global map. It is the current obsession carmakers have with slashing costs that makes them so interested. And the big question on everyone's mind is – how? How has Tata taken a more-or-less conventional car and managed to cut a massive slice of cost? Has it used motorcycle components, cheap parts, or is this the real thing?

"I hope this changes the way people travel in rural India... We are a country of a billion and most are denied connectivity... This is a car that is affordable and provides all-weather transport for the family" – words of Ratan Tata at the launch of the Nano. In the Indian car market, the proverbial "pot of gold", lies at the bottom of the pyramid. Basically, the more affordable the product, the wider the appeal and the greater the number of potential customers it has. And the Nano represents this very philosophy. As is common knowledge, the Nano has been primarily Ratan Tata's vision; to transport families that are currently perched on the fuel tanks and seats of motorcycles in a basic and very affordable car. So Tata engineers set out to design and build not just a new car, but an all-new "class of car".

Before we delve into the "ethical" issues surrounding the Nano, it would be quite interesting (at least for those who have an "engineering mind") to capture some bytes of information on the overall design of the vehicle. The key question in the design of such a car is: How minimal can minimalist become? The first notion that pops up in one's mind on hearing about a 1 lakh car is that it must be really small. In other words, people tend to think that the cheapest car will be the tiniest. But in the case of the Nano, you are in for a shock. The Nano is wider and taller than a Maruti 800 and an Alto as well. The fact that the compact engine is placed just above the rear wheels allows it to

use space more efficiently. The Nano doesn't have a 'nose' section like the distinctly "two-box" 800 or Alto, and the car is around 20 cm shorter than an 800. Still, space available to the passengers is, according to Tata Motors, 21 percent more than a Maruti 800.

The styling is one area where there is no compromise. There are no cost-saving flat surfaces or flat plane glass on the Nano. Tata's focus on design stands vindicated with the Nano. It's a stunning- looking car by any standards and proves the point that cheap cars don't have to look cheap. The Nano has a pretty futuristic design that is quite radical by Indian standards. Because of the rear-engine, rear-wheel-drive layout that Tata has adopted, the Nano has very short overhangs; the wheels look like they have been pushed out to each corner of the car. This has allowed for a generous wheelbase – 2230 mm, which is 55 mm more than a Maruti 800 – on an overall length that is significantly shorter. Other stand-out features include a very steep bonnet, triangular front quarter-glass, high roof and mini side vents under the rear doors that cool the engine compartment with fresh air. The striking headlamps, which vaguely resemble the Zen Estilo's contribute further to the perky nature of the styling. The rear of the car looks familiar because the Nano uses tall tail-lights similar to those seen on the Indica.

Contrary to what a lot of people expected, this is a metal-bodied car with four large doors. Earlier speculation that the Nano would share its platform and some of its running gear with the Ace light truck has proved to be totally incorrect. The Ace and Nano share very little. Tata has used the help of a couple of long members and three cross members for rigidity, which aids in ride, handling and safety as well.

The Nano does not use expensive disc brakes, but relatively inexpensive drum brakes instead.

"I hope this changes the way people travel in rural India . . . We are a country of a billion and most are denied connectivity . . . This is a car that is affordable and provides all-weather transport for the family" – words of Ratan Tata at the launch of the Nano.

Further, some versions do away with even the servo system or the brake booster. As is common with all Tata cars, the Nano has a healthy amount of ground clearance.

The Nano's motor is an all-aluminium, 624cc, in-line, two-cylinder motor. Like with every other bit on the car, it is pared down for costs. Valve gear is a simple two valves per cylinder, driven by a single overhead camshaft. Placed under the rear seat, this tiny motor is offset to the right, with the gearbox placed across on the other side. The engine is situated somewhat inside the rear axle line to benefit handling, but other bits like the radiator are behind it. It started out life as a 583cc engine, but the capacity was eventually enlarged to 624cc to give the Nano near-Maruti 800-like performance.

The engine management system has been supplied by Bosch and this *Value Motronic* version is essentially a low-cost version of Bosch's full-fledged *Motronic* system. The *Value Motronic* uses a simple ECU (Engine Control Unit, if you didn't guess) with software that is specially tailored for this car. This customised setup allows Bosch to use comparatively basic electronic circuitry. Also heavily reduced is the number of sensors that relay information to the ECU. A normal *Motronic* system may have up to seven or eight sensors, but the Nano's engine makes do with only four basic ones. This system costs less than half of what a normal system does and yet meets Bharat stage III emission norms. However, to meet Euro IV, the ECU would need to be upgraded.

The Nano isn't the most powerful car in the market; in fact, it's the least. The tiny engine cranks out a mere 33 bhp, which is comparable to the Maruti 800's 37 bhp. Performance should be similar, though, owing to the Nano's meagre weight. The fuel tank is situated under the front

passenger seat and holds a mere 15 litres, an indication of the fuel efficiency of the Nano, which Tata claims will be upwards of 20 kpl.

The interiors are quite basic and distinctly austere. You can spot a lot of the penny-pinching inside here. The plastic quality and other bits like switches, knobs and beadings are quite crude, but it's far better than a Maruti 800 and we have to keep reminding ourselves that this is a Rs 1-lakh car. The seats cannot be reclined, have in-built headrests and the exposed seat mountings look crude and basic as well. Then, there is only a single control stalk near the steering wheel on the base version and no glove-box either.

While the base version has no creature comforts, the Nano has been designed to take a fair amount of equipment. Front power windows and air-conditioning are standard on the top-end version and there's an audio option too.

Now, that we've had a lot of the technical details, it's time to go into the "deeper" issues. We've heard a lot of criticism being hurled at the Nano. The main point of debate is that because of its affordability, the number of cars on roads is going to increase exponentially. And while this is not much of a problem if the roads in India were half as good as those in Singapore, or even Malaysia, it sure is a glaring point to ponder, given the present condition of city roads in our country.

Think of the following situation: A tuesday morning. The streets of Bangalore are, as always, jammed with traffic and saturated with smog. A young tech worker and his pregnant wife navigate the dusty roads on a tiny motorcycle, a 125-cc Hero Honda. Srinivasan Chandra's hands sweat onto the handlebars as he waits for the light to turn green. The journey from home to office is only 6 miles, but road conditions and rush hour have turned the four-lane highway into a cross between a parking lot and a demolition derby. Still in her first trimester, his wife sits sidesaddle on the vinyl seat and adjusts her sari so it won't get caught in the wheel. Srinivasan eyes the Yamaha alongside him and calculates his next move. If he guns the throttle just before the light turns green, he might get a jump on the other guy and swerve around a nasty-looking pothole ahead to make the next light. But if he's too slow off the mark, or if the Yamaha doesn't give ground, he might bottom out on the pothole. "One mistake and we lose our baby to the road," he says.

Too proud to ride a bus, too poor to buy a car, risking life and limb to keep moving forward — Srinivasan is the perfect reflection of modern India. Yes, he's enjoying the tech boom that is slowly boosting the country's standard of living. But the promise of middle-class comforts — or even a safe morning commute — remains a distant dream for him and most other people here.

Middle-class household incomes in India start at roughly $6,000 a year, so a $3,000 car is the kind of innovation that could create millions of new drivers. Eight million Indians currently own cars, according to the Mumbai-based credit-rating agency *Crisil*. Another 18 million have the means to buy one. However, the Nano could increase that pool of potential auto owners by as much as 65 percent, to 30 million, the organization reports. "This goes beyond economics and class," says Ravi Kant, managing director of Tata Motors. "This crosses the urban-rural divide. Now a car is within the reach of people who never imagined they would own a car. It's a triumph for our company. And for India."

In India, the Nano could change the taxi business overnight and energize a cadre of small-time entrepreneurs by providing new levels of mobility, carrying capacity, and social status. At the same time, the prospect of a flood of additional cars terrifies city planners and environmentalists. Metropolises throughout the developing world are expanding at breakneck speed. In many places, the crumbling roads are already crammed beyond capacity. Traffic fatalities are on the rise, and air pollution threatens to choke remaining pockets of green space. Sure, a single Nano is a step toward independence, security, and social mobility — but to some observers, millions of Nanos spell apocalypse.

The problem isn't just the sheer number of vehicles but the fact that India's roads make no provision for even people on foot. Everyone shares the same narrow strip of concrete — with lethal consequences. In 2004, there were 92,618 traffic fatalities in India, a mortality rate of 14 per 10,000 vehicles. In developed countries, the rate hovers around 2 per 10,000

vehicles. Pedestrians account for the largest number of deaths, while drivers of two-wheelers rank second. The numbers drop for people in cars, though autos and trucks are involved in roughly 80 percent of accidents. In other words, *you're safer in a car but also far more dangerous to others*.

Gridlock isn't the worst problem — air quality is bound to take a beating. "The car itself is fuel efficient, but the city is already at emergency levels in terms of air and noise pollution," says Leo Saldanha, director of the Bangalore-based Environmental Support Group. The Nano is designed to be clean. Its engine releases about 193 grams of carbon per mile, on a par with European requirements. But low emissions are not the same as no emissions. The state pollution control board rang alarm bells in 2006, when it detected dangerous levels of sulfur dioxide, nitrogen oxide, and other nasty chemicals in the air. Clouds of suspended particles found their way into hospital wards. And while a thick haze from vehicle exhaust and improperly regulated industry hangs over Bangalore, climatologists are more worried about the dark smudge that hovers a couple of miles above most of the region. Called the Asian Brown Cloud, it comprises the combined airborne detritus of the continent's developing economies. Adding more vehicles won't help.

"In the 20th century, America learned that cars offer huge advantages for moving people around," says Nancy Kete, director of *Embarq*, an urban transport think tank. "But those benefits came with costs in terms of congestion, pollution, and road accidents because of poor planning. In the 21st century, we know what the problems are. India doesn't need to repeat the mistakes of the past." The question is how to avoid them.

India's haphazard route to development has left gaping holes in environmental and urban policies, and the number of cars on the road has increased steadily over the past decade. Its cities are traffic-jammed, exhaust-choked nightmares even without the Nano. But that growth puts the Nano at the heart of an emerging debate. Should India embrace a future where every man, woman, and child owns a carbon-spewing, space-hogging, four-wheeled vehicle? Or should cities focus their efforts on public transportation systems that reserve private ownership as a luxury?

> In India, the Nano could change the taxi business overnight and energize a cadre of small-time entrepreneurs by providing new levels of mobility, carrying capacity, and social status. At the same time, the prospect of a flood of additional cars terrifies city planners and environmentalists.

Some experts believe the country can handle more cars. "The problem isn't traffic," says Ashwin Mahesh, a tech guru and former NASA climatologist who now lives in Bangalore. "It's that no one knows how to manage all the cars." His company, *Mapunity*, is located on a campus of the prestigious Indian Institute of Management. *Mapunity* was founded to devise solutions to urban traffic. Recently, his company partnered with India's largest cell phone network, *Bharti Airtel*, to gain access to records of every transaction on its system. Cell phones constantly relay data to local towers even when they're not in use, so *Mapunity* can track the location of as many as 3 million Bangaloreans in real time, giving the company a minute-by-minute snapshot of the city's traffic. When too many people crowd a given intersection, a red dot shows up on a map posted on the company's Web site.

"If we planned the traffic flow a little better, we could use the excess capacity on the empty road to free up the one that's clogged," he says. His point is simple: The congestion on Bangalore's streets isn't necessarily the result of too many cars but of a failure to manage that traffic properly.

Still, capacity will eventually become an issue. And *Mapunity*'s efforts do nothing about pollution or carbon emissions. For that, you can hope for either technological revolution in zero-emission cars or a reduction in the number of vehicles on the road. But how do you deny a safer, more comfortable ride to 30 million upwardly mobile Indians like Srinivasan Chandra, ferrying his pregnant wife on a Hero Honda scooter?

To conclude, it is evident that simply blaming the Nano for projected congestion and pollution is just an act of passing the buck. The obvious solution is to really concentrate on efforts to improve infrastructure and public transport. The only problem is that such efforts become complicated with the exponentially growing population of our country. Ultimately, we end up with the problem of increasing population. But these problems can sure be offset to an extent by efficient utilization and management of available space and resources. Without such basic facilities no country can ever dream of developing. And the Nano has done India proud by making the world take notice of Indian engineering capabilities. It is a lesson in product design.

Technical details courtesy: *Autocar India*

Other data: The Internet

Hotel
Malayil
Pandavan Para Road
Thittamel
Chengannur
Ph: 0479-2451372(Res)
9846742745(Mob)

ആദ്യമായി, എന്ന് പറയാൻ ഒരുപാട് കഥകളുണ്ടായി S_3യുടെ തുടക്കത്തിൽ

ആദ്യമായി ക്ലാസ്സ് **Mass bunk** ചെയ്തത്.....

ആദ്യമായി മനസ്സിലെ ഇഷ്ടം പെൺകുട്ടിയോട് തുറന്ന് പറഞ്ഞത്......

ആദ്യമായി കൂട്ടുകാരൊത്ത് സെക്കന്റ് ഷോ കണ്ടത്.....

എനിക്കും താഴെ ജൂണിയേഴ്സ് വന്നപ്പോൾ ബഹുരസമായിരുന്നു. ഇല്ലാത്ത മസ്സിൽ പെരുക്കിയും, ഷോക്കടിച്ചാൽ പോലും ചിരിമായാത്ത മുഖത്ത് കലിപ്പ് വരുത്തിയും അവർക്കു മുൻപിലൂടെ ഞാൻ നടന്നു.

"**Air** വിടടേ......നീ പൊട്ടിപ്പോകും!" കമന്റ് കേട്ട് തിരിഞ്ഞ് നോക്കിയപ്പോൾ ഞാനൊന്നു പരുങ്ങി. S_7ലെ സീനിയേഴ്സാണ്. ഞാൻ പതിയെ സംഭവസ്ഥലത്ത് നിന്നും വലിഞ്ഞു.

എഞ്ചിനീയറാവാനുള്ള വെമ്പൽ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. **IEEE** ലൈബ്രറിയിൽ കടിച്ചാൽ പൊട്ടാതത പുസ്തകങ്ങൾക്ക് മുൻപിൽ കണ്ണുകൾ വലിച്ചു തുറന്നു ഞാനിരുന്നു. **Community Project** കളിൽ പങ്കാളിയാവാൻ ഇടിച്ചിടിച്ച് നിന്നു. എങ്കിലും എന്നോ, എങ്ങനെയോ ആ ശൂരത്വം വഴിയിൽ കളഞ്ഞുപോയി....

Darsana R
2009 CS

Through the 3 Mistakes...

The hype around Chetan Bhagat's new book '*The 3 Mistakes of My Life* is understandable. His previous works, *Five Point Someone* and *One Night @ The Call Centre* were runaway hits. This book is something fictional, but an entertainer nevertheless. Instead of testing your patience with vague descriptions like these, let me get started with the review.

The book is about three close friends, Govind, Ish and Omi and their tryst with destiny. They belong to the not-so-up-market part of Ahmedabad and have different passions in their lives namely, Business, Cricket and Religion. Govind is an ambitious business man with a talent in mathematics. Ish is a cricket fanatic with no oppurtunity in his hands with typical discouraging Indian parents. Omi is the son of a priest who is actually not interested in religion but has deep-rooted religious sentiments due to his upbringing. Together, they decide to start a business of selling cricket goods to make a living. They taste success in a short time, but because of unfortunate incidents like the Gujarat earthquake, Govind's ambitious expansion plans fail to take shape. The Gujarat earth quake ruining his over one lakh investment for a shop in a newly built mall is termed mistake number 1.

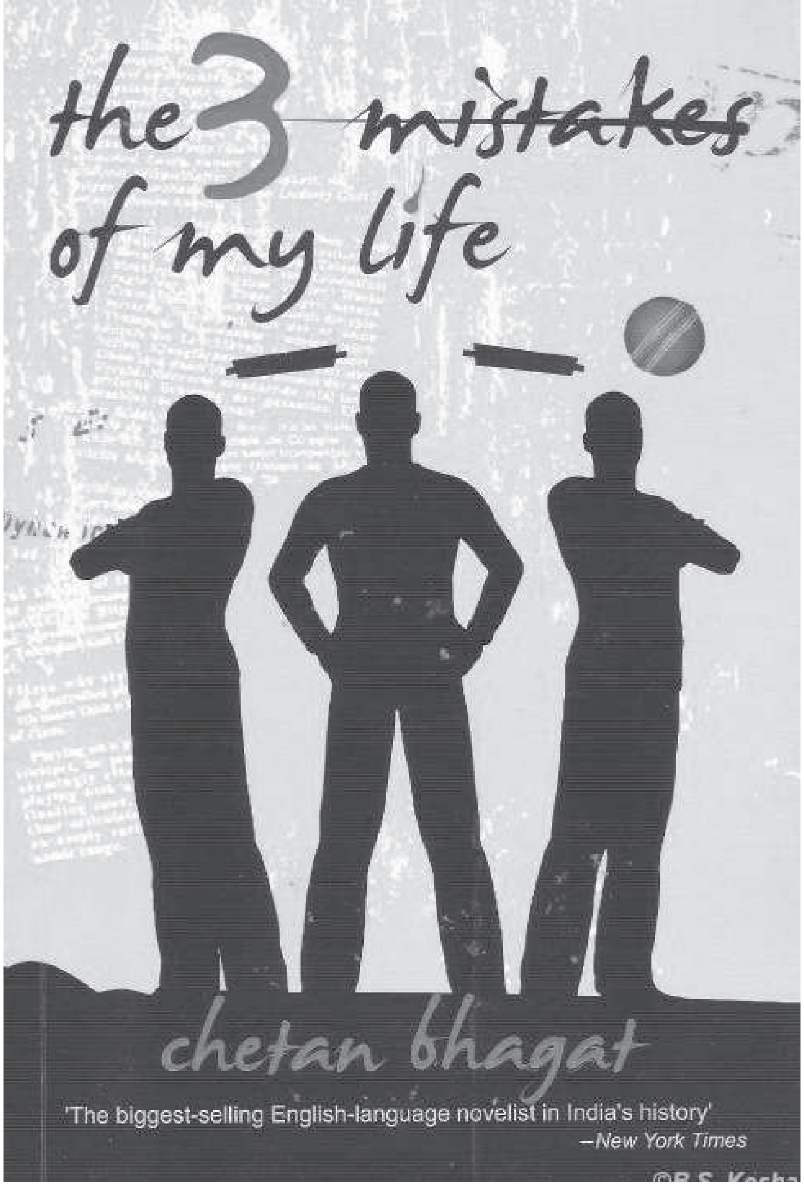

Govind also gives maths tuitions to earn money and he is asked to give tuition to Ish's sister Vidya. But their private maths tuitions progress in the wrong direction before finally getting caught by Ish resulting in a collapse of their friendship and Govind being branded as a traitor. This is termed as mistake number 2. Finally, Ish spots a 'miracle' kid Ali with a prodigious talent in batting in cricket, who knows only how to hit sixes. A split second delay by Govind in making a specific move which could have saved Ali from a hit is termed as mistake No.3.

Needless to say, Bhagat has been quite clever in incorporating many of the calamities that Gujarat and the world had faced during those times

> ...if you are expecting this book to be as refreshing and un-put-down able as *Five Point Someone*, the book is completely avoidable. Read Chetan's book as if you're watching a Bollywood movie. It might be entertaining for the duration you spend watching it, but there is not much room for logic/ reasoning.

including the earthquake that shook the state in 2001, the bombing of the WTC towers in the US and the Godhra train carnage and the riots following the incident. The issue of religious politics has been tackled well by the author and his portrayal of human emotions in dire times is exceptionally real. The way he has shown the problems faced by young India through the eyes of three youngsters is commendable.

But as the story is supposed to be based on real incidents, I found a few odd things in the story.

The 3 mistakes of Chetan Bhagat - in this book

Mistake One:

The whole Ali story looks suspicious to me-here are my points:

a) Can anyone really fool an entire set of stadium officials with a single VIP visiting card?

b) 30 minutes after the match these guys take over the stadium and let Ali face 6 balls - none including the ground staff, photojournalists, Aussie/Indian team members ever question them or notice Ali's ability to hit sixes.

c) Govind orders passports and visas on phone with a travel agent as if he is ordering a domestic air ticket. But in a country like India, a passport takes nearly 2 months to arrive.

Mistake two :

Page 214 of the book says they watched riots happened in Feb 2002 while NDTV India was launched on 14 April 2003. Certainly they couldn't have seen Godhra riot scenes on NDTV - might have been some other channel but Chetan just mentioned NDTV.

Mistake Three :

a) An earthquake is not the end of everything - a clever business man like Govind could have thought of options like seeking a refund from the mall owner or compensation from insurance money, etc.

b) During 2000-2002, mobile phones were not that common. They were just making their presence felt but hadn't reached the mass. In this story almost all characters carry a mobile which sounds a bit unusual.

Verdict :

Dear reader, if you are expecting this book to be as refreshing and un-put-down able as *Five Point Someone*, the book is completely avoidable. Read Chetan's books as if you're watching a Bollywood movie. It might be entertaining for the duration you spend watching it, but there is not much room for logic/ reasoning. The narration is okay and retains momentum in most places. Moreover the book is economically priced (Rs 95). So keep your thinking hats aside, read, enjoy and move on. ■

Libin K. Philip
2008 EC

Kill your 'Just an Engineer' dreams !!

What's your ***ambition/dream***? **Just an engineer?** No way, you are too old for that answer. Most of the students consider getting a job with a good salary as the prime motive of engineering studies. So are you satisfied by getting a campus selection in some MNC? ***If your answer is YES, i suggest you shouldn't read further.***

Being an engineering graduate is not enough to put you into the heavy competition field outside. You will need extra knowledge than the curricular papers on your side to survive. Millions of engineering students pass out each year, so is it ok for you to be one among the million? Or do you want to be someone different? If you are not that ambitious, you will realize late that you are not meant for the job you been selected, especially after few years of tiring job. But it would be really late by the time you realize the truth. The final outcome would be job dissatisfaction, low self esteem and demoralization.

I am not going to give any **interview cracks, neither any tips** to get into a good job; that's all left to you. By this article, I would like to make you aware of the wide variety of options after the completion of your degree. But to make use of these, don't wait till your engineering is completed, try in parallel along with the studies.

Most of the students get perplexed after completing their degree. Some of them don't want to join a software firm and some of them even do not want to get into techie business as they believe they are more gifted in the management field. So these are some options for all of you**, just think about them.**

■ Business and Management field

For being a management specialist, you need to get prepared along with your studies. Getting into an IIM or any A plus business school should be your primary target. Then, **CAT** is your answer. Nearly 3 to 5 lacs of aspirants write the exam each year, so the competition is always really hectic. You have to prepare to get yourself levelled with the highly trained. You need to master the vocabulary,

quantitative aptitude questions, descriptive analyses etc. The exam score has a validity of two years, so start writing it from the pre-final year just to get acquainted with the exam.

JMET is the exam specially meant for the engineering graduates, while **XLRI** is the exam to get into Xaviers group of institutions.

If you are finding it difficult to crack the CAT, then there are **MAT** and **SAT.** These exams come every quarter of the year. But the status of the colleges you will be getting through these exams will be B or C grades. So always try for the best.

GMAT is another exam for those who wish to do their management studies abroad. But you will be asked for a minimum duration of working experience to write this entrance exam. Keep the fact in mind that studying abroad is expensive, but yet rewarding.

■ Post Graduation in Engineering

Everyone knows about the **GATE entrance exam** to get admission for post graduation in engineering studies. For getting into the IITs you need a score **more than 98 percentile**. NITs are also very good options for M.Tech. Also there are some A grade colleges offering post graduation courses. You have to opt for a specialization like VLSI or Embedded Systems. If you wish to take **post graduation(M.S) abroad**, then you have to write the **GRE (Graduate Records Examination)**. This is an online exam weighing your quantitative as well as vocabulary skills. The score is out of 1600 and purely based on your skills. There is no percentile scoring like in CAT. But a GRE score is not enough to secure admission in foreign universities. Its based on the **CGPA(Cumulative Grade Point Average)** weighing your degree aggregate, GRE score, TOEFL score, job experience etc. A GRE score of 1300/1600 helps you to get into a good university if you are holding a comparable percentage as aggregate.

■ Specialisations or Add-ons

If you are tired with your engineering studies, not wishing for higher studies, there are always some specialization courses or add-ons that help you to grab a good job.

Computer Science Stream

· ***Are you a programming language maniac?*** Well, studying languages out of your curriculum will serve the purpose. Java or J2EE is a good option, as well as dotnet and C# are always favourites for the industry. You can be a Sun Certified Java Professional by writing the SCJP exam which is preferred in the industry.

· ***Are you an Open source fan?*** Get more familiar with linux, get certifications in **RED HAT(RHSE**), let the companies do their job by picking you up.

· ***If you are interested in networking***, then you can get the CCNA, CCNS or MCS certifications, or you can take the networking course in ACompti.

· Being an Oracle certified professional helps you to grab a job in ***database management*** organizations. There are four levels of certifications; you have to take examinations for each level.

Electronics and Communications

Well, the options are wider. You can take short term (mostly 3-4 months) courses in ***embedded systems or DSP***. These courses will help to be in the core companies. But usually, core companies are meant for hard working students, who are well versed with the basics of electronics and since the job offers are limited to freshers, dedication to the stream is required. Courses are available in major cities like Bangalore and Chennai.

You can be an apprentice trainee in Govt. Managed institutions like ***VSSC or ISRO***, but there also you have to pass the hurdle of

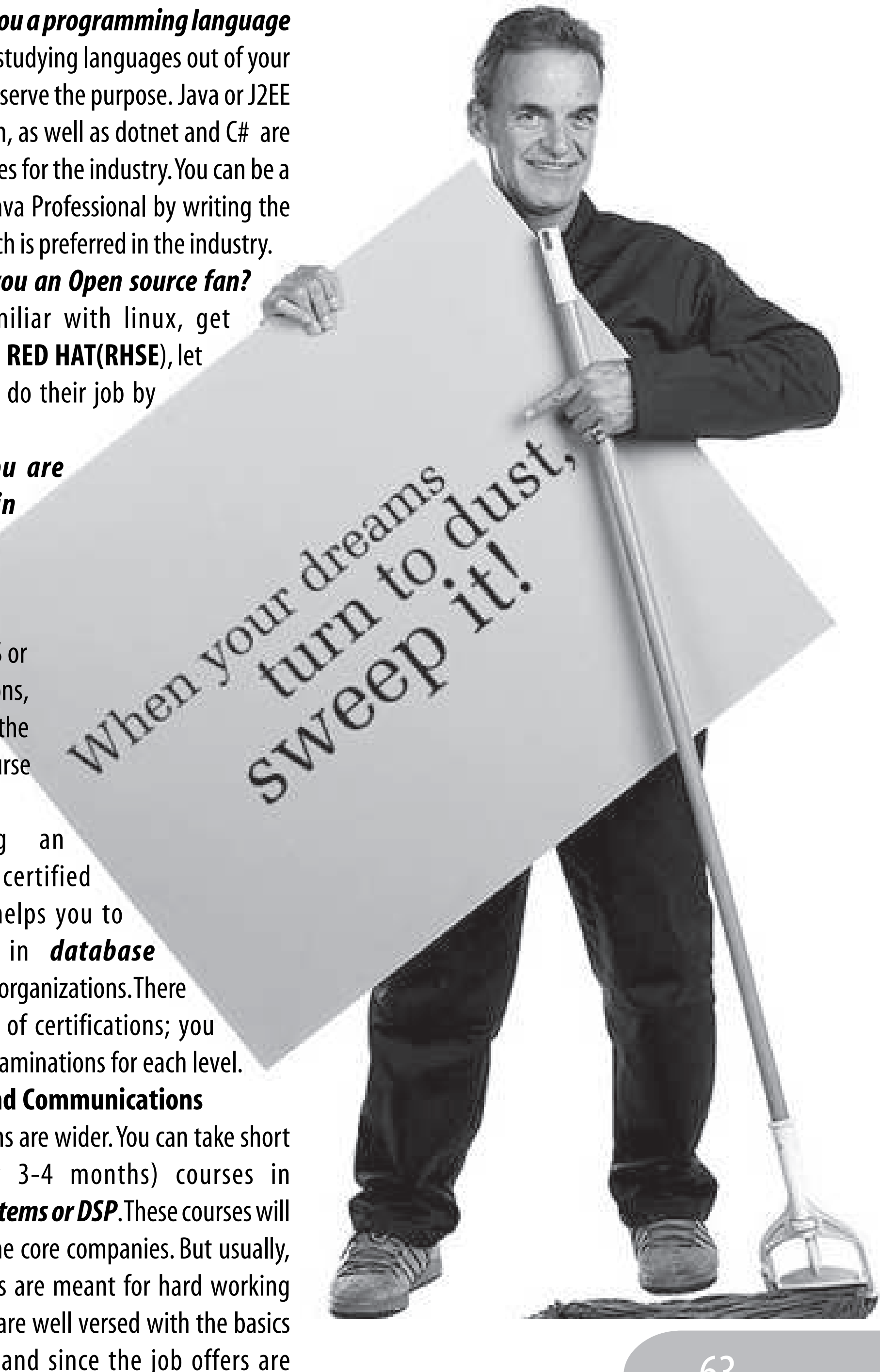

Its better you work for one or two years in the preferred stream and jump abroad.

Now the decision is yours, **use your brains**, make the apt decision.

There wont be anyone to guide you further, you choose your destiny, now the responsibility is yours.

exams.

There are also courses in ***VLSI design, optical communications, GSM / GPRS communica tions, telecom installation courses*** etc. Also there are courses offered in the field of instrumentation and automation like training in ***PLC, SCADA, DCS*** etc which will draw people into major industries.

■ For Gulf Aspirants

Getting a job abroad, especially in Gulf, is a dream for many people due to the high salary prospects and better living conditions. Most of the companies abroad won't recruit freshers unless you have somebody to recommend you. ***Excellent communication skills, high marks and experience*** are highly demanded abroad. For, CSE students, certifications in ***networking*** will help you get jobs abroad while for EC students, experience in ***instrumentation, automation or communication*** field will support you. Its better you work for one or two years in the preferred stream and jump abroad. Now the decision is yours, **use your brains**, make the apt decision. I've mentioned very few options, sort out your interests, search for the courses and jobs offered and plan properly. There wont be anyone to guide you further, you chose your destiny, now the responsibility is yours.

Wishing the very best to all, hoping this would atleast make you think about your future. Dont forget your dedication and your hard work will always count in your success. Be the best, and expand the CEC Brotherhood to the top companies and industries in the world.

■

PRIVATE PROPERTY-4

പാതിരയ്ക്ക് ഒരു ചായകുടി........

നേരം നട്ടപ്പാതിരാ....

CEC യിലെ ചുള്ളൻമാർ കട്ടിലിൽ കയറി എന്ന് കരുതിയോ? തെറ്റി....

അവർ KSRTC സ്റ്റാന്റിന് മുൻപിൽ ചായ കുടിക്കുകയാണ്!..... ഇവിടെ പാതിരായ്ക്ക് പോയി ഒരു ചായ കുടിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിറ്റേന്ന് ആർക്കും മനസ്സമാധാനം കിട്ടില്ല.

കൂടെ ദോശ, ഓംലെറ്റ് തുടങ്ങിയവയും കിട്ടിയാൽ ബഹുസന്തോഷം.

*   **   *

ക്ലാസ്സിനെ അടിമുടി വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇടിത്തീപോലെ അസൈൻമെന്റ് ..... 50 ചോദ്യങ്ങൾ! പുറകിലെ, റോയിൽ നിന്ന് ഒരു കമന്റ് കേട്ടു

" ഇന്ന് രാത്രി കുറേ ചായ ചെലവാകും....

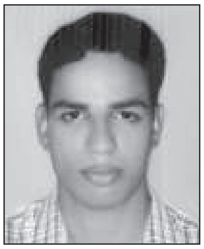

ജോസഫ് പീറ്റർ
2009 EC

ചളു
വിരിയുന്ന ക്യാമ്പസ്സ് വരാന്തകൾ

കോളേജിലേക്ക് ഒന്ന് നോക്കുക. ക്യാംപസ്സിൽ തകർത്ത നടക്കുന്ന, പെൺകുട്ടികളുടെ രാജാവായി വാഴുന്ന, നാലാൾ ഒന്നിച്ചുകൂടുമ്പോൾ അവിടെ സ്റ്റാറാവുന്ന ചുള്ളന്റെ മിനിമം ഗുണം എന്താണ്? ഉത്തരം വളരെ ലളിതമാണ്. ആൾ ഒരു സരസനാവണം. വായിൽ നിന്ന് വരുന്ന വാക്കുകൾ ഒരു സമൂഹത്തിൽ ചിരി പടർത്തിയാൽ അവന് കലാലയത്തിൽ വൻ ഡിമാന്റാണ്. കോമഡികൾ ചൂടപ്പം പോലെ വിറ്റഴിയുന്ന ഇടം എന്ന നിലയിൽ കലാലയങ്ങൾ കാലാകാലങ്ങളായി പേര് നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നു.

ക്യാംപസ്സിൽ വിരിയുന്ന തമാശകളെ, ഒന്ന് കണ്ണോടിച്ചാൽ രണ്ട് തരമായി തിരിക്കാൻ സാധിക്കും. പറയുമ്പോൾ തന്നെ എല്ലാവർക്കും ക്ലിക്ക് ചെയ്യുന്നവയാണ് ഒന്ന്. ഇവ അൽപ്പായുസ്സാണെങ്കിലും ആയുസ്സു നിലനിൽക്കുന്ന ആ അൽപ്പനേരം ഈ കോമഡി കത്തി നിൽക്കും. കേട്ട് സമയം അൽപ്പം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രം അതിലെ തമാശ തലയിൽ കയറുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണ് രണ്ടാമത്തേത്. ഒരു ഗ്യാങ്ങിൽ ചിരി പടർത്തിയില്ലെങ്കിലും പറഞ്ഞ രസമൊട്ടിന്റെ ഗുണംകൊണ്ട് കേൾക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു സരസൻ എന്ന പേര് നേടാൻ അയാൾക്ക് സാധിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇവയ്ക്കും പുറമേ ക്യാംപസ്സുകളിൽ ഹരമായി പടരുന്ന മറ്റൊരു വിഭാഗം തമാശകളെ പരിചയപ്പെടുക. ഞങ്ങൾ ഇവയെ "ചളു"

എന്നോ "ചളി" എന്നോ വിളിക്കുന്നു. അങ്കിൾമാരെ ആന്റിമാരെ, നിങ്ങളുടെ കലാലയജീവിതത്തിൽ 'വളിപ്പ്' എന്നു വിളിപ്പേരിൽ അവഗണിച്ച അവൻ തന്നെ. ഇവൻ ഇന്ന് ഒരു കലാലയത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ്.

ചളു എന്നാൽ എന്ത്?

ഒറ്റ വാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ചളു ഒരു വികാരമാണ്. വേദന പോലെ, സന്തോഷം പോലെ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് വിവരിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത എന്തോ ഒന്ന്. മനസ്സിലാക്കിത്തരാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്താം.

നിങ്ങൾ ഒരു തമാശ കേൾക്കുന്നു എന്ന് കരുതുക. സ്വാഭാവികമായും നിങ്ങളെ ചിരിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ചിരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ തമാശ ആവിയായതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഒന്നാദ്യം പറയട്ടെ ചളുവിന്റെ ലക്ഷ്യം നിങ്ങളെ ചിരിപ്പിക്കുക എന്നതല്ല. ഈ തമാശ കേട്ട് ആരെങ്കിലും ചിരിച്ചാൽ ചളു അവിടെ പരാജയപ്പെട്ട് ഒരു സ്വാഭാവിക തമാശയിലേക്ക് "തരം താഴ്ത്തപ്പെട്ട്" പോകുന്നു. കേട്ടയാൾ വികാരരഹിതനായി നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് തുറിച്ച് നോക്കിയാൽ നിങ്ങളുടെ ചളു അവിടെ വിജയം കണ്ടു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

ഒരു ഉദാഹരണം കേട്ടാൽ ചിലപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് അത് കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചേക്കും. ഒരു ചളു ഇവിടെ കുറിക്കുന്നു.

''ചപ്പാത്തിയും ചിക്കുൻഗുനിയയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്ത്?'' ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ നിങ്ങൾ നെറ്റി ചുളിച്ചോ? ചപ്പാത്തി നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടഭക്ഷണമായിരിക്കാം. ചിക്കുൻഗുനിയ മൂലം നിങ്ങൾ ആഴ്ചകൾ കട്ടിലിൽ കിടന്നിരിക്കാം. എങ്കിലും അവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കണ്ടെത്താൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല, പിന്നെയല്ലേ വ്യത്യാസം. ഇതാ കേട്ടോളൂ ചപ്പാത്തിയും ചിക്കുൻഗുനിയയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. "ചപ്പാത്തി മനുഷ്യൻ പരത്തുന്നു, ചിക്കുൻഗുനിയ കൊതുക് പരത്തുന്നു.'' ഇത് കേട്ടപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മുഖത്ത് വിരിഞ്ഞ വികാരമെന്താണ്? അത് തന്നെയാണ് ചളുവിന്റെ വിശദീകരണം.

ചളുവിന്റെ ഉദ്ഭവചരിത്രം

പരാജിതമായ തമാശകൾ തന്നെയാണ് ചളുവായി. രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്, പണ്ട് കാലങ്ങളിൽ അവയെ വളിപ്പ് എന്നു വിളിച്ച് പരിഹസിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. തമാശ കേൾക്കുന്ന വ്യക്തി അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു ചളിക്കുണ്ടിൽ കാലെടുത്തു വച്ച മനുഷ്യന്റെ വികാരവുമായി നില്ക്കുന്നതിനാലാകാം അതിനെ ചളി എന്നു വിളിച്ചത്. കാലക്രമേണ ചളി എന്നത് ചളു എന്ന് മാറ്റം വന്നതായും വിദഗ്ദ്ധർ പറയുന്നു.

ഇത്തരം തമാശകൾ പറയുന്ന കലാരൂപത്തിന് പ്രചുരപ്രചാരം നല്കിയത് ചലച്ചിത്രകാരൻ ശ്രീനിവാസൻ ആണെന്ന് കാണാം. അദ്ദേഹം ആദ്യ

> ചളുവിന്റെ ലക്ഷ്യം നിങ്ങളെ ചിരിപ്പിക്കുക എന്നതല്ല. ഈ തമാശ കേട്ട് ആരെങ്കിലും ചിരിച്ചാൽ ചളു അവിടെ പരാജയപ്പെട്ട് ഒരു സ്വാഭാവിക തമാശയിലേക്ക് "തരം താഴ്ത്തപ്പെട്ട്" പോകുന്നു. കേട്ടയാൾ വികാരരഹിതനായി നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് തുറിച്ച് നോക്കിയാൽ നിങ്ങളുടെ ചളു അവിടെ വിജയം കണ്ടു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

മായി സംവിധാനം ചെയ്ത 'വടക്കുനോക്കിയന്ത്രം' എന്ന ചിത്രത്തിൽ പ്രതിപ്പാദിച്ച ചളു ഇന്നും ചളുവടി വീരൻമാരുടെ വിലപ്പെട്ട സ്വത്താണ് "ഹോട്ടലാണ് എന്ന് കരുതി ബാർബർ ഷാപ്പിൽ കയറിയ വൃദ്ധൻ ബാർബറോട് : എന്തൊക്കെയുണ്ട്?

ബാർബർ : കട്ടിങ്ങും ഷേവിങ്ങും

വൃദ്ധൻ : എങ്കിൽ രണ്ടും ഓരോ പ്ലേറ്റ് പോരട്ടെ"

ഇതാണ് ചളു എന്ന നിലയിൽ പ്രശസ്തമായ ആദ്യത്തെ തമാശ. വീണ്ടും ഇത്തരം തമാശകളുമായി പ്രേക്ഷകരെ പിടിച്ചിരുത്തിയത് ദിലീപ് നാദിർഷാ ടീമിന്റെ കോമഡികളാണ്.

"പ്രശസ്ത സിനിമാനടിയുമായുള്ള അഭിമുഖത്തിനിടയിൽ : മാഡം ഒരു വലിയ തമാശക്കാരിയാണെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.....മാഡം പറഞ്ഞ ഒരു തമാശ പറയുമോ?

നടി : ഒരിക്കൽ വെയിറ്റർ എന്റെയടുത്ത് വന്ന് ചായ വേണോ കാപ്പി വേണോ എന്ന് ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞത് എന്തെന്നറിയുമോ, (ചിരി അടക്കാൻ പ്രയാസപ്പെട്ട് കൊണ്ട്) ചാപ്പി മതിയെന്ന്....."

ഇതും ഒരു കാലത്തെ ഇളക്കിമറിച്ച് ചളുവിൽ ഒന്നാണ്. ഇത്തരം മാരക 'തമാശകൾ' കലാലയത്തിൽ പടർന്നു പിടിക്കും എന്ന് ഇതിന്റെ സൃഷ്ടാക്കൾ പോലും അറിഞ്ഞുകാണില്ല.

ചളു പ്രചരിക്കുന്നത് എങ്ങനെ?

കലാലയങ്ങളിൽ ചളു എങ്ങനെയാവാം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടാവുക? അല്ലെങ്കിൽ എന്താവാം കുട്ടികളെ ഇത്തരം തമാശകൾ പറയാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്?

ഇതിൽ ഒന്നാം പ്രതി മലയാളസിനിമകൾ തന്നെയാണ്. സിനിമകളിൽ കൂടി തന്നെയാണ് ചളു ഇത്രയേറെ മാരകമായി പടർന്നു പിടിച്ചത്. കോമഡി സിനിമകൾ എന്ന പേരിൽ ഈ നാളുകളിൽ ഇറങ്ങുന്ന ചിത്രങ്ങൾ ചളുവിന്റെ ഒരു ചാകര തന്നെയാണ് സമ്മാനിക്കുന്നത്. സിനിമയും കോളേജും തമ്മിൽ വേർപിരിയാനാവാത്ത ഒരു ആത്മസന്ധം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാലം തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സത്യമാണ്. അതൊരു സത്യമായി നിലനിൽക്കെ, മലയാള സിനിമകളിലെ ചളു ക്യാംപസ് വരാന്തകളിൽ പൂത്തുലഞ്ഞത് അത്ഭുതം ഇല്ലാത്ത ഒരു വസ്തുത മാത്രമാണ്.

ഇത്തരം തമാശകൾ കേൾക്കാൻ രൂപ മുപ്പത് മുടക്കി തീയേറ്ററുകളിൽ പോകേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന് വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വയം ചോദിച്ച് തുടങ്ങി. അങ്ങനെ നാല് പേർ ഒന്നിച്ച് കൂടുമ്പോൾ ചളു പറയുന്നത് ഒരു രസമായി അവർ തന്നെ വളർത്തിയെടുത്തു.

വഴിയിൽ കേട്ട ഒരു ചളു ചുവടെ.....

ചോദ്യം : സാമ്പാറും രസവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്ത്?

ഉത്തരം : സാമ്പാർ കഴിക്കാൻ നല്ല രസമാണ്. എന്നാൽ രസം കഴിക്കാൻ നല്ല സാമ്പാറല്ല.

...........യേത്?

ചളുവിലെ മാനസിക വ്യാപാരങ്ങൾ

ഒരു സാധാരണ തമാശയുടെ മാനസിക വ്യാപാരങ്ങൾ പോലെ വിലയിരുത്തേണ്ട ഒന്നല്ല ചളുവിന്റേത്. അത് ഒരു തരത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ വികാരവിചാരവീഥികളിലൂടെ നയിക്കുന്നവയാണ്. അതിനെപ്പറ്റി വിശദീകരിക്കാൻ ഒരു ചളുവിനെ നമുക്ക് പോസ്റ്റ് മോർട്ടം ചെയ്യാം.

"ഒരു കുട്ടിയോടൊപ്പം മുറിയിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട കള്ളന് രക്ഷപ്പെടാൻ എന്താണ് മാർഗ്ഗം? അയാളുടെ കയ്യിൽ ആകെയുള്ളത് ഒരു മിഠായി ആണ്. ആ മിഠായി ഉപയോഗിച്ച് അയാൾ എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടും?"

ഉത്തരം വളരെ ലളിതമാണ്. "ആ മിഠായി കുട്ടിക്ക് കൊടുക്കുക. മിഠായി തിന്ന കുട്ടി സന്തോഷ"വാനാ"കും ആ "വാനി"ൽ കയറി കള്ളൻ രക്ഷപ്പെടും."

ചളുവിന്റെ കെട്ട് വിട്ടെങ്കിൽ

ചളു ഒരു വിശാലപ്രപഞ്ചമാണ്. പല ഗണങ്ങളായി പല നാമങ്ങളിൽ പല വിധങ്ങളിൽ ഇവ പ്രചുരപ്രചാരം നേടുന്നു.

ഭാഷാപരമായ ചളു (Linguistic Chalus), ശാസ്ത്രീയമായ ചളു (Scientific Chalus) എന്നിങ്ങനെ പല തരങ്ങളിൽ ഇവയെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആലോചിക്കുക. ആ ചളി എങ്ങനെയാണ് മനസ്സിൽ വികാരം സൃഷ്ടിച്ചത് എന്ന് സന്തോഷവാനാകുക എന്ന വാക്കിലാണ് ചളുവിന്റെ മർമ്മം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. മഹീന്ദ്രാ വാനിലോ, മാരുതി വാനിലോ രക്ഷപ്പെടുന്ന ലാഘവത്തോടെ കള്ളൻ സന്തോഷവാനിൽ കയറി രക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ ഒരു ചളി അവിടെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നു. ഇത് കേൾക്കുന്നയാളുടെ മനസ്സിൽ ആദ്യം തോന്നുന്നത് തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഈയൊരു നിമിഷം കളഞ്ഞ വ്യക്തിയോടുള്ള ദേഷ്യമായിരിക്കാം. അതിനുശേഷം ഇത്തരമൊരു തമാശ കേൾക്കാൻ താൻ നിന്നു കൊടുത്തല്ലോ എന്ന നാണക്കേടാവാം. ഇവയ്ക്ക് രണ്ടിനും കൂടി തമാശയോളം പോന്ന ഒരു വികാരം സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നത് വിചിത്രമായി തോന്നാം.

ചിന്തിക്കുക....ദേഷ്യത്തിനും, ഇളിഭ്യതയ്ക്കും ഒന്നിച്ച് ചേർന്ന് തമാശയെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നത് ഒരു മനോഹരമായ ശാസ്ത്രസത്യം മാത്രമാണ്. ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട മറ്റൊരു കാര്യം ചളു സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത് ഒട്ടുമുക്കാലും ഭാഷയിലെ ചില ഘടകങ്ങൾ പ്രത്യേക രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അതിന് ഒരുദ്ദാഹരണം ശ്രദ്ധിക്കുക.

“ചോദ്യം : പിന്നിട്ട വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

ഉത്തരം : ഒരിക്കലും ഇല്ല. കാലിൽ പിൻകയറും”

ഇവിടെ പിൻ എന്ന വാക്കു ശ്രദ്ധിക്കുക. പിന്നിടുക എന്ന മലയാളവാക്കിന്റെ നാനാർത്ഥമാണ് ചളുവിന്റെ ഹേതു. വഴികളിൽ പിന്നുകൾ എറിഞ്ഞുനീങ്ങുന്ന മനുഷ്യനെ മനസ്സിൽ കാണാൻ കഴിയുമ്പോൾ അവിടെ ഒരു ചളുവിന്റെ വിജയശ്രീലാളിതമായ മുഖം കാണാൻ സാധിക്കുന്നു.

വിവിധ രൂപത്തിൽ : വിവിധ ഭാവത്തിൽ

ചളു ഒരു വിശാലപ്രപഞ്ചമാണ്. പല ഗണങ്ങളായി പല നാമങ്ങളിൽ പല വിധങ്ങളിൽ ഇവ പ്രചുരപ്രചാരം നേടുന്നു.

ഭാഷാപരമായ ചളു (Linguistic Chalus), ശാസ്ത്രീയമായ ചളു (Scientific Chalus) എന്നിങ്ങനെ പല തരങ്ങളിൽ ഇവയെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം കേൾക്കുന്ന പല ചളുവും ഭാഷാപരം എന്ന വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു. ഭാഷയിലെ നാനാർത്ഥങ്ങളെയാണ് ഇവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്.

ശാസ്ത്രീയമായ അൽപജ്ഞാനത്തിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു വന്നവയാണ് ശാസ്ത്രീയ ചളു (Scientific Chalus). ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ നിരത്താം.

*മരുഭൂമിയിൽ അകപ്പെട്ട ഗണിത ശാസ്ത്രജ്ഞൻ എങ്ങനെ അവിടെ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടും?

ഉത്തരം ലളിതം...... അയാൾ നിലത്ത് ഒരു വര വരയ്ക്കുന്നു. അതിനെ Integrate ചെയ്യുന്നു. "Integral of a line is plane" എന്ന തത്വത്തിൽ plane സൃഷ്ടിച്ച് ആ plane ൽ കയറി അയാൾക്ക് രക്ഷപ്പെടാമല്ലോ.....

*സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ ഒളിച്ചു കളിക്കുകയായിരുന്നു. ഐൻസ്റ്റീൻ കണ്ണടച്ച് എണ്ണിത്തുടങ്ങി. ന്യൂട്ടൺ ഒളിച്ചില്ല. പകരം ഒരു സമചതുരം വരച്ച് അതിൽകയറി നിന്നു. കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ ഐൻസ്റ്റീൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു “ന്യൂട്ടൺ ഞാൻ താങ്കളെ കണ്ടിരിക്കുന്നു....” എന്നാവും ന്യൂട്ടൺ പറഞ്ഞിരിക്കുക?....

"Einstein.........I am standing in a meter square. Now I am Newton/m^2.......I am Pascal man.......Pascal....."

എത്ര ഭീകരമായ തമാശ......

എന്നിരുന്നാലും ചളു പറയുന്നവർ ഇന്നേറെ വിഷമതകൾ നേരിടുന്നു. വിദഗ്ധമായി പല ചളു പറയുമ്പോഴും അതിനെ മഹത്തരമായ തമാശയായി വിലയിരുത്തി നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതായി ചളു വിദഗ്ധർ പരാതിപ്പെടുന്നു.

ഇത്തരം ഒരു കലാരൂപത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന കലാഹൃദയമില്ലാത്ത കശ്മലൻമാരെ നേരിടാൻ നമുക്ക് കൂട്ടായി യത്നിക്കാം. ‘ചളു’ കലാലയത്തിന്റെ നാളെകളിൽ ഒരു പുതിയ അധ്യായം രചിക്കാൻ നമുക്ക് ഒന്നായി നിൽക്കാം.....

ഒന്നു ചിരിച്ചേ.....അങ്ങനെയല്ല...... ഇങ്ങനെ.......ഹ......ഹ........ഹ.

Richie Sam Oommen
2011 CS

The Global Food Crisis

The rising global population means not just more mouths to feed, but more sophisticated tastes to satisfy as developing countries grow wealthier. And as demand for food increases around the world, supply capacity is struggling to keep up with these changing requirements with potentially dire consequences for every nation.

At first sight, the business resembles a thriving pottery. In a dusty courtyard, women mould clay and water into thousands of little platters and lay them out to harden under the Caribbean sun. The craftsmanship is rough and the finished products are uneven. But customers do not object.

This is Cite Sole il, Haiti's most notorious slum, and these platters are not to hold food. They are food. Brittle and gritty and as revolting as they sound they are "mud cakes." These cakes have become a staple for entire families; housing a population mired in extreme poverty towards starvation and revolt. The sighs of crisis are everywhere. Aid agency feeding centres reported that the numbers seeking help have tripled. At a centre in the slums, rail-thin women cradle infants with yellowing hair, a symptom of malnutrition.

The rising global population means not just more mouths to feed, but more sophisticated tastes to satisfy as developing countries grow wealthier. And as demand for food increases around the world, supply capacity is struggling to keep up with these changing requirements with potentially dire consequences for every nation. In the last twelve months alone, according to FAO, 100 million have joined the world's hungry, and 22 countries remain particularly vulnerable to chronic hunger. But in developed countries, too, the availability and cost of food will begin to carry a political, economic and social significance not seen for generations.

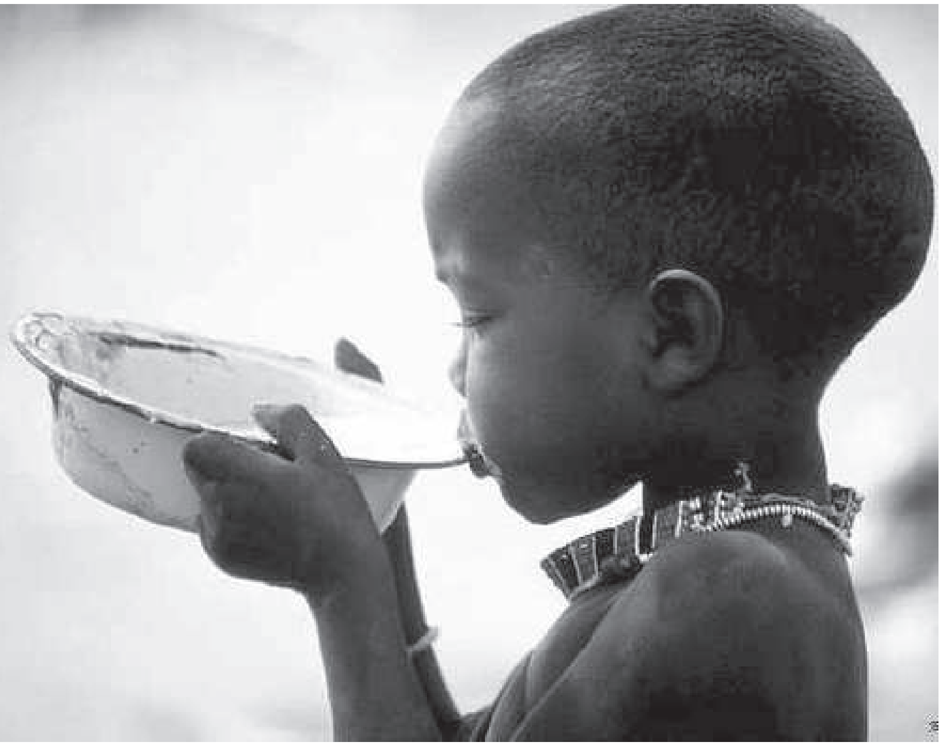

Higher prices trigger a major investment in production capacity. In broadly the same timescale of two to three years, good weather allows global yields to recover. Food input cost decline as geopolitical conditions improve and the oil prices drops, undercutting biofuel production. Food prices drop back, though they remain volatile due to speculative investment. This determines the extent, each factor must recede to, if prices are to fall back to familiar grounds.

Global demand for food continues to grow and persistently outpaces production growth, albeit by a narrow margin. Investments in production technology ensure that global food production capacity is not overwhelmed, but the proportion of personal income spent on food ends its long-run downward trend. The economic logic of this scenario is currently a topic of debate among investors. Due to the global economic recession, prices are to fall, but they remain high. Sustained inflation will create a number of challenges to meet capital investments required to meet productivity targets.

Climate change worsening, and global oil supply

contracts keeps food supply input costs high. Percapita production falls steadily. A dramatic shift in food production and manufacturing in general becomes unavoidable, the new emphasis being on "regenerative", rather than "extractive" practices. This will require new supply concepts, policies and structures, with the drive for technological innovation and need for significant levels of investments. Exacerbated by crop/animal diseases, shortages in food develop.

The price volubility, especially in cereals and oilseeds, is higher, and has already lasted longer, than on earlier occasions. Moreover, strong inter-market linkages was noticed between individual agricultural commodities as well as between them and fossil fuels and biofuels. This is a relevant debate in the US & Europe on maize and rapeseed for the production of ethanol & biodiesel respectively. According to the FAO, of nearly 40 million tonne additional utilization in 2007, ethanol plants, mostly in the US - the largest producer of maize-absorbed 75 percent. Similarly, the EU consumed 60% of its rapeseed; a more lucrative business deal, ie. biofuel.

The world leaders met to discuss ways to prevent tens of millions of world's poor dying of hunger as a result of soaring food prices. Hosted by the Food and Agricultural Organization (FAO) of the United Nations, they reviewed calls for establishment of a global food fund, as well as for new international guidelines on the cultivation of biofuels, which some have blamed, diverted crop lands away from food production. The meeting follows the historic spikes in the prices of our staple diet; an example being rice, which costs twice as much as in January. The urban poor were the worst hit. Thirty-seven countries have been hit by food riots so far this year, including Camceroon, Niger, Egypt and Haiti.(But interestingly, the world leaders had something to relish with "nineteen' hot dishes on the menu - at the food shortages summit.)

The severity of the global food crisis is undesirable. Prices of major commodities have increased substantially over the last three years, especially, in the last few months. According to the World Bank, about 100 million people might be thrown back into the ranks of poor because of these price rises. There have been riots in a number of countries and the bank has identified 33 as especially vulnerable. The poor are vulnerable because they spend the largest portions of income on food-Nigeria spends 75%, 80% does Vietnam, and Indonesia spends 50%, compared to just 12% for the US.

Unfortunately, pressure on food supplies and high prices, are likely to last because the driving factors-rising prosperity in the developing world which creates more demand, high fuel prices, stagnant agricultural productivity, and climate change induced pressure on the agricultural supplier, besides biofuel plans - are of durable nature. There is a need for several short, medium or long term steps to tackle the crisis.

The prime and immediate concern is to get food quickly and cheaply tot he hardest hit parts of the world, as a short-term goal. To boost the agricultural supply in the medium run, we need to fix the incentive facing agriculture globally. In the developing world, heightened restrictions on export of foodstuffs are obstructing long term solutions, each trying to keep its domestic supplies stable. This impairs farmers, who cannot get the full world price for their produce. Moreover, the global supply contracts even further, pushing prices up.

The only way out of this crisis is to bring agriculture, which has long-suffered from inattention, back into focus. In 1980, 30% of annual World Bank lending went into agricultural projects. This declined to 12% in 2007. The overall proposition of all official Development Assistance going to agriculture is currently only 4 percent. What our world needs is somtechnological productivity improvements, which will engineer a second 'Green Revolution' in the years to come.

പ്രജീഷ് എം. പ്രേം
2009 EC

തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ

തിളക്കമില്ലാത്ത കണ്ണുകളുമായി മങ്ങിയ മെഴുകുതിരി വെട്ടത്തിൽ അയാൾ മുറിയിലേക്കു കടന്നു വന്നു. മേശയ്ക്കടുത്തു കസേരയിൽ അയാൾ ഇരുന്നു അയാളുടെ ചെവികളിൽ പരിചിതയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ സീൽക്കാരത്തിന്റെയും അപരിചിതനായ ഒരു പുരുഷന്റെ പതിഞ്ഞ ലാളനകളുടെയും ശബ്ദങ്ങൾ അലയടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ചുമരിൽ തൂക്കിയിട്ട ഛായാചിത്രത്തിൽ നോക്കി. നശ്വരമായ മനുഷ്യവികാരങ്ങളോടെന്ന വണ്ണം പതിയെ ചിരിച്ചു. തന്റെ ഫൗണ്ടൻ പേന അയാൾ കൈയ്യിലെടുത്തുലെറ്റർ ബോർഡിൽ എന്തോ കുറിക്കാൻ തുടങ്ങി ....

“നീറ്റുന്നുവല്ലോ മനസിൻ ദലങ്ങളെ,
ചാട്ടുളി കൊണ്ടു കരന്നിട്ട മാതിരി
പേറ്റുനോവിന്റെ പതിന്മടങ്ങാണിന്നി–
തേറ്റമെന്നുള്ളിൽ പുകഞ്ഞു നീറുന്നത്
വെന്തുപോകട്ടെ വെടിപ്പാകെ സർവ്വവും,
മന്തു ബാധിച്ചയെൻ ഹൃത്തും മനീഷയും
കത്തിയാൽ കുത്തിപ്പുറത്തെടുത്തിന്നവ,
യൂട്ടും ശവത്തിന്റെ കാവൽ കഴുകിനെ
ഇല്ല; തിരിച്ചൊരു ചിന്തയുണരണേ–
ലാലിപ്പഴം പൂത്തൊരാൽമരം കാണണം.
നേരമടുത്തുപോയുള്ളിൽ കിടന്നുകൊ–
ണ്ടായിരം വട്ടം ചിലയ്ക്കുന്നു പുള്ളുകൾ
ചക്രവാളത്തിന്റെ സീമയിൽ കാലന്റെ
യുഗ്രമിന്നൽ പിണർ കണ്ടുതുടങ്ങി ഞാൻ
കാത്തുനിൽക്കാനെനിക്കാരുമില്ലീവഴി–
ത്താരയിലേകനാണേകനാണിന്നു ഞാൻ
എൻ ചൂടുച്ചോര കരത്തിൽ പുരട്ടി നീ,
കാകോള ലോകമേ, പിണ്ഡമർപ്പിക്കമേ
കണ്ണടയ്ക്കാൻ മേലെനിയ്ക്കെന്റെ നിദ്രയിൽ;
കർണം പിളർക്കുന്ന സീൽക്കാര ശീലുകൾ
കങ്കാള ലോകമേ, നിന്നുളിപ്പല്ലിനാൽ–
ചങ്കൊന്നു ചിന്തിപ്പറിച്ചൊടുക്കിടുമോ?
സ്പന്ദം നിലച്ചു മരവിച്ചുപോയയെൻ
വാരിയെല്ലാലേറുമാടം പടുക്കു നീ
നിൽക്കുവാനാവതില്ലൊട്ടും നിരാശയാ–
ണിറ്റു വീഴുന്നതെൻ ഹൃത്തിന്റെ നെറ്റിയിൽ,
ചൂടാണു ചുറ്റും കൊടും ചൂടിതെന്നുള്ളി–
ലീറനണിയാൻ ജലമില്ല കൺകളിൽ
നേരമടുത്തുപോയാരോ വിദൂരത്തു;
രാവിന്റെ മാറിൽ മുലക്കണ്ണു ചപ്പണു
കണ്ണടച്ചാലെൻ ചെവിയിൽ മരീചിക,
പല്ലിളിക്കുന്ന സ്വരമാമു നിത്യവും
മൂരാച്ചിലോകമേ നിന്നുരക്കെട്ടിന്നു
കോണകം തീർക്കുവാനല്ലയെൻ ജീവിതം
തേരമടുത്തു പോയുള്ളിൽ കിടന്നുകൊ–
ണ്ടായിരം വട്ടം ചിലയ്ക്കുന്നു പുള്ളുകൾ
ചക്രവാളത്തിന്റെ സീമയിൽ കാലന്റെ–

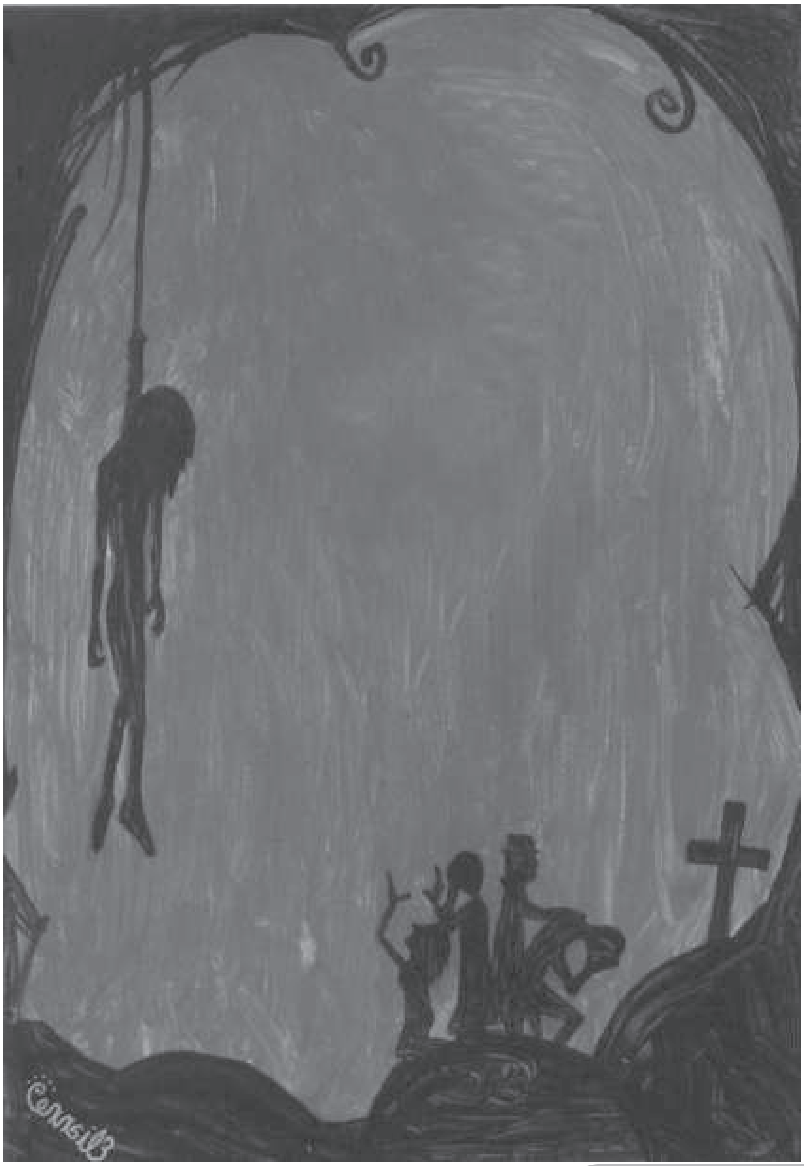

യുഗ്രമിന്നൽ പിണർ കണ്ടുതുടങ്ങി ഞാൻ
കാത്തു നിൽക്കാനെനിക്കാരുമില്ലീ വഴി–
ത്താരയിലേകനാണേകനാണിന്നു ഞാൻ!"

ഇരുട്ടിനെ കീറിമുറിച്ചുകൊണ്ട് പുറത്തു മഴ ചാറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാറ്റിന്റെ ഒഴുക്കിൽ മെഴുകുതിരിത്തുമ്പിലെ തീനാളം ചാഞ്ചാടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ കുറച്ചുനേരം ജനൽപാളിയിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി. ഒരു നെടുവീർപ്പിനുശേഷം വീണ്ടു തുടർന്നു...........

"ഇവിടെയാരും വരേണമെന്നില്ല ഞാ–
നിവിടെയൊട്ടിരിക്കട്ടെ സ്വച്ഛം
ഇനിയെനിക്കുള്ള പാത ഞാൻ പാടെ,
തനിയെ നിന്നു വരച്ചു തീർക്കട്ടെ
ഇവിടെയാട്ടെ–യിന്നു ഞാനെന്റെ ദേഹി;
ചുടലമീതെ വച്ചു കത്തിച്ചീടട്ടെ
അകലെ നീളെ വിയറ്–മേഖലപാടെ–
യരുണ മേഘങ്ങൾ തിങ്ങിത്തുടങ്ങി
ഝടുതി ഞാനിന്നാചക്ര സീമ–
യ്ക്കകമെയെങ്ങോ മറഞ്ഞു പോകട്ടെ
കരയുവാൻ വേണ്ടെനിയ്ക്കെന്റെ ചുറ്റും,
കരളുനീറുന്ന കൂട്ടുകാർ വൃന്ദം
കഴലുവേണ്ടെനിക്കിനിയുള്ള പാത,
പരവതാനിക്കു മീതെപ്പറക്കാം."

കാറ്റിനു ശക്തി കൂടിത്തുടങ്ങി മെഴുകുതിരി ജ്വാല നന്നായി ചാഞ്ചാടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങിത്തുടങ്ങി. അയാൾ ആ വിറക്കുന്ന കൈകൊണ്ട് പേന വീണ്ടും കടലാസിൽ അമർത്തി........

"മരണമേ, വരികയെന്നരികത്തു വരണമാം;
നിരവദ്യ ഹാരങ്ങളേന്തികൈയ്യിൽ.
അണിയെനിന്നവയിലൊന്നെളിയയെൻ കണ്ഠത്തി–
ലണിയിച്ചുകൊൾക നീ ശങ്കകൂടാ.
ചിരിമലർവാടിക്കൊഴിഞ്ഞയെന്നധരങ്ങ–
ളരിയൂ നീ തെല്ലും വിളംബമേശാ–
കരളിൻ ദലങ്ങൾ വെന്തടിയും നിരാശയൊ–
ന്നരനേരമെങ്കിലും വിട്ടുപോട്ടെ!
ചകിതമിച്ചിന്തകളെൻ ഹൃദയം വിടാ–
നഖിലം മറന്നിന്നുറങ്ങണം ഞാൻ.
ഹൃദയം പരിശുദ്ധ ശൂന്യത തിങ്ങുവാ–
നതിതേരമിന്നൊന്നുറങ്ങണം ഞാൻ.
അതിനപ്പുറം വീണ്ടുമായിരം നാളുക–
ളിവിടെയുദിച്ചസ്തമിച്ചീടേണം
അതിദീനമീ രോദന വീചിയില്ലാതെ,
യുദിത മുദിച്ചസ്തമിച്ചിടേണം
ഉയിരറ്റു മൂകമായ് നിന്നയെൻ നാവിന്റെ–
യാരവമാരോ കൊതിച്ചുവെങ്കിൽ
പ്രാകണം; പ്രാക്കുഞാനേൽക്കണം; മാറണം,
നിന്ദ്യനായ് നീചനധകൃതനായ്
പോകണമിന്നൊന്നു–നേരമധികരി–
ച്ചേകനായിന്നൊന്നുറങ്ങണം ഞാൻ!"

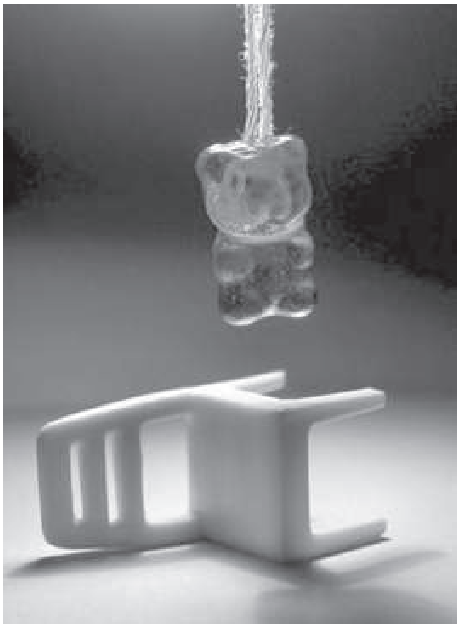

അയാൾ എഴുത്തു നിറുത്തി എഴുതിയ താള് അടർത്തിയെടുത്തു ഭംഗിയായി മടക്കി തന്റെഅയഞ്ഞ ഷർട്ടിന്റെ കീശയിൽ തിരുകി അൽപനേരം ചുവരിൽ നിർന്നിമേഷനായി നോക്കി അയാൾ തിരിയണച്ചു.....കൂരിരുട്ട്! മുറിയിൽ അൽപം ഉയരത്തിൽ രണ്ടു തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ ആടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.........പതിയെ

Project Head
Riya Anie Cherian
2009 EC

Engineering Studies Through Decades...

Engineering- Yes! That's what I'm learning. Musing over the 3 and half years I've had as an Engineering student, the first thought that turned up is that it was never a dream career for me. Well, not that I never considered that option, but never really gave a serious thought to it. But it did linger in my mind when I was posed the question, "So, what're you planning to take up after 12th?" Reasons that led me to consider this option were many, the prime being my love for mathematics and physics. The lush job offers played a key role as well. And I even contemplated that there isn't any other profession that would let me work in any field I fancied –be it involving media, sports, music, space, automobiles, food... Anything!

So the petite aspiration developed, and after weighing the pros and cons I finally decided on pursuing engineering. There were a variety of trades to choose from but this time I gave no second thought before opting for Electronics and Communication. And the rank obtained in the entrance examination also favoured me in

obtaining a seat in the college I wanted, for in here, I had the privilege of being a day-scholar (there have been times when I truly wished I were a hosteller, merely for the pleasure of it). To my surprise, most of my classmates too fell into the engineering track on similar grounds. But yes, there is another bunch (though meagre in number) that have aimed for this all through. The third batch includes the ones at the other extreme, i.e. who resorted to this as the final alternative.

Admissions procedures were done. And at last the much-anticipated day arrived. Everything fell in the exact place as I had expected but that didn't fail to give me that special "feel" I had looked forward to. The first few days I was clueless. Everything was new and fresh. The subjects. The atmosphere. The people. So all that we had in mind then was to study. And each and everyone did put their heart and soul into academics for 10 subjects was way too much for us to handle straight out of school. Probably another factor that motivated everyone to study was the fear of being the odd one out.

We got introduced to various technical societies as well as clubs dealing with extra-curricular activities. Everyone enthusiastically participated in the programs conducted by these societies. But the numbers started dwindling as the days passed.

Politics wasn't practiced in campus – that was a surprise, a welcome one for many. The arts festivals and sports meets were eagerly waited for. And years passed, adding myriad colors to our lives everyday. We mastered many things, not to forget the last minute studies, which was a new notion in the 1st year. Thanks to those "easy-to-understand" textbooks. Handled seminars and projects, traveled to industries, attended placement drives, rushed to theatres, bunked classes to write assignments and records…The list goes on. But has engineering always been the way it is? Or has the generation gap played its part in this sphere as well. This very thought made me plunge into the lives of some who pursued engineering in different decades.

1960s...

Inputs from : **Mr. T.M. Thomas**
Former Chief Engineer, PWD
Year of Graduation:1962

The period when *The Sound of Music* breezed through the hearts of millions. And it wouldn't be incorrect to say that engineering was just as musical and tuned in this decade. A dream career sought after only by the worthy lot. Admissions to the colleges were strictly based on merit (pre-degree marks). The colleges were few in number and not easily accessible. Therefore students left their homes and stayed in college hostels. The hostels had the

traditional *gurukulam* style where the teachers and students stayed under one roof. And the vacations were minimal (just the usual Onam and Christmas holidays). So the hostel was a 'home-away-from home' for the residents, who had no means of keeping in touch with their families. The student- teacher relationship extended way beyond the four walls of the classrooms or the boundaries of college grounds. And hostel life was nothing short of a celebration. The regular arts festivals and sports meet added spice to this. The semester system was followed then too. Seminars and projects also found a place in the curriculum but the weightage given to these were different from the current scenario. Books were the major sources of additional information. Transistors and valves gained prominence then but a computer was something not even thought of. The college offered only the core branches of study. The number of girls joining for courses were also limited and mostly confined to electrical or architectural branches. The study wasn't job oriented and subsequently this period churned out some of the renowned engineers.

1970s…

Inputs from : Mr. Hareendranathan
Station Engineer
All India Radio, Devikulam
Year of Graduation:1972

Politics was the hot topic of discussions in campuses and college hostels. But elections to the college union were not conducted politically and neither was politics practiced but students. Admissions were purely based on merit again as the entrance system was not yet introduced. The mandatory reservations were there for SC/ST and OBC but the percentage was different from now. This decade too didn't witness much rise in the women population pursuing engineering but those few who did, did so actively and committing themselves to all the co-curricular and extra- curricular activities.
International associations were not present then but college wise associations for each branch conducted seminars on advancing topics. Microprocessors and chips were emerging topics. Computer was another hot topic of discussion those days but nobody ever imagined what it would be like. Arts and sports gained much emphasis in this decade. In fact the drama clubs and literary clubs conducted regular functions, which were enlightened by eminent personalities in the concerned fields. In addition to all these clubs, their used to be an audio visual club that screened films in the campus occasionally using projectors owned by the college. Hostel life never lost its charm in this decade too and arts activities were strong in hostels too. Students, who were elected to the mess committee every month, ran the mess. The feast conducted by the committee in charge determined the efficiency of that month's committee.
All these affairs churned out a very relaxed and tension-free student community who enjoyed their life to the utmost within their limited world. In fact, grooming of character was considered to be the aim of college life in those days. Students were adventurous and allowed life to drift and take its own course without worrying too much.

1980s…

Inputs : Prof. (Dr.) V. P. Devassia
Principal, College of Engg. Chengannur
Year of Graduation:1983

This period testified exponential changes in technology. Digital electronics and designs were emerging and every college had atleast one computer. Admissions were on the merit basis again but many who did not consider engineering as a dream sought the profession for the opportunities and benefits it offered. The job awareness was low among the student population as there was no forum for such discussions. Many targeted postgraduate studies and researches. Only a scanty number left for jobs pertaining to the public sector. IES was considered exceptionally prestigious then.

Again the branches of study present in the colleges were limited and the women population restricted themselves to architecture, civil and electrical branches.

Co-curricular associations were very regular in upgrading the students' knowledge on emerging technologies. Visits from good industries were usual and provided information on opportunities for graduates.

Politics did come into picture in some government colleges though it was a different situation in private and aided colleges. The politics practiced then was considered beneficial to the entire community and incomparable to the "rotten" politics of the present day, as it never exceeded the limits in most cases. Students who stood were firm on their stand.

Students excelled in their respective fields due to personal calibre. And their hunger for knowledge was interminable. They sought perfection in whatsoever they endeavoured. They nurtured peripheral thinking and reliability was merged with real engineering problem-solving capability.

1990s…

Inputs from : Philip Cherian
Asst. Professor College of Engg. Chengannur
Year of Graduation: 1990

During this decade the number of engineering colleges was on the rise and so were the branches offered by many colleges. A steady rise in the number of students opting for the various trades was also noticed. Moreover the numbers of girls in this line reached 2-digit figures. This was probably the time when the number of students deciding on settling for a job after graduation was on the increase but many still preferred M.Tech. And most of the job offers were from industries in the public sector, unlike the present situation.

The students did embrace a sense of social commitment. They did raise their voices to show disapproval on many social issues but in the due course of time, society absorbed most of it. Tho ugh computers had come in to the main scene by then, it was still thought of as a jewel by many. And a computer with Internet facility was considered a highly prized possession, especially in the early 90s. The idea of laptops fascinated many. Microprocessors gained a place in the syllabus and assembly language programming was studied.

The passion for knowledge held its own place and students themselves initiated many industrial visits to enhance their practical knowledge and problem solving skills. And much emphasis wasn't laid on internal marks. Curiosity paved the way to many of these issues.

The present situation is no longer the same; most of this can be attributed to the IT boom. And higher studies are well thought-out only by those who fail to get themselves into a good firm before the completion of their course. Of course there are exceptions here as well. But the scene does ring the question of whether the present generation can be categorized as "real engineers" or just a job-seeking bunch. The resources are abundant and so is the exposure. But the urgency for good career prospects has made many of us overlook the ample opportunities in store. If these are sought with the right attitude, the results will undoubtedly be miraculous.

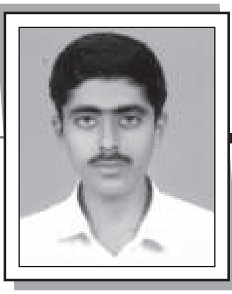

Shinu Gervasis
2009 EC

'Write'
The ~~Right~~ Stuff

O reader, how I welcome thee,
To world of words that you now see,
Allow your eyes to rest awhile
On humble lines that I compile

In rain and shine, in hectic days
For quite sometime, in all my ways
I did spend most of my free time
Thinking of composing this rhyme

As you see, it has no music
And may make expert poets sick
But you at least should spare a thought
For one in such a problem caught

There's one who put on me this load,
And yes, his name is Sharon Vinod
To get an artide from me
He pesters me relentlessly

He pounds on my door night and day
(and I can't seem to get away!)
He'll corner me in some old street
Or grab my collar when we meet

Of few dedicated men I've seen
Is he who made this magazine
And so his violence I'll forgive
For zeal for work's what makes him live

And so hell surely be angry
With proud and lazy men like me
All work I do is really slow
As all my "Late submission"s show

If he is pleased with this I'll call
Him to Jesus Youth group and all
Thus if all other reasons fail
You may just call it pure blackmail

And so for reasons said above
I hope you have endured with love
By sparing precious time this season
Poems void of rhyme and reason.

ലക്ഷ്മി എം. നായർ
2009 EC

ശംഖുമാലകളുടെ വില്പനക്കാരി

ഉച്ചവെയിലിന്റെ ചൂട് മെല്ലെ മായുകയാണ്. കടൽക്കാക്കകൾക്ക് ഇന്ന് പതിവിലേറെ ഉത്സാഹം. കന്യാകുമാരിയുടെ തീരങ്ങളിൽ തിരക്കേറി വരുന്നു. പടിഞ്ഞാറെ ചക്രവാളത്തിൽ കുങ്കുമം പടരുമ്പോൾ ക്യാമറകളിൽ അത് ഒപ്പിയെടുക്കാൻ സഞ്ചാരികൾ തിരക്കിടുന്നു.

തീരത്തോടുചേർന്ന മണൽപ്പരപ്പിൽ കുപ്പിവളകളും ശംഖുമാലകളും വിൽക്കുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി ആർത്തിരമ്പുന്ന തിരമാലകളിൽ കണ്ണുംനട്ടിരിക്കുകയാണ്. കഥാനായികയായ ഈ തമിഴ്പ്പെൺകൊടി ബാല്യത്തിൽ തന്നെ ഈ പുണ്യഭൂമിയിലെ വില്പനക്കാരിയാണ്. അസ്തമനസൂര്യന്റെ വിഷാദഛായ ഇന്നവളുടെ കണ്ണുകളിൽ പടർന്നിരിക്കുന്നു. ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ച് സഞ്ചാരികളെ തന്റെ കൂടാരത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കണം എന്നവൾക്കുണ്ട്. എന്നാൽ ചിന്തകളുടെ വേലിയേറ്റം ആ കുരുന്നുഹൃദയത്തെ അലട്ടുകയാണെന്ന് പ്രസരിപ്പില്ലാത്ത ആ കണ്ണുകൾ വിളിച്ചുപറയുന്നു.

സഞ്ചാരികളുടെ പൊട്ടിച്ചിരികളോ അതിന് കോറസു പാടുന്ന കടലിന്റെ ഇരമ്പലോ അവളെ ചിന്തയിൽ നിന്നുണർത്തി. രൂപങ്ങളും ശംഖുമാലകളും പെട്ടികളിലാക്കി അവൾ തീരത്തുനിന്നും മടങ്ങുകയാണ്. മൂടൽമഞ്ഞിന്റെ പുതപ്പ് തീരത്തെ പുൽകും മുമ്പ് അവൾക്ക് വീട്ടിലെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ കുഞ്ഞിക്കാലുകൾ വേഗത കൈവരിക്കാൻ പാടുപെടുകയാണ്.

കന്യാകുമാരിയിൽ ഇത് സീസൺ ആണെങ്കിലും അവളുടെ കൂടാരത്തിൽ സഞ്ചാരികൾ കുറഞ്ഞുവരികയാണ്. തീരത്തെ ഗൈഡുകൾ വിദേശികളെ ആകർഷകമായ വലിയ കച്ചവടകേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുക. എന്നാലിന്ന് നീളൻകോട്ടും തൊപ്പിയുമണിഞ്ഞ ഒരു സായ്പ്പ് കൂടാരത്തിലെത്തിയിരുന്നു. സിൽക്കുനാരുപോലെ സ്വർണ്ണമുടിയുള്ള പരിഷ്കൃതവേഷം ധരിച്ച ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടി അയാൾക്കൊപ്പം എത്തിയിരുന്നു. പിതാവിന്റെ കൈവിരലിൽ തൂങ്ങിയവൾ കൂടാരത്തിലെ ശംഖുമാലകളിൽ ചൂണ്ടി എന്തോ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. പുറമേ പരുക്കനെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ആ സായ്പ്പ് മകൾക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട മാലയും കൈക്കലാക്കി വിലപേശാതെ കയ്യിലിരുന്ന നോട്ടു വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ട് നടന്നുനീങ്ങി. നമ്മുടെ കഥാനായികയാകട്ടെ ആ വിദേശിപ്പെൺകൊടിയുടെ സിൽക്കുമുടിയിഴകൾ ഓർത്ത് കടുകെണ്ണയുടെ മണമുള്ള തന്റെ മുടിനാരുകളിൽ കൈവിരലോടിച്ചുനിന്നു. തീരത്ത് അച്ഛന്റെ കൈവിരലുകളിൽ തൂങ്ങി തിരകളെണ്ണി നടന്നിരുന്ന ഒരു ബാല്യം ഇവൾക്ക് ഓർമ്മയില്ല. മുത്തശ്ശിയുടെ നിർത്താതെയുള്ള ശകാരവും രാവേ

> തകരപ്പെട്ടികൾ ഉപേക്ഷിച്ച് തീരത്തേക്ക് അലക്ഷ്യമായി നടക്കുമ്പോഴും പെൺകുട്ടി മനോരാജ്യത്തിലായിരുന്നു. സഞ്ചാരികളുടെ തിരക്ക് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല. തനിക്ക് സാന്ത്വനമേകുന്ന കൈവിരുലുകൾ അവൾ അങ്ങേ ചക്രവാളത്തിൽ കാണുകയാണ് തന്റെ മുടിയിഴകൾ സിൽ ക്കുനാരുപോലെ കാറ്റിൽ സുവർണശോഭയിൽ ആടിയുലയുന്നതായി അവൾക്കുതോന്നി.

റിയാലും മായാത്ത അവരുടെ ദൈന്യത പറച്ചിലുമാണ് ഓർമ്മയിലെ ഏക രംഗം.

ഉമ്മറത്തിണ്ണയിൽ പതിവു ശകാരങ്ങളുമായി മുത്തശ്ശി കാത്തിരിക്കുകയാണ്. വിദേശിപ്പെൺകുട്ടിയെയും അവളുടെ വർണ്ണങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ബാല്യത്തെയും ഓർത്ത് നടന്നപ്പോൾ വേഗത കുറഞ്ഞിരിക്കണം. തകരപ്പെട്ടികൾ കൈക്കലാക്കി നാണയത്തുട്ടുകൾ എണ്ണിപ്പെറുക്കുമ്പോഴും അവരുടെ ശകാരത്തിന് തെല്ലിട വിരാമമില്ല. ആ ശകാരത്തിന് മറുപടിയെന്നവണ്ണം കടൽക്കാറ്റ് ചൂളം വിളിച്ചു. അങ്ങകലെ നാടോടിസംഘങ്ങൾ വിദേശികളെ രസിപ്പിക്കാൻ തമിഴ്ച്ചുവയുള്ള ഈരടികൾ പാടുന്നു. മൗത്ത് ഓർഗന്റെ കാതു തുളയ്ക്കുന്നു ഈണവും വിദേശികളുടെ തിമിർപ്പും തീരത്തിന് നിദ്രാതടസ്സമാകുകയാണെന്ന് കരുതാം. ഓട്ടുപാത്രത്തിലെ വറ്റുംകറിയും തെല്ലിടകൊണ്ട് അകത്താക്കി അവൾ വീണ്ടും മനോരാജ്യത്തിലാണ്ടു. ഇരുട്ടിന്റെ മാറാല തീരത്ത് കട്ടപിടിക്കുമ്പോഴും അങ്ങകലെ നിശാക്ലബ്ബുകളിൽ ആരവങ്ങൾ നിലച്ചിട്ടില്ല. വിദേശിപ്പെൺകൊടിയുടെ പൊട്ടിച്ചിരികളും അവൾ പിടിവിടാതെ തൂങ്ങിയിരുന്ന ആ കൈവിരലുകളും ഓർത്തവൾ നിദ്രയിലാണ്ടു.

തീരത്ത് തമിഴ്സ്ത്രീകളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള കലഹവും കച്ചവടക്കാരുടെ തിരക്കും കേട്ടാണവൾ ഉണർന്നത്. വീണ്ടും പ്രതീക്ഷയോടെ ഉദയസൂര്യൻ ഉയരുന്നതു കാണാൻ സഞ്ചാരികളുടെ തിരക്ക്. പതിവുള്ള മുത്തശ്ശിയുടെ ശകാരങ്ങൾ ഇന്നു കേൾക്കാത്തതെന്താണാവോ? പെട്ടികൾ തപ്പിയെടുത്ത് തീരത്തേക്കോടുംമുമ്പ് അവൾ മുത്തശ്ശിക്കരികിലെത്തി. തെല്ലിട വിരാമമില്ലാതെ ശകാരവർഷം ചൊരിയുന്ന ആ ചുണ്ടുകൾ വരണ്ടിരുന്നു. ഇമകൾ രണ്ടും കടൽക്കാക്കളെ കാണാനെന്നവണ്ണം തീരത്തേക്ക് പായിച്ചിരുന്നു. ശുഷ്കിച്ച അവരുടെ കൈവിരലുകളിൽ കടൽക്കാറ്റിന്റെ തണുപ്പ് തങ്ങിനിന്നു. ബന്ധങ്ങളുടെ അവസാനത്തെ നൂലിഴയും അറ്റിരിക്കുന്നു.

തകരപ്പെട്ടികൾ ഉപേക്ഷിച്ച് തീരത്തേക്ക് അലക്ഷ്യമായി നടക്കുമ്പോഴും പെൺകുട്ടി മനോരാജ്യത്തിലായിരുന്നു. സഞ്ചാരികളുടെ തിരക്ക് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല. തനിക്ക് സാന്ത്വനമേകുന്ന കൈവിരലുകൾ അവൾ അങ്ങേ ചക്രവാളത്തിൽ കാണുകയാണ്. തന്റെ മുടിയിഴകൾ സിൽക്കുനാരുപോലെ കാറ്റിൽ സുവർണശോഭയിൽ ആടിയുലയുന്നതായി അവൾക്കുതോന്നി. ആർത്തിരമ്പുന്ന തിരകൾ അവളെ ഭയപ്പെടുത്തിയില്ല. തിരകൾക്കിടയിലെ അഭയം തേടുമ്പോൾ കടൽവെള്ളത്തിന്റെ ഉപ്പുരസം അവൾ രുചിച്ചില്ല. കടൽക്കാക്കകൾ എന്തോ തിരയും വിധം തീരത്ത് വട്ടമിട്ടുപറക്കുന്നു. കാറ്റിൽ ഒരു നിമിഷം കടുകെണ്ണയുടെ മണം പടർന്നിരുന്നു. കന്യാകുമാരി തീരം ഉണരുകയാണ്. തിരകൾക്കിടയിലെ സാന്ത്വനം തേടിയവൾ മായുമ്പോൾ പുതിയ വില്പനക്കാരികൾ സഞ്ചാരികളെയും കാത്ത് തീരത്ത് നിരന്നിരുന്നു.

■

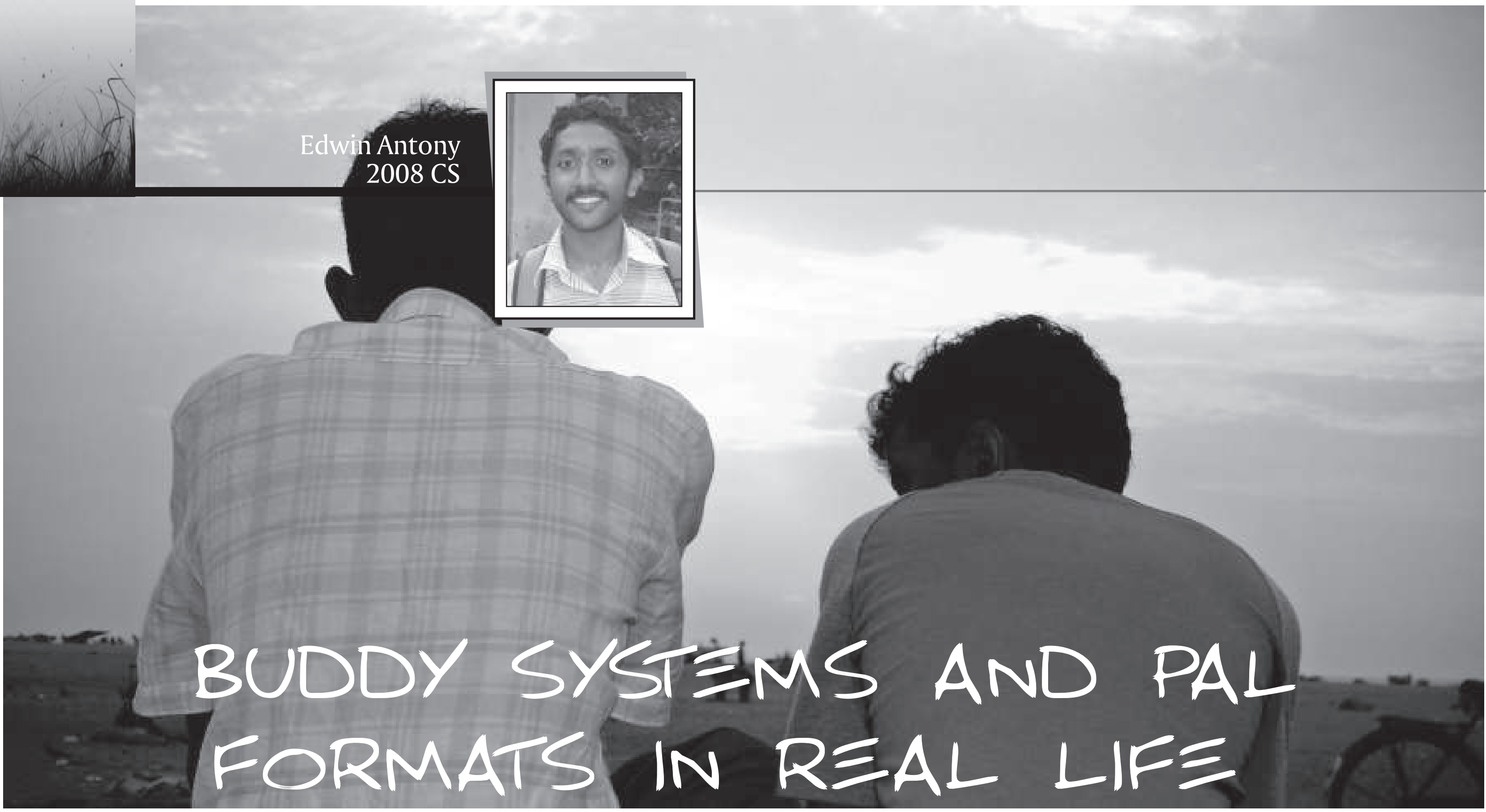

Edwin Antony
2008 CS

BUDDY SYSTEMS AND PAL FORMATS IN REAL LIFE

My teacher always used to say, don't use words you don't know the meaning of. And as I think about it, I really am not too sure what friendship means. Who is a 'friend'? And what's this 'friendship' thing?

Alright, I confess, it was just an attention grabbing gimmick. The title should have been the more statutory, 'Friendship', but then you would not have even read this far.

Actually I am scared of using that word. My teacher always used to say, don't use words you don't know the meaning of. And as I think about it, I really am not too sure what friendship means. Who is a 'friend'? And what's this 'friendship' thing? Let's try to find out more about this mystical phenomenon aided by a few observations from daily life.

According to the current interpretation of the aforementioned term within campus premises, as well as the characteristics of the said relation that are displayed, we may be led to believe, that to be eligible for 'Friendship' you must possess at least one of the following:

i) Great Looks

ii) Cash/Bike/Car/i-Pod/Laptop/Iron-box. . . etc. (you get the point).

iii) Wit

iv) Specialized knowledge or skill. (includes academic, sports, even knowing how to complete assignments on time, which faculty to approach for different things etc.)

v) Power. Simply speaking, political power or the power to influence someone or something.

Now I don't mean to offend, but a majority of the relations that go under the banner of friendship (in this campus) will be seen to be based on one of the above criteria.Statistically, such an overwhelming fraction of the sample space gestures towards the probable definition of the word. However, the minority, forces me to resist the nudging to embrace those five points as the basis of friendship.

Because if I did then the plain, middle class, not too witty, average student type, low profile people should be alone and friendless. They would probably start a lonely hearts club. But since no such thing exists in our college, and these people do also have friends, our hypothesis must be flawed. So here's my take on the whole thing.

What we have here in college is acquaintanceship, because in today's world you have to shake people's hand and kiss their rear at the same time. It's like application of capitalism in human relations. Profit is the driving force. Investment into a relation must be worth the returns that you get. Smiles, laughs, compliments, phone calls, and goodwill have become like currency, i.e. you've got to spend all of this carefully, the more you have the richer you are and also, most of the time you'll be dealing with fakes.

The straightest road isn't the shortest anymore. Favours and counter-favours, alliances formed under the name of friendship. Life is made into a farce, staining and desecrating the sacred bonds of trust, loyalty and comradeship.

Alas! I get carried away. It is not possible to strike a true friendship with everyone you meet. That's a very Utopian thought. It seems also that I make out all those majority people to be evil, unethical, self-centred, opportunistic, devious, insidious, scheming, selfish, leech like people. I couldn't do that. They might get hurt.

Coming back to the point, we can't all have 'Dil Chahta Hai' style relations or for that matter 'Sholay' style friendships. But what we can do is to be sincere. There's no need for play acting. People should be open, direct and honest. People may not like you for that, but maybe they will appreciate the fact that you did not lie to them.

Cause trust is the basis for every relation. At least it ought to be.

Goodness me! I totally forgot about our great etymological enquiry into the mystical phenomenon called... called... what was that word again?

Ah! Forget it.

We can't all have 'Dil Chahta Hai' style relations or for that matter 'Sholay' style friendships. But what we can do is to be sincere. There's no need for play acting. People should be open, direct and honest. People may not like you for that, but maybe they will appreciate the fact that you did not lie to them.

ചോദ്യങ്ങൾ...... മനസ്സ് നിറയെ ചോദ്യങ്ങൾ.....

സെനറ്റ് കുറച്ച് കൂടി കാര്യക്ഷമമായി ആക്കികൂടെ? ആരും കോളേജ് മോടിപിടിപ്പിക്കാൻ മുൻകൈയെടുക്കാത്തത് എന്ത്?

ക്ലാസ്സുകൾ ഇനിയും നന്നാക്കി കൂടെ?

നാലാം സെമസ്റ്ററിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ

ആരോ പറഞ്ഞാണറിഞ്ഞത്. "അക്രഡിറ്റേഷൻ ടീം എത്തുന്നു." കോളേജ് മനോഹരമാക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികളും പ്രവർത്തന റിപ്പോർട്ടുകൾക്ക് പിന്നാലെ അദ്ധ്യാപകരും മത്സരിച്ച് ഓടി നടക്കുന്നു.

സത്യം പറയട്ടെ, ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു. ലാലേട്ടന്റെ പുതിയ സിനിമ കഴിഞ്ഞു പോരേ, കലാലയ സ്നേഹം?

അല്ലെങ്കിലെന്താ, ഞാൻ ചൂലുമായി നടന്നില്ലെങ്കിൽ കോളേജ് വൃത്തിയാവില്ലേ?

ലിന്റു ആൻ പോൾ
2009 EC

ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ കടൽത്തീരത്ത്

ഐതിഹാസികമായ ഒ. വി. വിജയൻ യുഗത്തിലൂടെ ഒരു തീർത്ഥയാത്ര.

തന്റെ ശരീരം പരിണമിക്കുന്നു. അതിപ്പോൾ ഭക്ഷണമാണ്. തീൻമേശയ്ക്കരികേ ഇരുന്ന ചെറിയ പെൺകുട്ടിയോട് സുനന്ദൻ പറഞ്ഞു, "സുന്ദരിയായ പെൺകുട്ടീ, എന്റെ ധാതുക്കൾ നിന്റെ ഉടലിൽ വീണ്ടും പിറവി കൊള്ളുന്നു. നീ ഉറങ്ങുമ്പോൾ, നീ വളരുമ്പോൾ, നീ പകൽക്കിനാവ് കാണുമ്പോൾ, എന്റെ വർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രാചീന ദുഃഖം ഞാൻ നിനക്ക് പറഞ്ഞു തരാം. ശിവശീർഷത്തിൽ നിന്നു പൊട്ടിച്ചിതറി താഴോട്ടൊഴുകുന്ന ഒരേ പുഴയുടെ ചാലുകൾ മാത്രമാണ് നാം."

(ധർമ്മപുരാണം - ഒ. വി. വിജയൻ)

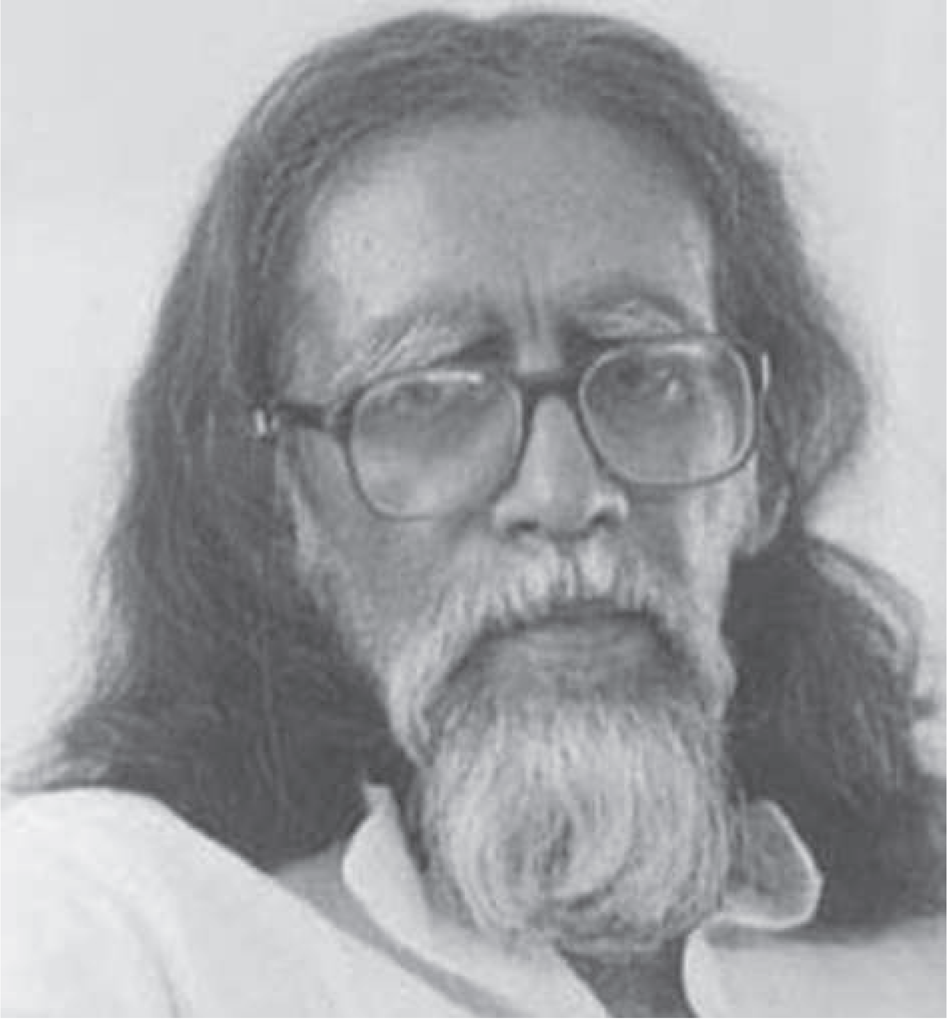

ചില ജന്മങ്ങൾ അങ്ങനെയാണ്. നിയോഗങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ തലകുനിച്ച് മനുഷ്യർക്കിടയിൽ തല ഉയർത്താൻ പഠിച്ചവർ. തന്റെ ശരീരത്തെ അക്ഷരങ്ങളാക്കി പരിണമിപ്പിച്ച്, മലയാളത്തിന്റെ ചിന്തകൾക്ക് ഭക്ഷണമാക്കി, ഓരോ മലയാളിയുടെയും ചിന്താസരണിയിൽ ധാതുക്കളായി വീണ്ടും പിറവികൊള്ളുക എന്നതായിരുന്നു ഊട്ടുപുലായ്ക്കൽ വേലുക്കുട്ടി വിജയന്റെ നിയോഗം. മലയാളിയുടെ ബൗദ്ധികനിലവാരത്തെ ഇത്രയേറെ ഉയരത്തിലേക്ക് പറത്തിയ മറ്റൊരു ദാർശനികൻ ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയം. മജിക്കൽ റിയലിസം പ്രസ്ഥാനത്തിന് വിലമതിക്കാനാവാത്ത സംഭാവനകൾ നല്കിയ ഇതിഹാസകാരൻ മലയാളത്തിന് ഒരു നേർത്ത നൊമ്പരം ബാക്കി വച്ചുകൊണ്ട് 2005–ൽ നമ്മെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. "ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം" മുതൽ ഇങ്ങോട്ട് വിജയന്റെ തൂലിക മലയാളിയുടെ ചിന്തകളിൽ മഷി പടർത്തി. 'ഇതിഹാസ'ത്തിലെ ഓരോ വാക്കുകളും വായനക്കാരന്റെ ചിന്തകളുടെ ആകാശത്ത് നക്ഷത്രങ്ങളായി വിളങ്ങി. കാർട്ടൂണുകളിലെ കോമാളി പ്രകടനങ്ങൾക്കിടയിൽ വിജയന്റെ കാർട്ടൂണുകൾ സാത്വികരൂപം

കേരളഭൂപടത്തിൽ പാലക്കാട്ടെ വിളയൻ ചാത്തന്നൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിന് കാര്യമായ പ്രസക്തി ഒന്നും തന്നെയില്ല. ഒരുപക്ഷെ, ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ നിഷ്ക്കളങ്കതയാവാം വിജയനിലെ പ്രവാചകനെ പാലൂട്ടിയത്.

1930, ജൂലൈ രണ്ടിനാണ് ഊട്ടുപുലായ്ക്കൽ കുടുംബത്തിലെ വേലുക്കുട്ടിക്കും, കമലാക്ഷിയമ്മയ്ക്കും അനാരോഗ്യവാനായ ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചത്. കുട്ടിയുടെ ശുഷ്ക്കിച്ച കൈകാലുകൾ വീട്ടുകാർക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ഒരുപോലെ വേദനയായി.

കൈക്കൊണ്ട് വേറിട്ടൊരു പാതയിൽ നീങ്ങി. 'ധർമ്മപുരാണ'ത്തിൽ അടയാളങ്ങളുടെ ഭീകരമുഖം കണ്ട് മലയാളി ശ്വാസം മുട്ടി. ആത്മീയതക്ക് പുതിയ മാനങ്ങൾ നല്കിക്കൊണ്ട് 'ഗുരുസാഗര'വും 'മധുരം ഗായതി'യും നിലകൊണ്ടു. 'കടൽത്തീരത്ത്' പോലെയുള്ള മികച്ച കഥകളിലൂടെ മലയാള ഹൃദയത്തെ അദ്ദേഹം നോവിച്ചു.

ജന്മാന്തരങ്ങൾ കടന്നു വന്ന സൂഫിവര്യനെയോ, ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകൾ മനുഷ്യനെ അറിയിക്കുന്ന പ്രവാചകനെയോ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിജയൻ ഓരോ മലയാളിയുടെയും മനസ്സിൽ നിലകൊള്ളുകയാണ്.

പ്രവാചകന്റെ വഴി

കേരളഭൂപടത്തിൽ പാലക്കാട്ടെ വിളയൻ ചാത്തന്നൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിന് കാര്യമായ പ്രസക്തി ഒന്നും തന്നെയില്ല. ഒരുപക്ഷെ, ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ നിഷ്ക്കളങ്കതയാവാം വിജയനിലെ പ്രവാചകനെ പാലൂട്ടിയത്.

1930, ജൂലൈ രണ്ടിനാണ് ഊട്ടുപുലായ്ക്കൽ കുടുംബത്തിലെ വേലുക്കുട്ടിക്കും, കമലാക്ഷിയമ്മയ്ക്കും അനാരോഗ്യവാനായ ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചത്. കുട്ടിയുടെ ശുഷ്ക്കിച്ച കൈകാലുകൾ വീട്ടുകാർക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ഒരുപോലെ വേദനയായി.

പച്ചനിറത്തിലുള്ള പരന്ന അരപ്പട്ടയിൽ നിന്ന് മാപ്പിളക്കത്തിയൂരിയെടുത്ത് പഴുക്കടയ്ക്ക വെട്ടുമ്പോൾ കമ്മുക്കാക്ക എന്റെ കൈകാലുകളെ നോക്കി മുത്തശ്ശിയോട് പറയും, "ഇത് എങ്ങനെ പെഴയ്ക്കും?"

"എന്താ കമ്മു അങ്ങനെ പറയണത്?" മുത്തശ്ശി ചോദിക്കും.

"കൈയ്യും കാലും കണ്ടില്ലെ, ഇതിന് ആരാ ഉദ്യോഗം കൊടുക്കാ?"

ചോക്കു കൊണ്ട് ഞാൻ തിണ്ണനിറയെ ചിത്രം വരച്ച് വച്ചിരുന്നു. ആനകളുടെ ചിത്രങ്ങളാണെന്ന് ഓർക്കുന്നു. നാലു കൊമ്പുള്ള ഐരാവതങ്ങൾ. അവയിലേക്ക് ചൂണ്ടി മുത്തശ്ശി കമ്മുക്കാക്കയോടു പറഞ്ഞു.

"നീ നോയ്ക്കേ കമ്മോ. ഇവൻ ചിത്രം വരച്ച് വയറ് പെഴച്ചോളും."

(ഇതിഹാസത്തിന്റെ ഇതിഹാസം)

അദ്ദേഹം ചിത്രങ്ങൾ കോറിയത് ജനഹൃദയങ്ങളിലാണ്. അപ്പുക്കിളി, അള്ളാപ്പിച്ച, സിദ്ധാർത്ഥൻ, പ്രജാപതി, കുഞ്ഞുണ്ണി, വെള്ളായിയപ്പൻ അങ്ങനെ എത്രയെത്ര വർണ്ണശബളചിത്രങ്ങൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലിക രാകി മിനുക്കുന്നതിൽ വിക്ടോറിയ കോളേജിനും, മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസി കോളേജിനും ഉള്ള സ്ഥാനം ഒട്ടും ചെറുതല്ല. 1954–ൽ മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ എം. എ. ബിരുദവും നേടിയിറങ്ങിയ വിജയൻ വിശാലമായ സാഹിത്യലോകത്തിലേക്ക് ചിറകുകൾ വിരിക്കുകയായിരുന്നു. മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപകനാകാനായിരുന്നു ആദ്യനിയോഗം.

"അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ ശുദ്ധപരാജയമായിരുന്നു ഞാൻ. ക്ലാസ്സുകളിൽ എന്നെ എതിരേറ്റത് കുക്കൂ വിളികളോടെയായിരുന്നു. "വിജയൻ പുഞ്ചിരിക്കുന്നു. അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച ചില രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകൾ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിക്ക് വിഘ്നം വരുത്തി. ഈ കാലത്ത് തന്നെയാണ് 'ഇതിഹാസ'ത്തിന്റെ വിത്ത് വിജയന്റെ മനസ്സിൽ മുളപൊട്ടിയത്. പിന്നീട് കോഴിക്കോട്ടെത്തി 'ദേശാഭിമാനി'യിൽ കയറിപ്പറ്റി. ശിഷ്ടകാലം ഇവിടെ എന്ന് മനസ്സ് കൊണ്ട് തീരുമാനിച്ചിരുന്നപ്പോൾ 'ശങ്കേഴ്സ് വീക്ക്‌ലി'യിൽ നിന്നും ക്ഷണം ലഭിച്ചു.

വിജയനിലെ കാർട്ടൂണിസ്റ്റിനെ ഉരുക്കി വാർത്തത് ശങ്കറായിരുന്നു. പിന്നീട് എത്രയെത്ര സങ്കേതങ്ങൾ. പേട്രിയട്ട് മുതൽ ഫാർ ഈസ്റ്റേൺ ഇക്കണോമിക് റിവ്യൂ വരെ. അറ്റ്ലസ് മുതൽ ഹിന്ദു വരെ. 'ഇത്തിരി നേരമ്പോക്ക് ഇത്തിരി ദർശന'വുമായി കലാകൗമുദിയിൽ. 'ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥ'വു

മായി ഇന്ത്യാ ടുഡേയിൽ.

“ചൂടു നഷ്ടപ്പെട്ട വെയില്......കരിമ്പനകളുടെ സീൽക്കാരം. ജന്മാന്തരങ്ങളുടെ ഇളവെയിലിൽ തുമ്പികൾ പറന്നലഞ്ഞു. അയാൾ നടന്നു. നെടുവരമ്പ് അറ്റമില്ലാതെ നീണ്ടുകിടന്നു.”

(ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം)

ഇതിഹാസത്തിന്റെ ഇതിഹാസം

ഹൈദരാബാദിൽ വച്ചുണ്ടായ ഒരു സംഭവം വിജയനോർക്കുന്നു.

ഒരു മലയാളി ഇതിഹാസകാരനെ കണ്ട മാത്രയിൽ കാല്ക്കൽ വീണു നമസ്ക്കരിച്ചു. എഴുന്നേറ്റതിനുശേഷം കൈകളിൽ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

“ഈ കൈകൾ ഇനി വെട്ടിക്കളഞ്ഞ് കൊള്ളുക. താങ്കളുടെ ഏറ്റവും മികച്ച കൃതി ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു.”

“ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം” ഒരു സ്വപ്നമാണ്. മലയാളത്തിന്റെ അർത്ഥമായി മാറിയ നോവൽ. 1969–ലാണ് ഈ കൃതി പ്രകാശിതമായത്, കഴിഞ്ഞ അര നൂറ്റാണ്ട് കാലത്ത് മലയാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സർഗസാഹിത്യകൃതികളിൽ ഏറ്റവും ഉജ്വലമായത് എന്നാണ്. ഡി.സി. ഈ കൃതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. വിജയൻ സ്വന്തം ഹൃദയമാണ് ഇതിൽ മുറിച്ച് വച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടവർ ഏറെ. ഇതിഹാസത്തിലെ ‘കറ്റാലിസിസ്’ തത്വമന്വേഷിച്ച് എത്രയോ പേർ അലഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഒരു മലയാളി ഇതിഹാസകാരനെ കണ്ട മാത്രയിൽ കാല്ക്കൽ വീണു നമസ്ക്കരിച്ചു. എഴുന്നേറ്റതിനുശേഷം കൈകളിൽ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

“ഈ കൈകൾ ഇനി വെട്ടിക്കളഞ്ഞ് കൊള്ളുക. താങ്കളുടെ ഏറ്റവും മികച്ച കൃതി ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു.”

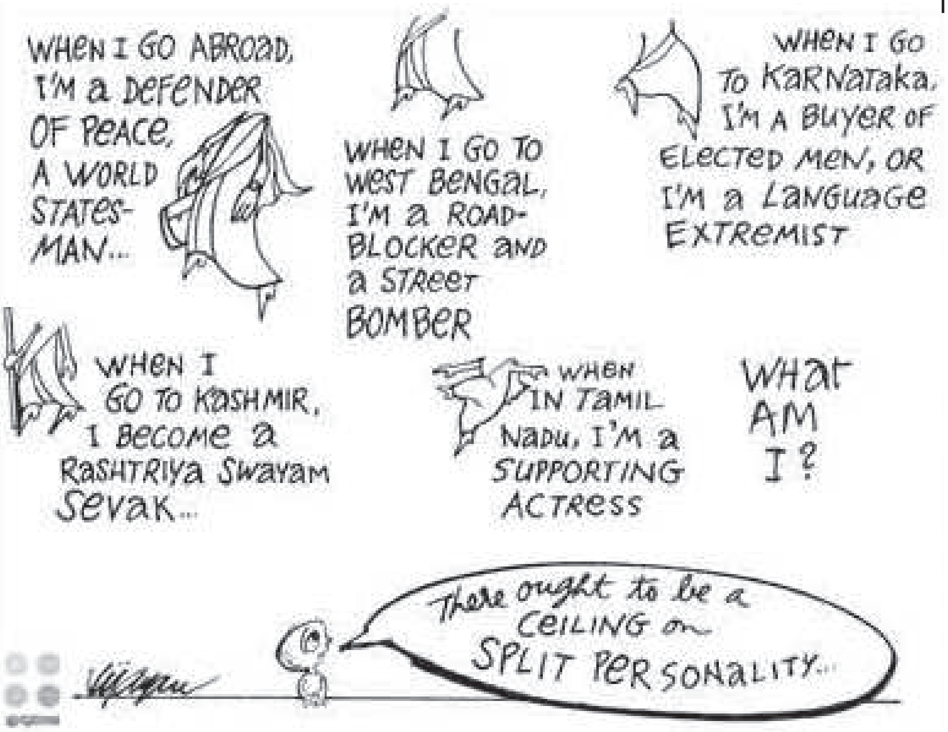

നിശ്ശബ്ദതയിൽ വാചാലമാകുന്ന പ്രകൃതി. അരയാലിലകളെയും കരിമ്പനകളെയും തഴുകിയെത്തുന്ന കാറ്റിന്റെ സംഗീതം. നിഷ്ക്കളങ്കതയിൽ ആത്മീയചൈതന്യം പൊഴിക്കുന്ന ഖസാക്കിലെ ജനങ്ങൾ എല്ലാം മലയാളിക്ക് പുതുമയായിരുന്നു.

ഖസാക്കിലെ രവിക്ക് സ്വന്തം രൂപം നല്കാനാണ് ഭൂരിപക്ഷം മലയാളികളും ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്. മൈമുനയിൽ അവൻ കണ്ടത് മലയാളിപ്പെണ്ണിന്റെ സൗന്ദര്യമാണ്. ശൂന്യതയുടെ ‘ഠ’കാരങ്ങൾ വരച്ചും, ആന്തരികസത്യങ്ങളുടെ പൂത്തുമ്പികളുമായി സല്ലപിച്ചും അപ്പുക്കിളി വായനക്കാരന് ദൈവത്തിന്റെ പൊട്ടനായി മാറി. കുഞ്ഞു നൂറുവും, കുഞ്ഞാമിനയും, സുഹറയും അള്ളാപ്പിച്ച മൊല്ലാക്കയും ആരും അവന് അപരിചിതരല്ല.

മലയാളഭാഷ ഇത്രയേറെ സാന്ദ്രവും സംവേദനക്ഷമവുമാകുന്ന കാഴ്ച മറ്റൊരു കൃതിയിലും കാണാൻ സാധിക്കില്ല. പുറത്തു വച്ചാൽ രണ്ട് ദിവസം കൊണ്ട് ചത്ത് ചീയുന്ന ഭാഷയാണ് വിജയന്റേത് എന്നു പറഞ്ഞ നിരൂപകനോട് വിജയന്റെ മറുപടി ഇങ്ങനെ ‘ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം 28–ാം പതിപ്പാണ്. അത് ചീയാൻ രണ്ട് ദിവസം മതിയാകില്ലായിരിക്കാം.”

2008ൽ 41–ാം പതിപ്പിലെത്തി നില്ക്കുകയാണ് ഈ പുസ്തകം. 1958 മുതൽ 1969 വരെയുള്ള ഒരു നീണ്ട വ്യാഴവട്ടത്തിന്റെ വിജയദർശനങ്ങളുടെ കാച്ചിക്കുറുക്കലാണ് 160 പേജുകളിലൊതുങ്ങുന്ന ഈ ഇതിഹാസഗ്രന്ഥം.

സ്വാമിനിയുടെ കാവിക്കച്ചയും പുതച്ച് കൂമൻകാവിൽ വണ്ടിയിറങ്ങിയ രവി നടന്നു നീങ്ങിയത് മലയാളി മനസ്സിലേക്കാണ്. മാർക്സിസത്തെ ആദ്ധ്യാത്മികതയുമായി സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ വീക്ഷണങ്ങളും, ബുദ്ധസങ്കല്പങ്ങളും പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ പൂർവ്വാപരങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങുന്നതിന്റെ ദർശനവിശുദ്ധിയും ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിന്റെ ഭാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

കാലത്തികവിൽ പൂത്ത ഈ നീലക്കുറിഞ്ഞിയോട് അക്കാദമികൾ കാട്ടിയ നിസംഗത സഹൃദയരുടെ നെഞ്ചിൽ വേദനയായി അവശേഷിക്കുന്നു. കേന്ദ്ര-കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി അവാർഡുകൾക്കായി അദ്ദേഹത്തിന് 1990 വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു.

“Awards only have advertisement & market values......ഇവ ഇല്ലാതെ തന്നെ ‘ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം’ വിറ്റു പോയില്ലേ” ആരോടും പരിഭവിക്കാതെ വിജയൻ പറഞ്ഞു.

സന്ദേഹിയുടെ സംവാദം

‘ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം’ പോലെ തന്നെ ജനപ്രീതി നേടിയവയാണ് വിജയന്റെ മറ്റു നോവലുകളും. ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം പ്രസിദ്ധീകൃതമായതിന് 16 വർഷത്തെ ഇടവേളക്ക് ശേഷമാണ് മറ്റൊരു വിജയൻ നോവൽ മലയാളത്തിന് ലഭിച്ചത്..... ധർമ്മപുരാണം (1985)

16 വർഷം മുൻപ് അനുഭവിച്ച വായനാസുഖം പ്രതീക്ഷിച്ചു ചെന്ന വായനക്കാർ മുഖം ചുളിച്ചു. സാങ്കേതികമായ അശ്ലീലത്തിനപ്പുറം ചെല്ലാനാകാതെ മലയാളി പരിഭ്രമിച്ചു. ധർമ്മപുരിയും, അവിടുത്തെ പ്രജാപതിയും, സിദ്ധാർത്ഥനും ആര് എന്ന ചോദ്യം ഉത്തരം കിട്ടാതെ അവശേഷിച്ചു.

ഇത് ഭാരതത്തിന്റെ വിധിയാണ്. കൈക്കൊള്ളാതെ തരമില്ലയെന്ന് കെ. പി. അപ്പൻ. മനുഷ്യർക്ക് വേണ്ടി, ചെവിയോർക്കാതിരിക്കാനാവാത്ത നിലവിളിയാണീ പുസ്തകം എന്ന് സക്കറിയ ജാഹ്നവീതീരത്തെ വടവൃക്ഷത്തിന് ചുവട്ടിലിരുന്ന് തന്റെ വേദനകൾ പങ്കുവയ്ക്കുന്ന പരാശരനെയും സഹൃദയസമൂഹം രണ്ട് കയ്യും നീട്ടി സ്വീകരിച്ചു.

വിജയനെ അംഗീകാരങ്ങൾ പൊതിഞ്ഞത് ‘ഗുരുസാഗരം’ എന്ന രചനയുടെ പേരിലാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ പുതിയ ഭാവങ്ങൾ കുഞ്ഞുണ്ണിയിലൂടെ പകർന്നു തന്ന ‘ഗുരുസാഗരം’ കേന്ദ്ര കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകളും, വയലാർ അവാർഡും നേടി. ഗുരുപ്രസാദത്തിന്റെ നിലക്കാത്ത ചാലുകൾ തന്നിലേക്ക് ഒഴുകുന്നതും കാത്ത് തൂതപ്പുഴയോരത്ത് കാത്തിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞുണ്ണി, വിജയന്റെ ദർശനങ്ങളിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവിന്റെ ദൂതനാണ്. പ്രവാചകന്റെ വഴി, തലമുറകൾ, മധുരം ഗായതി തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ആസ്വാദകരെ ചിന്തകളുടെ ആഴക്കടലുകളിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ കൃതികളാണ്. മലയാളിക്ക് വിജയന്റെ മാസ്റ്റർപീസ് ‘ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം’ ആണെങ്കിൽ വിജയൻ അത് നിഷേധിക്കുന്നു. “എന്റെ കൃതികളിൽ Magnum Opus എന്ന സ്ഥാനം എന്നും ‘തലമുറകൾ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ‘ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം’ രചിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ‘തലമുറകളി’ലെത്തി നില്ക്കുമ്പോൾ ലോകത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ വായനക്കാർക്ക് പകർന്നു നല്കേണ്ടത് എന്റെ കടമയാണെന്നുള്ള തോന്നൽ മനസ്സിലുറച്ചിരുന്നു.”

വിജയന്റെ നോവലുകൾ പോലെ തന്നെ ചെറുകഥകളും ജനശ്രദ്ധ നേടിയിട്ടുള്ളവയാണ്. ബന്ധങ്ങളുടെ ഉറവ വറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ കണ്ണീർച്ചുവയുള്ള

ഭാഷയിലൂടെ ഒരു പിതാവിന്റെ വാത്സല്യത്തിന്റെ കഥ പറയുന്നു എന്നതിനാലാണ് 'കടൽത്തീരത്ത്' എന്ന കഥ പ്രസക്തമാകുന്നത്. സംഭാഷണങ്ങളെക്കാൾ വാചാലമായ മൗനം ഈ കഥയെ വേറിട്ടതാക്കുന്നു.

വിജയന്റെ ലേഖന സമാഹാരങ്ങളും പ്രൗഢങ്ങളാണ്. ഇതിഹാസത്തിന്റെ ഇതിഹാസം വർഗ്ഗസമരം സ്വത്വം തുടങ്ങിയവ ഏറെ പ്രശസ്തങ്ങളും ഏറെ വിചിന്തനങ്ങൾക്ക് വിധേയമായവയുമാണ്. പ്രവാചകൻ എന്ന വിശേഷണം ഒ. വി. വിജയന് ഒരിക്കലും അത്യുക്തിയല്ല, ഈ വിശേഷണത്തെയും അതിജീവിക്കുന്ന വ്യക്തിപ്രഭാവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ പോലെ തന്നെ വേറിട്ടു നില്ക്കുന്നു.

ഇത്തിരി നേരമ്പോക്ക് ഇത്തിരി ദർശനം

വിജയൻ എന്ന സാഹിത്യകാരന് സമാരാധ്യനാണ് വിജയൻ എന്ന കാർട്ടൂണിസ്റ്റ്. കാർട്ടൂൺ രചനയിൽ തന്റേതായ ഒരു പാത വെട്ടിത്തുറക്കാൻ തന്റേടം കാട്ടിയതിലാണ് വിജയനിലെ കാർട്ടൂണിസ്റ്റിന്റെ വിജയം കാർട്ടൂൺ എന്നാൽ ജനങ്ങളെ ചിരിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു കല എന്ന മിഥ്യാധാരണയെ പൊളിച്ചടുക്കി സാർത്ഥകമായ ചോദ്യങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കാൻ വിജയന് സാധിച്ചു. എന്നാൽ ആ കാർട്ടൂണുകൾ പൂർണമായും നർമ്മനിഷേധമല്ല. ദുരന്തങ്ങളെ ദുരന്തങ്ങളായി ചിത്രീകരിക്കാനും, വെറും പരിഹാസങ്ങളായി അവ അധഃപതിക്കാതിരിക്കാനും വിജയൻ കാട്ടിയ വക തിരിവാണ് ആ കാർട്ടൂണുകളെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്.

വിജയന്റെ കാർട്ടൂൺ രചനയുടെ ബാലപാഠി 'ശങ്കേഴ്സ് വീക്ക്ലി' ആയിരുന്നു. വിജയന്റെ രചനയുടെ മൂർച്ച കൂട്ടുവാൻ ശങ്കർ നല്കിയ പിന്തുണ കൃതജ്ഞതയോടെയാണ് അദ്ദേഹം സ്മരിക്കുന്നത്. 'ശങ്കറിന് ഇന്ത്യയിൽ ചരിത്ര പ്രധാനമായ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. ഇന്ത്യൻ കാർട്ടൂണിന്റെ ആദിപിതാവാണ് അദ്ദേഹം."

"കാർട്ടൂണുകൾ ഒരിക്കലും ഇന്റലക്ചൽസിനെ ഫീഡ് ചെയ്യാനുള്ളതല്ല. സാധാരണക്കാരനെ ഇന്റലക്ചൽ ആക്കാനുള്ളതാണ്." വിജയന്റെ വാക്കുകളിൽ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ ആഴം. ശങ്കറിന്റെ വാരികയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം ചെന്നത് പേട്രിയട്ട് ദിനപത്രത്തിലേക്കാണ്. ഫാർ ഈസ്റ്റേൺ ഇക്കണോമിക് റിവ്യൂ, പൊളിറ്റിക്കൽ അറ്റ്ലസ്, ഹിന്ദു, മാതൃഭൂമി തുടങ്ങിയവയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അനേകം കാർട്ടൂണുകൾ രചിച്ചു.

കാർട്ടൂൺ വരച്ചവരിൽ ഏറ്റവും മമത തോന്നിയ വ്യക്തിത്വം ഇന്ദിരാഗാന്ധിയാണെന്ന് വിജയൻ പറയുന്നു. രാഷ്ട്രീയവീക്ഷണങ്ങളോട് എതിർപ്പുണ്ടെങ്കിലും, അവരുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവം –കരിസ്മ– അപാരമായിരുന്നു. ആ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിൽനിന്ന് ദേവഗൗഡയിലേക്ക് താഴാൻ തനിക്കാവില്ല. കാർട്ടൂൺ രചന നിർത്തിയതിനേപ്പറ്റി വിജയൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ.

കാർട്ടൂണുകളുടെ സ്ഥിരം ഭാവമായ ഹാസ്യം വിജയന്റെ കാർട്ടൂണുകളിൽ നാം കാണില്ല. കാരിക്കേച്ചറുകളിലെ ശാരീരിക പ്രകടനങ്ങളിൽ വിജയൻ പരിഹാസ്യമായി ഒന്നും കണ്ടെത്തില്ല. മറ്റു കാർട്ടൂണിലുള്ളതുപോലെ മുഖം തിരിച്ചറിയത്തക്ക രീതിയിലുള്ള ചിത്രീകരണപാടവം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവരും നിരാശരായേക്കാം. എന്നാൽ കുത്തിക്കുറിക്കുന്ന ഈ ചെറുചിത്രങ്ങളിൽ മയങ്ങുന്ന വ്യംഗ്യ വൈവിധ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയാൽ വിജയനിലെ കാർട്ടൂണിസ്റ്റിനെ മനസാ സ്തുതിക്കാത്തവർ ഉണ്ടാവില്ല. കേവലം ഒരു വരയിലൊതുങ്ങുന്ന ആയിരം വ്യംഗ്യാർത്ഥപ്രകടനങ്ങളാണ് 'വിജയനിസത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര. ഇത്രയേറെ ബുദ്ധി പ്രേരിതമായി കാർട്ടൂണുകൾ ഒഴുകുന്ന വിരലുകൾക്കായി ഇനി നാം എത്ര കാലം കാത്തിരിക്കണം?

ജന്മാന്തരങ്ങളുടെ ഇളവെയിൽ

മലയാളത്തിന് വിജയൻ എന്നും പുരയെക്കാൾ വളർന്ന വൃക്ഷമായിരുന്നു. വിജയൻ കൃതികൾ എല്ലാം തന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് മൊഴി മാറ്റം ചെയ്തതും അദ്ദേഹം തന്നെയായിരുന്നു. "The Legend to Khasakh', The Saga of Dharmapuri, After the hanging & other stories കൃതികൾ എല്ലാം തന്നെ വൻ ജനശ്രദ്ധ നേടി.

പെൻഗ്വിൻ ബുക്സ് ഇന്ത്യ ചെയർമാൻ ദേവീദാർ അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്, ഇന്ത്യയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും ഒറിജിനാലിറ്റിയുള്ള എഴുത്തുകാരൻ എന്നാണ്. വിജയന്റെ മലയാളത്തെക്കാൾ മനോഹരമാണ് ഇംഗ്ലീഷിലെ രചനകൾ എന്ന് ദേവീദാർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

തർജ്ജമയിൽ ഒത്തിരിയേറെ പരിമിതികളുണ്ട്. ഖസാക്കിൽ ഏതാണ്ട് പകുതിയോളം വരുന്ന നാടൻ പ്രയോഗങ്ങളെ എങ്ങനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തും? ആൽമരങ്ങളും കരിമ്പനകളും തഴുകിയെത്തുന്ന കാറ്റിന് എത്രയെത്ര അർത്ഥധ്വനികൾ മലയാളത്തിലുണ്ട്. ഇവയൊക്കെയും ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് പൂർണ്ണമായും പറിച്ചുനടാൻ സാധിക്കുന്നവയല്ല.

വിജയൻ മരിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ലോകത്തിന് സമ്മാനിച്ച വാക്കുകളിലൂടെ, ചിന്തകളിലൂടെ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു.

"മന്ദാരത്തിന്റെ ഇലകൾ ചേർത്തു തുന്നിയ പുനർജ്ജനിയുടെ കൂട് വിട്ട് അയ്യാൾ വീണ്ടും യാത്രയായി."

(ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം)

Jones Jaick
2009 EC

Life and Times at CEC

Something that caught his attention was a four storeyed building partially completed which appeared to be a damaged colosseum or a building damaged in a Kamikaze attack. Later he realized that the actual college was the one behind it.

"It was the best of times."
"It was the worst of times."

I can still give a vague recollection of the day three years back in an August, when a boy aged 18, with some expectations entered the college campus to see many perplexed faces of students who were expected to be his batchmates. Something that caught his attention was a four storeyed building partially completed which appeared to be a damaged colosseum or a building damaged in a Kamikaze attack. Later he realized that the actual college was the one behind it.Though the building had an outlandish appearance,it had many stories to tell. Stories unknown to the common kid in the class, the generations of students she saw,she groomed, she moulded,their joys and sorrows. If there is something important that an Engineering college teaches you, it is to withstand failures. Be it poorly paid internals, acute attendance shortages, mass bunked series exams you get pained beyond imaginable levels. You get pained and try to recover. You are put in dead fight and try to recover and get pained again. Finally you come out smiling.

One of my close friends who had put up his *orkut* profile name as "Who said Engineering is fun" is the one who had great fun during the one night stand before exams. The matter is when you are trying to learn Manley Rowe's relation in MTD or Ebber Moll's model in SSD you will have pratically no idea where the derivation takes you to. Finally he ends up making code words or stories for the same. Now the biggest trouble is that you remember the story and forget the matter during the exam. Except for this I don't have any reason to believe Engineering is fun.

One of my roommates, KC had invariably been at war with great scientists like Maxwell,Gauss and Faraday and tried to ridicule the poor departed souls. He sometimes tried to disprove the elementary concepts of Electromagnetism. This was usually met with great applause from the peer group for his ability to explain things with great panache, though there would be nothing to prove the validity of the irony. But it is an absolutely insane case when such a thing is done on exam eves with four modules to complete and one night left. In this case it would be

met with a cold response. With people living in the extremes, it is always good to choose the middle path.

Climbing up the never ending stairs, sitting in room 502 in my first year yawning helplessly and many classmates collapsing into the natural state of sleep, I used to feel bored. One of the visiting faculty who taught Mechanical Engineering for us said, "Though you may feel college life is boring, later on you will start loving your college. The comment sent a wave of shock through the minds of many people partially awake, or in an alternate world day dreaming or lousily writing assignments. This was because, it had been just 2 months after the start of college and everyone was experiencing the height of boredom.

But now things have changed. There are reasons why I look back on CEC days with a smile. Whenever you have been in a place for almost 4 years which teaches you infinitely many things, you start loving the place. But there are certain other things that college life teaches you. The interesting ones among them are how to manage a night out when assignments pile up on your table, how to attend a class without a pen or a paper, how to get a 30 in internals and 45 in university exams, how to manage acute attendance shortages how to spend a day with absolutely no money in your purse, and how to make prime time fundas and dwell on them so that you complete Engineering in peace etc.

Late night coffee shop visits, pranks played on friends, semi dead wits cracked, games played, unforgettable sports meets S6 tour, Mega event Elixir, the first year Summit, all are indelible memories, the feelings we endorse. Years have passed that days never know. Heading close to the end of a series of good moments, I used to think if things had been like in first year once again. If I could reverse time, then there would be no memories. Time gives rise to memories and memories fade away with time. Our teachers friends and more importantly the college would be a memory very soon. Let them remain green memories, so that I look back on CEC TIMES with a smile. But Now its time... *au revoir*...

■

Climbing up the never ending stairs, sitting in room 502 in my first year yawning helplessly and many classmates collapsing into the natural state of sleep, I used to feel bored. One of the visiting faculty who taught Mechanical Engineering for us said, "Though you may feel college life is boring, later on you will start loving your college".

"കൂട്ടുകാരാ, ഭീരുത്വംമൂലം
ഒരിക്കലും ഒരുപട്ടി കുരയ്ക്കാതിരിക്കുന്നില്ല
ഇതാ കാലൻ, ഇതാ കള്ളൻ, ഇതാ ബോറൻ
ഇതാ ജാരൻ, ഇതാ പോസ്റ്റ്മാൻ
ഇതാ പിരിവുകാരോ വിരുന്നുകാരോ വരുന്നെന്ന്
പട്ടി എപ്പോഴും സ്വന്തം ദർശനം
അപ്പാടെ വിളിച്ച് പറയുന്നു;
ഒരു ദൈവത്തിന്റെയും വാഹനമല്ലാത്തവൻ,
കൂട്ടുകാരാ, പറയേണ്ടതു പറയാതെ
ഒരു പട്ടി പോലുമല്ലാതെ
വാലുപോലുമില്ലാതെ
നരകത്തിൽപ്പോലും പോകാതെ
ഈ സൗധങ്ങളിൽ നാം ചീഞ്ഞുനാറുന്നു."

കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള
(കഷണ്ടി)

ലൈബ്രറിയിൽ അലസമായി മറിച്ച ഒരു പുസ്തകത്താളിൽ കണ്ട കവിത എന്നെ നോക്കി പരിഹസിക്കുന്നുണ്ടോ? എൺപതുകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട കവിതയ്ക്ക് ഇന്നത്തെ യുവത്വം ഏറെ അർത്ഥ വ്യാപ്തിക്ക് ഇട നൽകുന്നുണ്ട്.പൊരുത്തപ്പെടലുകളുടെ സുവിശേഷവാഹകരായി മാറുന്ന ഞാനുൾ പ്പെടുന്ന യുവത്വം സമൂഹത്തിന് വച്ച് നീട്ടുന്ന നാളെകൾ എത്ര ദയനീയമാവും എന്ന മരണബോധത്തോളം പോന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് ഈ മാഗസിൻ പിറന്നത്. പൂരിപ്പിക്കപ്പെടാൻ നിലവിളിക്കുന്ന വിടവുകൾക്കിടയിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ ഇതിന് പേർ നൽകി."Fill in the Blanks"

ഞാനും, നീയും ഇന്ന് കടന്നുപോകുന്ന യുവത്വം ഒരു കാലഘട്ടത്തിലുപരി ഒരു മാനസികാവസ്ഥയാണ്. നിരാശാഭരിതമാവാൻ മാത്രം വളരെ കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് ചുറ്റിലും നില നിൽക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ നാവുകൾ ഇനിയും നിശ്ശബ്ദങ്ങളാണ്. ഇത് യുവത്വത്തിന്റെ, കുറഞ്ഞത് CEC യുടെ എങ്കിലും ആശങ്കയാക്കിയില്ലെങ്കിൽ ഒരു മാഗസിൻ പ്രവർത്തനം വ്യർത്ഥം. ബ്രെഹ്ത് പറയുന്നതു പോലെ "പാദകങ്ങൾ മഴ പോലെ സമൃദ്ധമായി പെയ്യുമ്പോൾ, ആരും പറയുന്നില്ല നിർത്തൂ എന്ന്." മൗനത്തിന്റെ ശമ്പളം മരണമെന്നല്ല നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടത്, മൗനം മരണമാകുന്നു.

ആരോ രചിച്ച തിരക്കഥയിലെ ജൂണിയർ ആർട്ടിസ്റ്റുകളായി, ഒരു പായ കണ്ടെത്തി സുഖസുഷുപ്തിയിൽ നമ്മൾ ആണ്ടു മുങ്ങുന്നു. അനീതിയും, അക്രമവും, പത്രങ്ങളും, ചാനലുകളും പാടുമ്പോൾ നാം നെറ്റി ചുളിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. ചിന്തകളില്ലാതെ, ഓർമ്മകളില്ലാതെ, മറവികളില്ലാതെ, ചെവിയിൽ സംഗീതസാഗരം തീർത്ത് ഓരോ നിമിഷവും നാം തള്ളിനീക്കുന്നു.

എന്റെയും നിന്റെയും ചിന്തയുടെ നിലവാരം തകർന്നെങ്കിൽ ആരാണ് അതിനുത്തരവാദി? എന്താണ് നാവിനെ തളർത്തുന്നത്? യുവത്വത്തിന്റെ നൈസർഗികമായ ചിന്തകൾ നാമുൾപ്പെടുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകമായ വളർച്ചയ്ക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ് എന്ന സത്യം തിരിച്ചറിയാതെ ഡിജിറ്റൽ ലോകം നൽകുന്ന സുഖങ്ങളാൽ നാം എവിടേക്കോ നയിക്കപ്പെടുകയാണ്.മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ ഇന്നേവരെ നടന്ന ശാസ്ത്രമുന്നേറ്റങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ഇന്റർനെറ്റിനോളം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടില്ല എന്നത് വസ്തുതയാണ്. ഏകാന്തത, സ്വതന്ത്ര ചിന്ത തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ പഴമയിലേക്ക് മറയുന്നു. അടഞ്ഞ മുറിയിൽ ലോകത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട് കെട്ടുറപ്പില്ലാത്ത ബന്ധങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ട്...

ഷാരോൺ വിനോദ്
ചീഫ് എഡിറ്റർ
2009 EC

fill in the blanks

കവർ സ്റ്റോറി

എത്രകാലമായി സുഹൃത്തേ, ഹോസ്റ്റൽ മുറിയിൽ നിന്ന് ലോകകാര്യങ്ങളിൽ വാഗ്വാദങ്ങൾ കേട്ടിട്ട്? ഐപ്പോഡുകൾ പാടുന്ന മധുരഗാനങ്ങൾ ഉറക്കാത്ത ഒരു ബസ്സ് യാത്ര നടത്തിയിട്ട്? കൂട്ടുകാരനെ ചീത്ത വിളിക്കാനെങ്കിലും ശബ്ദമൊന്നുയർത്തിയിട്ട്? അനീതികളെയും അഴിമതികളെയും നാം ജീവിച്ചുപോരുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ അനിവാര്യഘടകങ്ങളായി നാം അംഗീകരിച്ചു പോരുകയാണ്.

ഞാൻ ശബ്ദിച്ചാൽ അനീതി അവസാനിക്കുമോ? എറെ സുരക്ഷിതമായ മറുചോദ്യത്തോടെ ഉറക്കം തുടരുമ്പോൾ നമ്മുടെ നാളെകൾ ഇരുട്ടിലാവുകയാണ്. ഒന്നുമാത്രം അറിയുക, നിന്നോടൊപ്പം ജനിച്ചവരിൽ നിങ്ങളൊരാൾ മാത്രമാണ് കലാലയത്തിന്റെ വാതിൽ കടക്കുന്നത്. സമൂഹം കപ്പം കെട്ടുന്ന പണത്തിനാൽ നിങ്ങൾ എഞ്ചിനീയറായി മാറുമ്പോൾ നിങ്ങൾ തിരികെ നൽകുന്നതെന്താണ് എന്ന് ചിന്തിക്കുക. ഒന്നാം വർഷ ക്ലാസ്സുകളിൽ കേട്ട വാക്യങ്ങളിലൊന്ന് ഓർമ്മയിലുണ്ടാകുമല്ലോ?

"സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യർക്കായി മാറ്റിവച്ച വിടവുകൾ നികത്തേണ്ടവരാണ് നിങ്ങൾ...."

* * *

മരണവും ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമാണ് എന്ന് തെളിയിച്ച് കൊണ്ട് വിജയൻ മാഷ് പത്രസമ്മേളനത്തിനിടെ വീണ് മരിച്ചപ്പോൾ രംഗബോധമില്ലാത്ത കോമാളിത്തം കാട്ടിയത് മരണമോ, വാർത്താചാനലുകളോ? വാർത്തകൾ ചരിത്രങ്ങളാണ്. നാളെകളിലേക്കുള്ള മുതൽകൂട്ടുകളാണ്. അവയെ റിയാലിറ്റി ഷോയാക്കി മാറ്റുന്ന ചാനലുകൾക്ക് മുൻപിൽ നമുക്ക് നിശ്ശബ്ദരായി നിൽക്കാം.

കലാലയങ്ങളുടെ മൂത്രപ്പുരകളിൽ എത്തി നോക്കുന്ന മൊബൈൽ ക്യാമറച്ചിത്രങ്ങൾക്ക് വാർത്തയിൽ ഇടംകൊടുക്കുന്ന പുതിയ പത്രപ്രവർത്തന ധർമ്മത്തിന് മുൻപിൽ യുവത്വം നമ്രശിരസ്സ്ക്കരാവട്ടെ,

* * *

ഒരിക്കലും നാം ചോദിക്കരുത്. എന്തു കൊണ്ട് എന്റെ കലാലയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം പണിതീരാൻ മടിക്കുന്നു എന്ന്. വ്യക്തമായ ഉത്തരങ്ങൾ ലഭിക്കും എന്ന് പ്രത്യാശിക്കാൻ വയ്യെങ്കിലും, ഒരു ചോദ്യം അവിടെ വീർപ്പ് മുട്ടുന്നത് കാണാൻ നമുക്ക് കണ്ണുണ്ടോ?

സെനറ്റ് സജഷൻ ബോക്സ് ക്ഷുദ്രജീവികൾക്ക് പട്ടടയായി മാറുന്നതിന് കാരണം? നാം മുറുമുറുക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ, ഒരു കടലാസിലാക്കി അതിൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ പോലും നിസംഗത എന്ന യുവത്വത്തിന്റെ പുതിയ ദേശീയ വികാരം അനുവദിക്കുന്നില്ല. "നിർദ്ദേശിച്ചാലും ഒന്നും സംഭവിക്കില്ല, ഭായി, പിന്നെയെന്തിന് മെനക്കെടണം." ഉത്തരം വേഗത്തിലാകുന്നു.

എൻട്രൻസ് റിസൾട്ടറിയുമ്പോൾ മുതൽ സർക്കാരും മാനേജ്മെന്റും തമ്മിൽ നടത്തുന്ന കള്ളനും പോലീസും കളി കണ്ടു നിൽക്കുക എന്നതായി നമ്മുടെ ഭാഗം. മർക്കടമുഷ്ടി അയയ്ക്കാതെ രണ്ടു ചേരിയും പോരടിക്കുമ്പോൾ കേരളം പിന്നിലേക്ക് പതിക്കുന്നു. ആശങ്കപ്പെടാം, വിധിക്കു മുൻപിൽ കീഴടങ്ങാം. ക്ലാസ് തുടങ്ങുന്നതു വരെ പാട്ടുകൾ കേട്ട്, പുതിയ സിനിമയും, ഗെയിമും ഡൗൺലോഡ് ചെയ്തു സമയം കളയാം. ഞാനതിനുവേണ്ടി പോരാടിയിട്ട് എന്ത് കാര്യം?

* * *

യുവത്വം സമരങ്ങളുടെ കാലമാവണം. വിടവുകൾ നികത്തേണ്ടവർ നമ്മളാണ്. സമരങ്ങൾക്ക് അന്ത്യമുണ്ടാവാനല്ല, അവയ്ക്ക് ഒരു സ്വഭാവം കൈവരുവാനാണ് "Fill in theBlanks" ശ്രമിക്കുന്നത്. ■

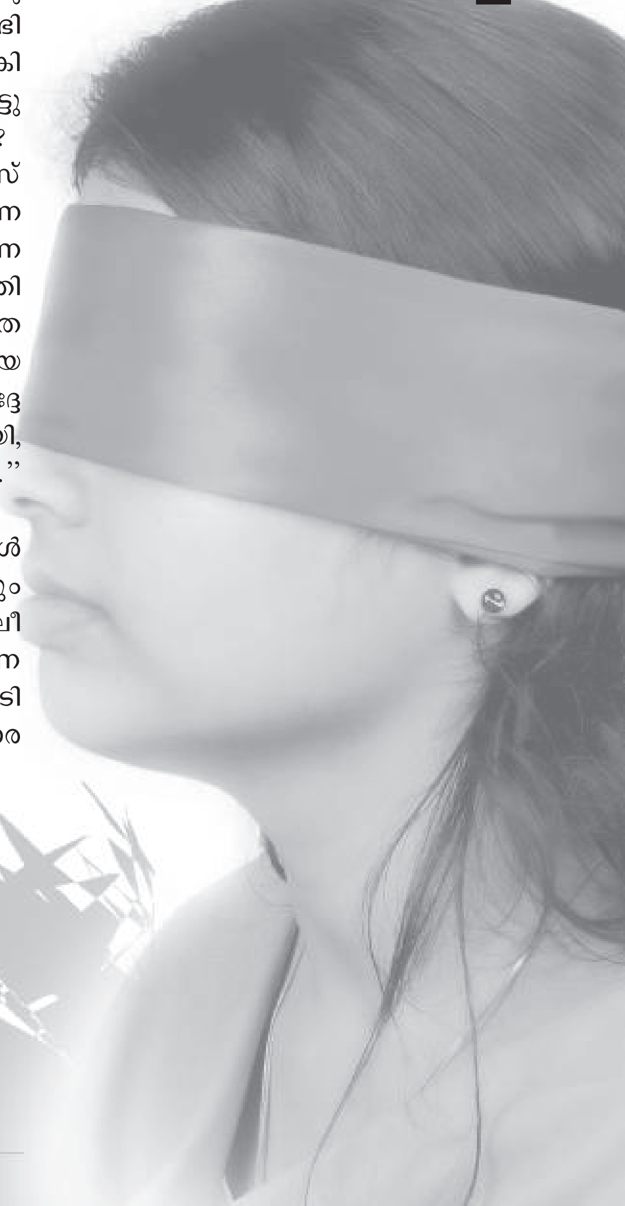

വിടവ് നികത്തുവാൻ കൈകോർത്ത്.....

fill in the blanks Open Discussion

വാക്കുകൾ ചർച്ചകളിലേക്കും, ചർച്ചകൾ പ്രവൃത്തിയിലേക്കും വഴി തെളിക്കും. ആഹ്വാനങ്ങൾ താളുകളിൽ ഉറങ്ങരുത് എന്ന നിർബ്ബന്ധം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കുതിപ്പിലേക്കുള്ള ആദ്യപടി എന്ന നിലയിലാണ് "fill in the blanks" ഒരു തുറന്ന ചർച്ചയായി മാറിയത്. കലാലയത്തിലെ എല്ലാ പ്രമുഖ അദ്ധ്യാപകരും, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളും കോളേജ് സെമിനാർ ഹാളിൽ ഒത്തുകൂടി. അദ്ധ്യാപകർ ഇന്നലകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളായി മാറി. മാറ്റങ്ങൾ താരതമ്യം ചെയ്തു. കലാലയം നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ പങ്കുവച്ചു. CEC യുടെ പഠ്യേതരപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്നവർക്ക് നേരിടേണ്ടി വരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളും, വേദനകളും പങ്കുവെച്ച് ഒരു നല്ല ഗുരുശിഷ്യ സൗഹൃദത്തിന്റെ വാതിൽ തുറക്കുന്നതായി ചർച്ച. മണിക്കൂറുകൾ നീണ്ട ചർച്ച വാഗ്വാദങ്ങളിലേക്കും, ഇന്നലെയുടെ മധുരങ്ങളിലേക്കും, നാളെകൾ നൽകുന്ന ആശകളിലേക്കും നീണ്ടു. ഒടുവിൽ വീക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ചെന്നെത്തിയത് ഒരു വഴിയിലേക്കായിരുന്നു. വിടവ് നികത്തുവാൻ കൈകോർക്കുക....

പങ്കെടുത്തവർ

അദ്ധ്യാപകർ

1) നിഷ കുരുവിള HOD, EC
2) രേണു ജോർജ്ജ് .HOD, CS,
3) ഫിലിപ്പ് ചെറിയാൻ
4) അനിൽകുമാർ സി.വി.
5) ലിജു ഫിലിപ്പ്
6) ഗോപകുമാർ സി.
7) ബിജു ആർ. മോഹൻ
8) ഡോ. ആർ. മധുസൂദനൻ നായർ
9) മനോജ്കുമാർ

വിദ്യാർത്ഥികൾ

1) സൂരജ് സെബാസ്റ്റ്യൻ
2) ജോസഫ് പീറ്റർ
3) മിഥുൻ ജോർജ്ജ്
4) അചൽ ശ്രീധരൻ
5) ബിബിൻ ബാസ്റ്റിൻ
6) ജീവൻ ജോർജ്
7) സുമ എച്ച്
8) റിയ ആനി ചെറിയാൻ
9) സനൂപ് തോമസ്
10) ജസ്റ്റിൻ ജോയ്

കോ-ഓഡിനേറ്റർ

ഷാരോൺ വിനോദ്

അനിൽകുമാർ സി.വി. (Asst. Professor, EC)

സാമൂഹ്യപ്രതിബദ്ധത ഇന്ന് യുവത്വത്തിൽനിന്ന് അന്യമാവുകയാണ്. അന്യനെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ചുറ്റുപാട് ഇന്ന് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സുഹൃദ്സംഘങ്ങൾ, അയൽപക്കങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയുടെ അഭാവം സമൂഹത്തെ, പ്രത്യേകിച്ച് യുവത്വത്തെ ആകെ മാറ്റിമറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന് ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തെ മാത്രം പഴിച്ചാൽ പോരാ, അണുകുടുംബങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന അരക്ഷിതാവസ്ഥ, ഒന്നും തുറന്നു പറയാൻ കഴിയാത്ത കുത്തഴിഞ്ഞ ബന്ധങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ചെന്നെത്തുന്നത് തന്നിലേക്ക് തന്നെ ചുരുങ്ങുന്ന വ്യക്തികളുടെ സൃഷ്ടിയിലേക്കാണ്. കലാലയങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മൊബൈൽ ക്യാമറ വഴി നടക്കുന്ന കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ നെറ്റിലൂടെ പടരുമ്പോഴും അതിനെതിരെ പ്രതികരിക്കാൻ യുവത്വം തയ്യാറാവുന്നില്ല എന്നത് ഖേദകരമാണ്.

മിഥുൻ ജോർജ്ജ് (2009 CS)

കുടുംബങ്ങളെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചല്ല വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങൾ എന്നാണ് ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പഠനങ്ങളിൽ ഒന്നാമനായി, കുടുംബത്തിന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയായി വളർന്നു വരുന്നവരിൽ പലരിലും drastic ആയ മാറ്റങ്ങൾ കാണാറുണ്ട്, ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതകാലഘട്ടത്തിൽ.

പലരും ആദ്യമായി ലഹരിയുടെ ലോകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് വീട്ടിൽനിന്ന് വിട്ടുനിന്നതിന് ശേഷമാണ്. കുടുംബബന്ധങ്ങളെക്കാളുപരി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മറ്റെന്തോ ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നുണ്ട്.

ലിജു ഫിലിപ്പ് (Senior Lecturer, EC)

എളുപ്പമാർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ത്വര യുവത്വത്തെ ചിന്തകളിൽ നിന്ന് അകറ്റുന്നുണ്ട്. ഡിജിറ്റൽ കാലഘട്ടം ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും അവർക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നു. അപ്പുറത്തെ മുറിയിൽ ഉള്ള സുഹൃത്തിനോട് സംസാരിക്കുന്നതിന് വരെ മൊബൈൽ ഫോൺ ഉപയോഗിക്കുന്നത് സാമൂഹികമായ നമ്മളുടെ വളർച്ചയെ മുരടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.
ഏതോ ഒരു വ്യക്തി രചിച്ച തിരക്കഥയ്ക്ക് അനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവരാണ് നമ്മിൽ പലരും. എന്റെ ചേട്ടൻ EC പഠിച്ചു Software ജോലി ചെയ്യുന്നു, അതിനാൽ ഞാനും അങ്ങനെയാകട്ടെ.... എന്ന മട്ടിലാണ് നമ്മുടെ ചിന്ത. ഓർക്കുക ഞാൻ, ഞാൻ മാത്രമാണ്.

ജോസഫ് പീറ്റർ (2009 EC)

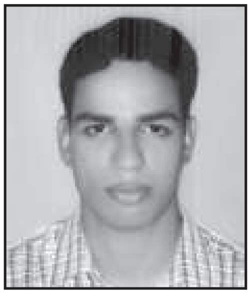

പ്രസംഗം ഒന്ന്, പ്രവൃത്തികൾ മറ്റൊന്ന് എന്ന രീതിയാണ് നമുക്ക്. സാമൂഹ്യപ്രതിബദ്ധത ഒരു ദിവസം പൊട്ടിമുളക്കുന്ന ഒന്നല്ല. ജനങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ, ബാധ്യത ഒരു എഞ്ചിനീയർ എന്ന നിലയ്ക്ക് നമുക്കുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ട് നമ്മുടെ കലാലയങ്ങളിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പൊതുജനങ്ങളെകൂടി പങ്കെടുപ്പിച്ച് ചെയ്തു കൂടാ? അത്തരം ഇടപഴകലുകൾ നമുക്ക് ജീവിതത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഉതകും.

ബിജു ആർ. മോഹൻ (Senior Lecturer, CS)

അദ്ധ്യാപകൻ എന്ന നിലയിൽനിന്ന് മാറി, CEC യിലെ ഒരു പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി എന്ന നിലയിൽ ജോസഫിന്റെ ചോദ്യത്തിന് ഞാൻ മറുപടി നൽകാം.
ആദ്യകാലഘട്ടങ്ങളിൽ കലാസന്ധ്യകൾ പൊതുജനങ്ങളെ പങ്കെടുപ്പിച്ച് നാം സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവയുടെ ദൂഷ്യവശങ്ങൾ അനുഭവച്ചിട്ടുമുണ്ട്. സാമൂഹ്യവിരുദ്ധ കാഴ്ചപ്പാടുള്ളവർ വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തിലുമുണ്ട്. പൊതുജനങ്ങളിലുമുണ്ട്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ മുതലെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഇവർ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ബാധിക്കുന്നത് ഈ കലാലയത്തെയാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ കുത്തിവയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നല്ല സാമൂഹ്യബോധം.

സൂരജ് സെബാസ്റ്റ്യൻ (2009 EC)

സ്കൂളുകളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന പാഠങ്ങൾ പലപ്പോഴും ദോഷകരമായി സ്വഭാവത്തെ ബാധിക്കാറുണ്ട്. ഒരു പത്രവാർത്ത കണ്ടാൽ, അവയിലെ പൊതുവിജ്ഞാനം ഊറ്റിയെടുത്ത്, അപഗ്രഥന മൂല്യം കാണാതിരിക്കുക എന്ന തരത്തിലാണ് ഇന്നത്തെ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം.
കലാലയങ്ങൾക്കും, യുവത്വത്തിന്റെ പ്രതികാരണശേഷി നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിൽ പങ്കുണ്ട്. പ്രതികരിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ മോശക്കാരനായി മുദ്രകുത്തുന്ന ഒരു രീതി പലപ്പോവും സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

നിഷ കുരുവിള (HOD, EC)

സൂരജിന്റെ വാക്കുകൾ തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ നിന്നുളവായതാണ്. ആദ്യകാല വിദ്യാർത്ഥികൾ കോളേജിലെ പല കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും വിമർശിച്ച് കാർട്ടൂണുകൾ വരയ്ക്കുകയും അവ നോട്ടീസ് ബോർഡിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയെ സ്പോർട്ടീവ് സ്പിരിറ്റോടെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അദ്ധ്യാപകർ തയ്യാറായിരുന്നു. അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ CEC യിൽ നിലച്ചതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് ദുഃഖവുമുണ്ട്.

ഗോപകുമാർ സി (Senior Lecturer, EC)

നാം വെറും യുവത്വമല്ല, എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് യുവത്വമാണ്. നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അത്തരം ഒരു ചിന്താരീതി കാണാറില്ല.
മെഡിക്കൽ പഠനത്തിൽ ethics ന് നൽകുന്ന പ്രാധാന്യം എഞ്ചിനീയറിങ്ങിൽ കാണുന്നില്ല. ഒരു എഞ്ചിനീയർ എന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ പ്രതിബദ്ധത കുറച്ച്കൂടി ഉയർന്ന നിലയിലുള്ളതാണ്.

ഡോ. ആർ. മധുസൂദനൻ നായർ (Senior Lecturer, Physics)

നമ്മുടെ പഠനം പരീക്ഷകളിൽമാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നതാണ് ഒരു എഞ്ചിനീയർ എന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ വളർച്ചയെ മുരടിപ്പിക്കുന്നത്. വിഷയം അറിഞ്ഞ് പഠിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഇന്നും നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല

റിയ ആനി ചെറിയാൻ (2009 EC)

പാഠ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകണം. അസൈൻമെന്റുകൾ തീർത്തും ഒരു കൈവ്യായാമം മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ. അവയ്ക്ക് കുറച്ചുകൂടി പ്രവർത്തനത്തിലൂന്നിയ മാനം നൽകിയാൽ അവ തീർച്ചയായും സ്വീകരിക്കപ്പെടും.

ഫിലിപ്പ് ചെറിയാൻ (Asst. Professor, EC)

നമ്മുടെ ലൈബ്രറിയിലെ ഇരുപത് ശതമാനം പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു. മുപ്പത് ശതമാനം പുസ്തകങ്ങൾ ഇന്നും ആരും ഉപയോഗിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നു. ഈ രീതി എങ്ങനെ ഒരു നല്ല എഞ്ചിനീയറെ വാർത്തെടുക്കും?
വിശാലമായ വായനയാണ് വിവരശേഖരത്തിനുള്ള മികച്ച വഴി. ഇന്നും വിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ധ്യാപകർ നൽകുന്നതെ പഠിക്കൂ എന്ന വികലമായ വാശിയോടെ ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. കാലം പുരോഗമിക്കുന്നതും, വിജ്ഞാനത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാർത്ഥിയും തമ്മിലുള്ള അകലം കുറയുന്നതും അറിയുന്നില്ലെന്ന് നടിക്കുകയാണ്.

അചൽ ശ്രീധരൻ (2009 EC)

പാഠ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുപരി, അദ്ധ്യാപകരിൽനിന്ന് ഒരു ബന്ധം ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. വരിഞ്ഞു മുറുകിയ ഷെഡ്യൂളിനിടയിൽ സമയം കണ്ടെത്തി കലാലയത്തിനുവേണ്ടി, പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ പലപ്പോഴും അർഹിക്കുന്ന പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നില്ല. അവർ എന്തോ പാതകം ചെയ്തു എന്ന രീതിയിലാണ് ലഭിക്കുന്ന പ്രതികരണം.
ഈ കുട്ടികൾ ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത് അവരുടെ സ്വാർത്ഥസുഖത്തിന്, വേണ്ടിയല്ല, കലാലയത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിന് വേണ്ടിയാണ്. അവർ തീർച്ചയായും പ്രോത്സാഹനം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്.

മനോജ്കുമാർ

പല വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും കലാലയത്തിനുള്ളിലുള്ള പഠന സൗകര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവ ഉപയോഗിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുമില്ല. പഠനകാര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി ഇവിടെയുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ അറിയാൻപോലും ശ്രമിക്കാത്തത് കുറ്റകരമാണ്.

രണ്ട് മണിക്കൂറിൽ നേടിയ തിരിച്ചറിവുകൾ പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ടത്
നമ്മൾ തന്നെയാണ്. പിറ്റേന്ന് ക്ലാസ്സിൽ വന്ന ഫിലിപ് ചെറിയാൻ സാറിന്റെ വാക്കുകൾ,
“കേരളീയർ ചർച്ചകളിൽ സജീവമാണ്. അത് പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ട് വരുന്നതിൽ പൂജ്യവും...”

ചരിത്രം മാറ്റിയെഴുതേണ്ടവരാണ് യുവാക്കൾ..... നല്ലത് മാത്രം സംഭവിക്കട്ടെ......

Rizwan P.
2010 CS

Nuovo Cinema Paradiso(1988)

FOR THOSE WITH A HEART

This is such a difficult film to describe in words because all of it is heartfelt emotion. It is one of the best films I've ever seen. It is an Italian movie which won the Oscar for the Best Foriegn Language Film (1990) and many other awards in various film festivals like Cannes film festival, BAFTA awards etc., and to be honest, it really deserved all those awards and more.

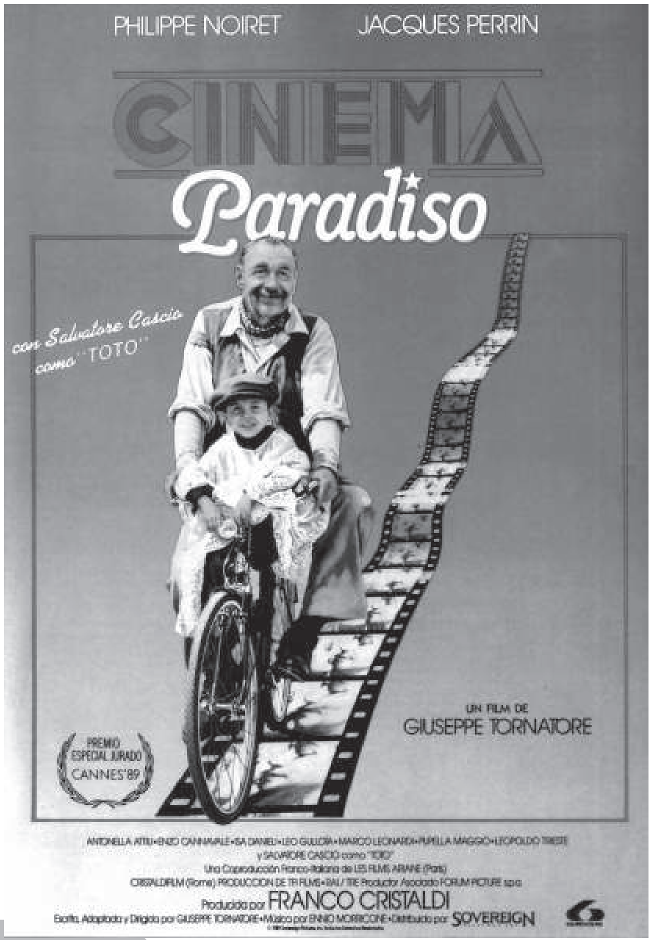

Cinema Paradiso is a profoundly important movie because it deals with identifiable emotions that could be considered universal on so many levels. A peculiar thing about this movie is that the story is so simple, there is nothing special about it - no twist, no suspense - a simple love story, but still captivating and so highly emotional that anyone watching this movie would shed a few tears.

A boy who grew up in a native Sicilian Village returns home as a famous director after receiving news about the death of an old friend.

Told in a flashback, Salvatore remembers about his childhood and his relationship with Alfredo, a projectionist at Cinema Paradiso (a theatre where the villagers gather to take in the latest movie releases). Under the fatherly influence of Alfredo, Salvatore fell in love with film making, with the duo spending many hours discussing about films and Alfredo painstakingly teaching Salvatore the skills that became a stepping stone for the young boy into the world of film making.

Divided into three sections, the first section is primarily concerned with the relationship between young Toto (Salvatore) and the projectionist of Cinema Paradiso, Alfredo. It is full of delightful touches, such as Toto stealing a frame of film from behind Alfredo's back, or when Toto helps Alfredo, during his exams, so he can be allowed into the projection booth, or perhaps the best and simplest of all, Toto's spellbound face as he watches the footage that will be censored by the town priest. This section climaxes in a scene which is simply magical, when Alfredo projects a film onto the wall of a house so everyone can see it.

As the film moves forward to several years later to show Toto as a 16 year old, the wonderful cinema scenes are still present. This section is mainly concerned with Toto's (now called Salvatore) courtship of the girl he is in love

The three hours flew by for me. I didn't want it to end! *Cinema Paradiso* is "a love letter to cinema", but it shows that obsessive love for something such as cinema can also result in sadness and regret. It is the greatest, most heartbreaking love story ever.

with, Elena. No one who has experienced the painful emotion of first love can fail to respond to such scenes as Salvatore ranting on to Elena on the phone about how much he loves her and realising he's actually been talking to her mother, or the beautiful first kiss and embrace in the projection booth. In one of the most moving scenes in this utterly moving film, Alfredo selflessly talks Salvatore into leaving the small village, to move on, move away and to never "give in to nostalgia" and return. Salvatore's curse is that he has two loves in his life but success in one of them comes at the expense of the other.

It is in the final section, as Salvatore, now a great film director, returns to Giancaldo as a man somewhere around in his 50sto attend Alfredo's funeral,where the humour disappears and the pace goes slow.It is possibly the most emotional hour of cinema ever. Salvatore's reunion with Elena, which also displays absolutely brilliant acting from Jacques Perrin and Brigitte Fossey, is so painful a sequence, as the two characters pour their hearts out to each other. As Ennio Morricone's love theme swells up (a truly heartbreaking piece of music), it ends up being one of the most beautiful love scenes ever filmed.

Salvatore's reunion with his mother and his exploration of the cobwebbed, ruined Cinema Paradiso where Alfredo and he worked together in his childhood, are also extremely moving. As for the final scene, where Salvatore opens a certain gift Alfredo left him, it is entirely captivating and highly emotional.

The performances are all fantastic - especially by the young actor playing Salvatore as a teenager (Marco Leonardi). Elena(Agnese Nano) is also stunning. And there are extraordinary performances by Philippe Noiret (Alfredo), Salvatore Cascio (Salvatore as a kid), Jacques Perrin (adult Salvatore). The film has beautiful and eye catching cinematography and a haunting music score by none other than Ennio Morricone.

The three hours flew by for me. I didn't want it to end! *Cinema Paradiso* is "a love letter to cinema", but it shows that obsessive love for something such as cinema can also result in sadness and regret. It is the greatest, most heartbreaking love story ever. The director of the movie, Giuseppe Tornatore, went on to make other great visual films, but *Cinema Paradiso*, is rightfully considered his masterpiece.

ഹരിശങ്കർ വി. വി.
2009 EC

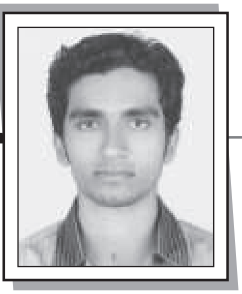

വേനൽ മഴ നനഞ്ഞാരോ...

വേനൽമഴക്കെടുതിയിൽ ആത്മഹത്യ ചെയ്ത കുട്ടനാട്ടിലെ കർഷകർക്ക്

മഴ നനഞ്ഞാരൊരാൾ പോകുന്നു
നിനവുടഞ്ഞാരൊരാൾ കേഴുന്നു
വിങ്ങിച്ചുവന്നൊരീ കവിളുകൾ ചാലിട്ട
കണ്ണീര് മായ്ച്ചു മഴ പെയ്യുന്നു

പുകയാതടുപ്പുകൾ ചിതലുകട്ടു
ആശക്കിളിപ്പെണ്ണിൻ പാട്ടുകേട്ടു
കനവിൻ കനം തൂങ്ങുമീക്കതിൽപ്പൂ
തല്ലിക്കൊഴിച്ചു മഴ പായുന്നു

വേനൽ മഴക്കുളിർ പൊതിഞ്ഞുവച്ച്
കച്ചേരി തമ്പ്രാനുറക്കമായി
മയങ്ങാമയക്കം തുടർന്നിടട്ടെ
ആശകളെന്നേ നശിച്ചിരുന്നു

നാശിനിക്കുപ്പികൾ കാലിയല്ല
പാഷാണം കീടങ്ങൾക്കുള്ളതല്ലേ?
വിശപ്പിന്റെ നാളെകൾ നോക്കിനിൽക്കേ
ഉണരാതുറങ്ങട്ടെ ഈ കീടവും

Vishnusree G.
2010 EC

MISS HER

She wasn't the one he adored the most,
But as he freely talked with her,
Slowly the admiration got a boost,
And he found something special in her.

Wirelessly their voices travelled,
Once, then twice, then thrice a day,
From mouth to ear they chirped and marveled,
On all week ends and week days.

Lovely, was what she did riddle,
Inspiration, the words in her say,
Though he had some more to mingle,
He said to self, "Let it not be today".

Days started to go by and by,
He realised its time for him to pray,
Pray to her to be by his side,
Promising her, she would never cry.

He cried to her to just appear,
To say, what he's kept within to date,
Realizing what prayer she's gonna hear,
She never showed up on that day!

Angry, frustrated, stunned, he stood,
Emotions pouring on the dreaded face,
In that bloody state of devilhood,
He said "You're no longer my mate".

Never did he then give a try,
The devil residing made him shy,
So tried to forget and tried to erase,
Hiding his face from her gaze.

How long could he remain the same?
Realizing there's no one else to blame,
It's his stupidity that led to the maze,
Thus, months later they stood face to face.

“Hi, how are u? How’s all going?”
Not more than this he spoke,
Twas difficult to get the talking moving,
Things had changed from what was before!

Now he lays weeping at night,
Starring at darkness, with eyes kept wide,
Unable to close his oceans tight,
As from within comes she dressed as his bride.

Deep inside, he could see,
How happy ever he could have been,
If only with him, there was she,
Though sadly it was not to be,

Mourning over what he had lost,
He punishes himself for leaving her,
Blaming no one than his own bout,
Thinking of then, the “then with her”.

As lovely thoughts got sorrow to mind,
He accepted it happens once in mankind,
That anyone finds someone of their kind,
Oh! Someone like her, he would never find.

Not knowing what was in her mind,
Not even wasting a second to find,
He spent all his dreams with his queen,
“I miss her”, he said, “Though, she needn’t miss me”

It’s his fault, why she suffer?
So he kept himself away from her,
Just praying for her to live merrily,
Away from her he fled sadly.

Many an autumns and springs passed,
But even then, deep within his cast,
He found him sitting next to her,
She teaching, life to a true lover.

Davis George
2011 CS

Second Life

Second Life is an online environment created by Linden Lab, a company based in San Francisco - a kind of social network where hiding your face with a celebrity face, or scenery or any other image wouldn't work, because it is no more 2-dimensional...

Thought that you could have only one life? Well, think again. If you can define adding one to infinity then here is one good reason to do so, the infinite possibilities the internet has been providing has another newest member: "Virtual" life. All of us are very well aware of the underlying idea of creating a world wide web from its roots; we know it is just to communicate. Online social networking sites (such as *orkut*,*facebook* etc…) have been credited to have achieved this in a superior way compared to emails. But thought that is it? Didn't think it can get any better? With the pace with which technology is advancing, we cannot be sure on how to pass a verdict as to which is the best way to communicate these days. But according to a popular website *howstuffworks*: "Few online social networking sites get as much attention as *Second Life* (SL)".

What is *Second Life*?

Second Life is an online environment created by Linden Lab, a company based in San Francisco. A kind of social network where hiding your face with a celebrity face, or scenery, or any other image wouldn't work, because it is no more 2 dimensional; it's going 3D this time. Excited already? Well there's lots more. *Second Life*® is a 3-D virtual world created by its **residents**. Since its opening to the public in 2003, it has grown explosively and today is inhabited by millions of residents from around the globe. Here each user is referred to as a "resident" and each resident is assigned a 3D figure which would be the virtual you who would be walking around in the environment created for you by Linden lab. As of October 2007, *Second Life* uses the **Havok-1 physics engine**. This software simulates real physics within a virtual environment. The physics engine determines how avatars and objects behave within the virtual world.

Linden Lab has announced that it is upgrading *Second Life* to the **Havok-4** physics engine. Games that use the Havok-4 engine include

Halo-2 and *Halo-3*, *BioShock*, *Medal of Honor Heroes* and *Full Spectrum Warrior*. As of October 2007, the Havok-4 *Second Life* engine was still in the **beta** testing stage. Talking about *Second Life*'s purpose, it isn't just a fancy chat room –it is far more than that. Residents can do much more than communicate with each other. They can contribute to the world around them by, creating buildings, objects or even animations. Resident additions to the virtual world are called **user-generated content**, and this content is one of the factors that makes Second Life such a unique online environment.

What can you do being a resident? To list them all here would be quite impossible as it will go on endlessly. To keep it short, you can do almost any thing that you could in real life - residents can go to social gatherings, live concerts, press conferences and even college classes. They can do a lot of things you can do in real life — buy land, shop for clothes and gadgets, go for a movie down-town or just visit friends.

They can also do things that are impossible in the real world – avatars(the 3D figure that would depict your identity in *Second Life*) can fly or **teleport** (Teleporting is the fastest method of travel in *Second Life*. Residents can teleport their avatars by opening up the **map** function. A window appears with the Map of *Second Life*, and the resident simply double-clicks on a destination to teleport to almost any location.)

Some residents design short programs, called **scripts**, which give avatars or objects new abilities, including special animations or the ability to generate copies of other objects.

Now for the most important part - communication. Residents can choose different ways to communicate with each other. They can opt to use the **Voice** feature, which allows residents with microphones to talk to one another live. Residents can also use a **chat box**, which opens a window in which users can type messages. Chat box conversations are broadcast to everyone in the immediate area, so for more private conversations, residents can **instant message** another user.

Talking about another feature unique to *Second Life* apart from other networks is your avtar's customization. One important factor in avatar customization is the **inventory**. The inventory holds hair, skin, objects, animations and body parts and has an infinite capacity. A user can open his or her inventory and choose to put on or remove items, like clothing or hairstyles. Residents can add to an avatar's inventory at any time, creating a practically limitless number of avatar customization options.

Residents can also use the **Linden Scripting Language**, a programming language similar to Java, to give objects specific properties. For example, a skilled user could create a puppy dog that follows him or her everywhere. If you want a reason on why one would do that, it can just be sheer fun.

Residents can also build houses and other buildings. Some use programs like *AutoCAD* to design their structures before importing them into *Second Life*. Others purchase building designs from other residents.

If you thought buying a building or any thing in *Second Life* is just child's play, it isn't so it calls for real life 'cash'. This takes us to another feature of second life, *Second Life*'s 'economy'. *Second Life*'s economy has a currency called the **Linden Dollar**. Linden Dollars are virtual money, but that doesn't mean they're worthless. Residents can go to a currency exchange service

to convert U.S. dollars into Linden currency, and vice versa. The official exchange service is called **LindeX**. There are even people who make a living off buying and selling items in *Second Life*. Some are even concerned that the U.S. government will explore ways to tax in-game transactions. If you still think it is a game after all, check out the following real life incident taken from the *Business Week*:

A resident named Ailin Graef not only makes a living off *Second Life* but also became the first person to become a real millionaire through transactions in *Second Life*. Graef made her fortune by dealing in real estate. She bought land in *Second Life* from Linden Lab, developed it using creative and stylish themes, then rented or sold the land back to other residents.

Second Life's capacity for customization is extensive. The world inside *Second Life* doesn't just foster user-generated content, it depends upon it. By encouraging user innovation and participation, *Second Life* has created a loyal community of enthusiastic residents.

Second Life and the Real World

Some people believe that the future of the Internet is in three-dimensional virtual worlds like *Second Life*, where users will navigate through creative landscapes in search of information and entertainment. More than a100 companies and organizations have an online presence in *Second Life*. Coca-Cola, for example, held a competition in which residents submitted designs for a virtual vending machine. The winner of the competition would star in a video about designing a *Second Life* object. Reebok let users design shoes for their avatars, then order a custom-made copy of the shoes for themselves to wear in real life [*New York Times*].

Linden Lab listed the population of *Second Life* at more than 10,500,000 residents as of October 2007. That figure sounds impressive, but it is important to keep a couple of mitigating factors in mind. First, Linden Lab allows users to create more than one account, so some of the 10,500,000 residents are duplicates. Second, the virtual world has a high **churn** rate, meaning most visitors only log on once and then abandon the program. Some observers mark the churn rate as high as 90 percent, meaning only 10 percent of all the people who visit Second Life will come back after the first visit [*New Scientist*].

Though the pros and cons are quite varied for Linden Labs' new venture, it is sure to leave it's mark in our generation. Or else, in the generation to come.

PRIVATE PROPERTY-5

നിഷാ മിസ്സിന്റെ വായിൽ നിന്നൊരു വഴക്ക്....

ഇത് ഞങ്ങളുടെ നിഷ കുരുവിള മാഡം. ഇലക്ട്രോണിക്സ് H.O.D. യാണ്.

EC യെന്നോ CS എന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ കുന്നായ്മകൾ കണ്ടാൽ മിസ്സ് ചീത്ത പറയും... അടുത്ത ദിവസം കാണുമ്പോൾ പുഞ്ചിരി സമ്മാനിക്കും.

ആ വഴക്കുകളുടെ അവസാനവാചകം ഇങ്ങനെയാണ്, " അമ്മ പറഞ്ഞതു പോലെ നിങ്ങൾ കണ്ടാൽ മതി."

മിസ്സിന്റെ ശബ്ദമില്ലെങ്കിൽ CEC അപൂർണമാണ്. IIT യിൽ നിന്ന് പഠിച്ച ചിട്ടകൾ വച്ച് നിഷാമാഡം ഇനിയും ഞങ്ങളെ ഉപദേശിക്കും. ഈ കൊച്ച് കലാലയം IIT ആകുന്നത് വരെ.....

ജിനേഷ് ജോയ്
2009 EC

മൂന്നക്ഷരങ്ങളിൽ അനന്തമായി

എന്റെ ജനനം

അർത്ഥമില്ലാത്ത മൂന്നക്ഷരത്തിൽ,
അവ്യക്തമായ് വരച്ചൊരുരേഖയായ്;
അലകളില്ലാത്തൊരു ആഴിയായ്;
അനന്തതയിലേക്കൊരു ചൂണ്ടുവിരലായ്...

എന്റെ ജീവിതം

നിദ്രയില്ലാത്തൊരു നിശയായ്;
നിർവൃതിയില്ലാത്തൊരു സ്വപ്നമായ്;
വ്യർത്ഥമായ് കിളിർത്തൊരു മരുപ്പച്ചയായ്;
പൂർത്തിയാകാത്തൊരു ശില്പമായ്...

എന്റെ മരണം

അർത്ഥവത്തായൊരു ദർശനമായ്
അഭികാമ്യമായൊരു ശാസ്ത്രമായ്
നിർവാച്യമായൊരു സമവാക്യമായ്
പ്രാപഞ്ചികമായൊരു സത്യമായ്

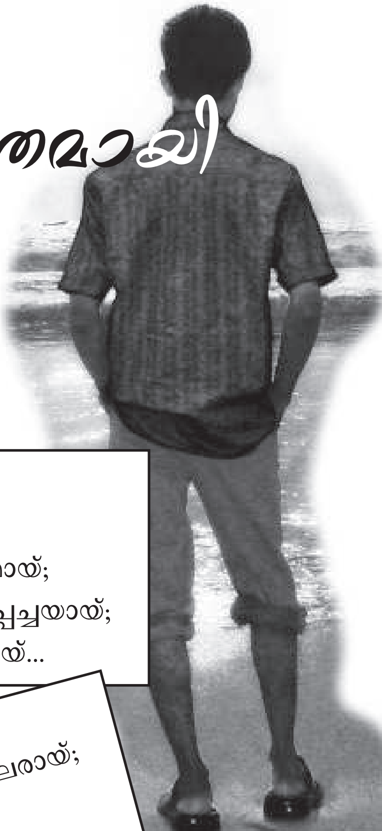

എന്റെ പ്രണയം

നിനച്ചിരിക്കാതെ വിടർന്നൊരു മലരായ്;
നിയതമല്ലാത്തൊരു ചിത്രമായ്;
വാചാലമല്ലാത്തൊരു ഭാഷണമായ്;
സദസ്സിലരങ്ങേറാത്തൊരു നാട്യകലയായ്...

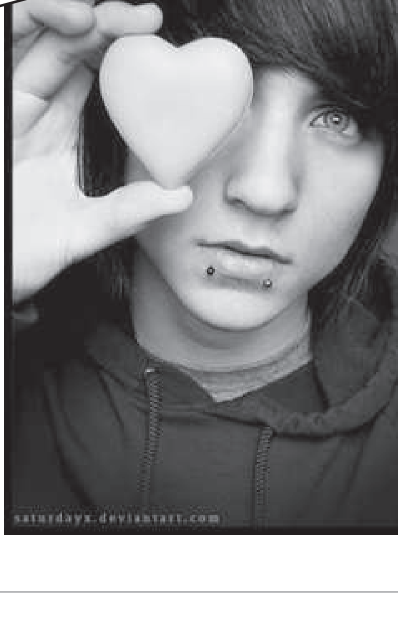

മൂന്നക്ഷരങ്ങളിൽ തുടിക്കുന്നു നാനാവിധവർണ്ണങ്ങളിലായ്
ചോദ്യമറിയാത്ത ഒരായിരം ഉത്തരങ്ങളുമായ്
അനന്യമായ്ത്തന്നെ അനന്തതയിലേക്കെങ്ങോ
മിന്നിമറയുന്നു രൗദ്രഭാവത്തിൽ.

Sebin K. Kottackal
2009 EC

I own a Hunk 150

From my school days, I've always had a passion for riding, even if it be my humble bicycle. The feel of zipping through the road with wind in your hair and the thrill of moving through space uninhibited, which even the fastest four wheeled vehicle can't give me. However, the fulfillment of my riding craze was largely dependent on the love (or forgiving tolerance, if one is to be truthful) of my friends, cousins and the like, since I did not have a bike of my own. Of course, not just any bike would do for me, but a bike to call one's own, that certainly meant something.

Now why am I boring you with this description of my bike-riding desire, or in other words, why is a person who doesn't even own a bike writing a technical expert style review of a bike? Now that's for you to figure out. Anyway, I chose to tell you about the Hero Honda Hunk 150cc.

Hero Honda Hunk is the latest release from Hero Honda in 150cc segment. Hero Honda Hunk is available in four colours - panther black, fighter blue, red and silver. On the road Hunk comes at a price of around Rs. 61,500. Hero Honda Hunk is powered by a 150cc Engine, delivering 14.4PS @ 8500 RPM of power and 12.80 N-m @ 6500 of torque. Advanced Tumble Flow Induction (ATFI) helps the Hunk to provide improved torque and higher fuel efficiency. The engine breathes through a CV carburettor and the Ignition is guided by a microprocessor. The engine is teamed with a five-speed constant mesh gearbox (1-down 4-up). Hero Honda claims Hunk can hit 60 Kmph mark in 5 seconds.

Hunk is the first bike from Hero Honda to feature gas charged rear suspension (Hero Honda calls it "GRS-Gas Reservoir Suspension"). The stepped seat offers lumbar support to the rider. Underneath the overhung rear fender is metal plates to prevent rattling.

Though the Hunk's design largely resembles that of the TVS Apache, Hunk's chrome finished 3-Dimensional " HUNK" Emblem, gold finished front forks, silver finished central section and muscular rear cowl adds extra charm to this muscle. A bulky-looking silver heat shield bolts atop the silencer. Hunk sports contemporary five-spoke alloy rims in matt black, a theme that continues to its engine cases, silencer as well as the chain shroud. In fact, matte black panels dominate the painted panel which makes Hunk more muscular.

Hero Honda Hunk shares the tubular, diamond frame type chassis of the CBZ Xtreme. The dimensions are also same as the CBZ Xtreme except for the Hunk is shorter by 50mm compared to the Xtreme. Though Hunk is shorter the deep knee recess, straight handlebar and the neatly placed foot pegs offers comfortable

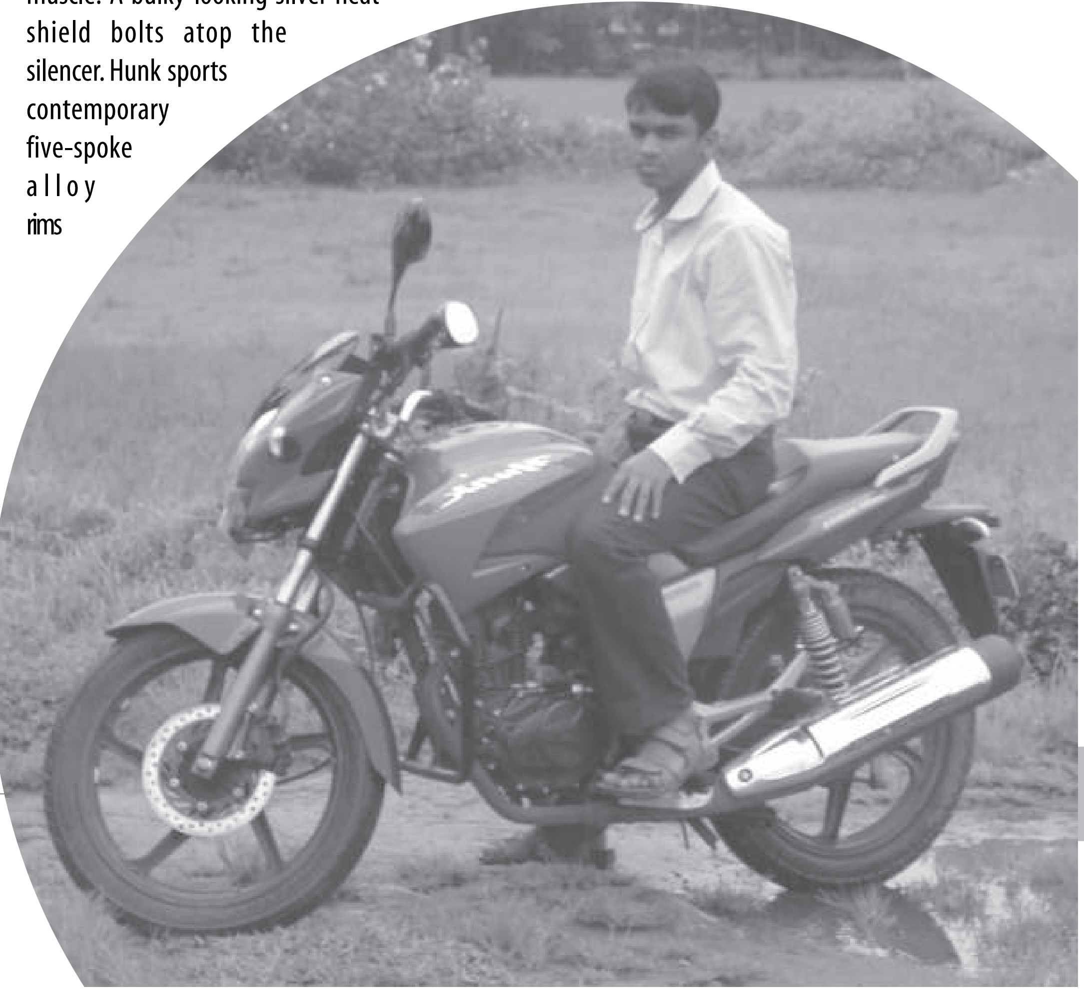

riding position. The muscle bike is slightly heavier than others, it weighs 145kg.

Hero Honda Hunk features bold, chrome rimmed analog instruments includes a red back speedometer, tachometer, fuel-gauge and trip facility complement the standard warning lamps. Analog meters with great looks add to muscle to the bike.

Hero Honda Hunk features 240mm disc at the front and 130mm drum brake at the rear. The bike comes with a meaty puncture-resistant and wider rear tyre. Complementing the wider tyres are 18 inch larger rims. The bulged rear cowl dominates the sharp small tail lamp. Both at the rear and the front H e r o Honda uses diamond shaped clear lens indicators.

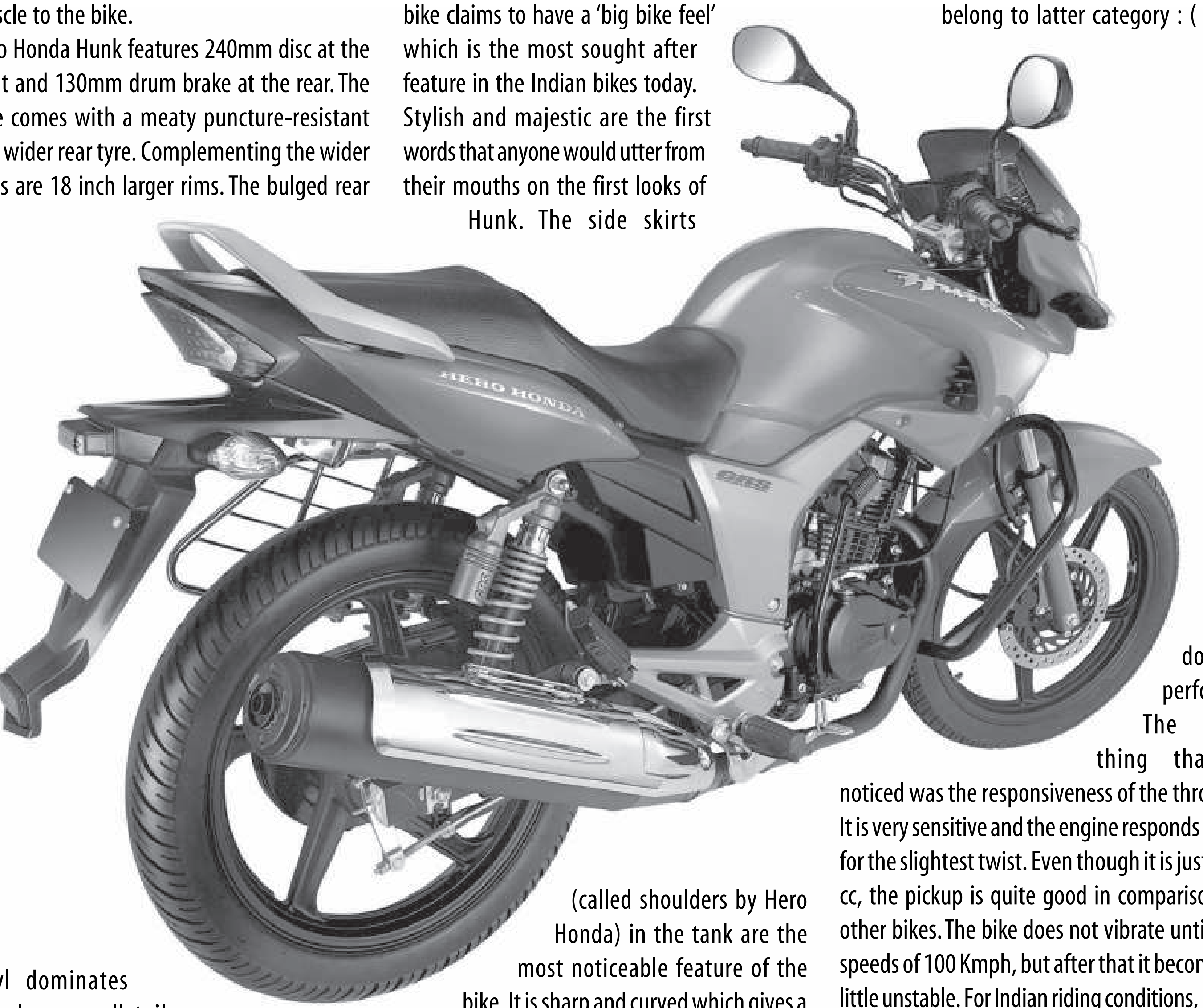

Recently i owned this bike and it gives superb riding comfort. It gives an average mileage around 50 km/ltr under city driving conditions. According to other hunk users average mileage is around 45km/ltr.

How does it look? I was really astonished by the great looks of the Hero Honda Hunk. The bike claims to have a 'big bike feel' which is the most sought after feature in the Indian bikes today. Stylish and majestic are the first words that anyone would utter from their mouths on the first looks of Hunk. The side skirts (called shoulders by Hero Honda) in the tank are the most noticeable feature of the bike. It is sharp and curved which gives a really good muscular and sporty look. The butterfly like head light design looks like the head light of Karizma but, it is slightly smaller in size. While riding the bike I felt that that the doom is slightly smaller compared to the size of the tank, but this does not affect its external appearance. The alloy wheels look great. Nowadays alloy wheels have become the standard in every bike in the premium segment. The tail portion of the bike looks unique and some may like and some may not. Though I belong to latter category : (How does it perform? The first thing that I noticed was the responsiveness of the throttle. It is very sensitive and the engine responds even for the slightest twist. Even though it is just 150 cc, the pickup is quite good in comparison to other bikes. The bike does not vibrate until the speeds of 100 Kmph, but after that it becomes a little unstable. For Indian riding conditions, most of the time we would be driving the bike only around 60 Kmph! Hunk boasts a 5 speed gear box with the usual 1 down, 4 up gear shift pattern. The clutch is smooth and gears can be

shifted with the slightest effort in the foot (Though for the first few days it was a bit rough as for all new bikes). The front wheel has a 240 mm disc break and rear wheel has a 130 mm drum breaks. In my opinion it gives enough safety for Indian road conditions.

How does it feel? The tank shrouds are big and Hunk's tank has good knee recess. The cushioned seats are very comfortable and in my opinion you can use this bike for long distance travel. The handle bar positions and foot rests are ergonomically designed to keep your body comfortable as much as possible. Hero Honda Hunk is most suited for youngsters, especially college students. The front seat is separated from the back seat by a step and hence it makes a bad choice for a family man to buy it (when he needs to have 2 kids and 1 wife in the same bike!). ■

Specifications:

Engine: Air cooled single cylinder 4 stroke OHC
Displacement: 149.2 cc
Maximum Power: 10.6 KW (14.4 PS) @ 8500 RPM
Maximal Torque: 12.8 N-m @ 6500 RPM
Gear Box: 5 Speed
Brakes: 240mm Front Disc and 130 mm Rear Drum
Tires: Front: 2.75 x 18 - 42P, Rear: 100/90 x 18 - 56P
Fuel Capacity: 12.4 Litres (+ 2.2 Ltrs Reserve)
Weight: 143 KG

PRIVATE PROPERTY-6

രാത്രി MH ൽ വച്ച് തീരുമാനിക്കാം

Summit, Utsav, Sports, College day കലാലയത്തിൽ വിശേഷങ്ങൾ എന്തുമാവട്ടെ.... അന്തിമ തീരുമാനം ഉയരുന്നതിന് MH ൽ വച്ച് ഏതെങ്കിലും ഒരു മുറിയിൽ എല്ലാവരും ഒത്തുകൂടുന്നു .... ചളിയൻമാർ പുതിയ തമാശകൾ പരീക്ഷിക്കുന്നു, ഇതിനിടയിൽ ചർച്ചകൾ ചൂടേറുന്നു.... അന്തിമ തീരുമാനം എത്തിയാൽ തൊണ്ട പൊട്ടിച്ച് ഒന്നിച്ച് ഒരു പിസ്താ വിളിക്കുന്നു

NB :-പിറ്റേന്ന് തീരുമാനവുമായി കോളേജിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ LH ലെ മഹിളകൾ പിറുപിറുക്കുന്നു "അങ്ങനെ നിങ്ങൾ ആണുങ്ങൾ മാത്രം തീരുമാനിച്ചാൽ മതിയോ?"

അജ്ഞാതൻ

"മാന്ദ്യം... മാന്ദ്യം..."

'ബൂലോഗ'ത്തിൽ പേരില്ലാതെ അലയുന്ന രചനകളിൽ ഒന്ന്

പ്രിയപ്പെട്ട ബാബു

ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഒരു എഴുത്ത് എഴുതുമെന്ന് നീ വിചാരിച്ചുകാണില്ല. ഞാൻ പോലും വിചാരിച്ചതല്ല പക്ഷേ 'ആഗോളമാന്ദ്യം' എന്ന സംഗതി എന്നെ മാതൃഭാഷ പൊടിതട്ടിയെടുക്കാനും അത് ഒരു പേപ്പറിൽ എഴുതാനും പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഒരു മെയിൽ ഐഡി പോലും ഇല്ലാത്തതിന്റെ പേരിൽ നിന്നെ ഞാൻ പണ്ട് കളിയാക്കിയപ്പോൾ സർക്കാർ ഓഫീസിൽ ക്ലാർക്കായ എനിക്കെന്തിനാടാ ഈമെയിൽ ഐഡി എന്ന് നീ എന്നോട് ചോദിച്ച ഓർമ്മയുള്ളതുകൊണ്ട് പ്രത്യേകിച്ചും പോസ്റ്റ്മാൻ എന്ന ജീവി നാട്ടിലൊക്കെ ഉണ്ടാകും എന്ന വിശ്വാസത്തോടെയാണ് ഞാൻ ഈ എഴുത്ത് എഴുതുന്നത്.

ഈ എഴുത്ത് എഴുതാനുള്ള കാരണം എന്തെന്നാൽ ആഗോളമാന്ദ്യം എന്ന ഒരു സംഭവം ഈയിടെ ഇറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പേരിൽ ഐ.ടി. കമ്പനികളും മറ്റും ആളുകളെ യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവും കാണിക്കാതെ ജോലിയിൽ നിന്ന് പറഞ്ഞ് വിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ കമ്പനിയിൽ തന്നെ ഞങ്ങളുടെ ശമ്പളം പകുതി കുറച്ചു . ഉടനേ കുറേപേരെയെങ്കിലും പറഞ്ഞ് വിടുമെന്ന് പറയുന്നതായി കേൾക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ആരുടേയും കണ്ണിൽ പേടാതെ ഒളിച്ചും പാത്തുമാണ് ഓഫീസിൽ ഇരിക്കുന്നത്. എങ്ങാനും കണ്ടാൽ 'ങാ.... നീ ഇതുവരെ പോയില്ലേ....' എന്ന് ചോദിച്ച് പറഞ്ഞ് വിട്ടാലോ എന്ന ഭയം എന്നെ വല്ലാതെ പിടികൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഇല്ലെങ്കിൽ നാളെ എന്റെ ജോലി തെറിക്കും.

എന്റെ പൂർവ്വകാല പ്രവർത്തികളും വാക്കുകളും നിന്നെ വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നീ എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം. അത്തരം വേദനിപ്പിച്ച സംഗതികളിൽ ചിലത് എന്റെ മനസ്സിൽ തികട്ടി വരുന്നത് ഞാൻ സൂചിപ്പിക്കാം. (ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്തതുകൊണ്ട് വയറ്റിൽ നിന്നുള്ള തികട്ടി വരവ് ഇപ്പോഴില്ല.)

1. ഞാൻ ബി.ടെക്. പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്ത് എനിക്ക് ക്യാമ്പസ് റിക്രൂട്ട്മെന്റ് നടക്കുമ്പോൾ ഞാൻ നിന്നോട് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ "മിനിമം മുപ്പതിനായിരം രൂപ ശമ്പളം ഇല്ലെങ്കിൽ ഒരുത്തന്റേയും ജോലി എനിയ്ക്ക് വേണ്ട എന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞ് അഹങ്കരിച്ചിരുന്നു. അന്ന് എനിയ്ക്ക് ജോലി കിട്ടിയപ്പോൾ നീ പി.എസ്.സി. ടെസ്റ്റ് എഴുതി നടക്കുകയായിരുന്നു. "സർക്കാർ ജോലി ചെയ്യാൻ നാണമില്ലേ?" എന്നൊക്കെ ചോദിച്ച് ഞാൻ നിന്നെ ഒരുപാട് കളിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നീ അതൊക്കെ മറന്നുകാണും. എന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അഥവാ ഇപ്പോൾ ഓർത്തെങ്കിൽ പെട്ടെന്ന് മറക്കണം.

2. അന്ന് ഞാൻ അവധിക്ക് നാട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ നമ്മൾ ഒരുമിച്ച് അപ്പു അണ്ണന്റെ ഹോട്ടലിൽ കയറി; പിസ്സായും ബർഗറും ഇല്ല, എന്ന കാരണത്താൽ ഞാൻ ഒന്നും കഴിച്ചില്ലെങ്കിലും നീ അന്ന് പുട്ടും കടലയും കഴിച്ചു. ഒരു ചായ കുടിക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും "പെപ്സിയോ കോക്കോ ഇല്ലാതെ എന്ത് ഭക്ഷണം?" എന്ന് പറഞ്ഞ് ഞാൻ നിന്റെ നിർബന്ധത്തെ അവഗണിച്ചു. അപ്പു അണ്ണനേയും ഈ സംഭവം വേദനിപ്പിച്ചുകാണും. ഇനി ഞാൻ നാട്ടിൽ വരുമ്പോൾ ക്ഷമ ചോദിച്ചുകൊള്ളാം. പാവം, നല്ല മനസ്സുള്ള ഇത്തരം മനുഷ്യരെ മറക്കരുത് എന്ന് ഇപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത്. പുട്ടിനും കടലയ്ക്കും ഇപ്പോഴും നല്ല ടേസ്റ്റ് ആയിരിക്കും എന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

3. ഒരു എൽ.ഐ.സി. പോളിസി ചേരാൻ നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ നിന്നെ വല്ലാതെ അവഹേളിച്ചു. മോഡേൺ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളിൽ ഞാൻ 4–5 ഇൻഷുറൻസുകൾ എടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും "എൽ.ഐ.സി. പോലത്തെ പഴഞ്ചൻ കാര്യങ്ങളുമായി നടക്കാൻ നാണമില്ലേ?"

എന്ന് ഞാൻ ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. അതൊക്കെ നീ പൊറുക്കണം. ഞാൻ ഇത്രനാളും അടച്ച കാശെല്ലാം ആ കമ്പനികൾ മുക്കി എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഇനി അഥവാ ആ കമ്പനികൾ പൂട്ടിയില്ലെങ്കിലും കാലാവധി കഴിയുമ്പോൾ (20 കൊല്ലം) അത് അടച്ച തുകയുടെ പകുതിപോലും കാണില്ല എന്നും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അടയ്ക്കുന്നത് നിർത്തിയാൽ ഇത് വരെ അടച്ചതല്ലേ പോകൂ എന്നു പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് എന്ത് ചെയ്യണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല. ജോലി പോയാൽ പിന്നെ കൺഫ്യൂഷൻ ഇല്ലല്ലോ. അടവ് താനേ നിന്നോളും.

4. നാട്ടിൽ കുറച്ച് സ്ഥലം കണ്ടപ്പോൾ അത് വാങ്ങി ഒരു വീട് വയ്ക്കാൻ നീ എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. "ഈ ഗ്രാമത്തിൽ വന്ന് ആരെങ്കിലും സ്ഥലം വാങ്ങി വീട് പണിയുമോ എന്ന് ചോദിച്ച് ഞാൻ നിന്നെ കളിയാക്കി. എന്നിട്ട് ഞാൻ ഒരു ഫ്ളാറ്റ് വാങ്ങി. അന്ന് പലിശ 7 ശതമാനമായിരുന്നത് ഇപ്പോൾ 11.5 ശതമാനത്തോളമായെങ്കിലും ഞാൻ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാതെ ഇൻസ്റ്റാൾമെന്റ് അടച്ച് പോന്നിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ശമ്പളം കുറച്ചപ്പോൾ ലോൺ അടയ്ക്കാൻ വലിയ ബുദ്ധുമുട്ടായി അടച്ചില്ലെങ്കിൽ അവന്മാർ ലോൺ തരാൻ കാണിച്ച ശുഷ്കാന്തിയോടെ തന്നെ പലിശ കണക്കാക്കലും മറ്റും ചെയ്യും എന്നാണ് അറിഞ്ഞത്. ഇനിയിപ്പോൾ ജോലി പോയാൽ ഫ്ളാറ്റ് ബാങ്ക് എടുത്തോളും. പോയത് പോയി ഇനി പറഞ്ഞിട്ടെന്താ.

5. നീ ഒരു ബൈക്ക് വാങ്ങാൻ പോകുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കാർ വാങ്ങിയ കാര്യം പറഞ്ഞ് അതിന്റെ ഫീച്ചേർസ് വിവരിച്ച് നിന്നെ അവഗണിച്ചു. 'കുറഞ്ഞ പലിശയ്ക്ക് പൊതുമേഖലാ ബാങ്കുകളിൽ നിന്നാണോ ലോൺ എടുത്തത്?' എന്ന് ചോദിച്ചതിന് ഞാൻ നിന്നെ പരിഹസിച്ചു. 'പിന്നാലേ നടന്ന് ലോൺ തരാൻ ന്യൂ ജനറേഷൻ ബാങ്കുകൾ ഉള്ളപ്പോൾ ആരെങ്കിലും പലിശ കുറവിനായി ബുദ്ധിമുട്ടുമോ' എന്ന് ഞാൻ നിന്നോട് ചോദിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കാർ ലോണിന്റെ മാസ അടവ് തീരാത്തതിനാൽ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടാണ് കാർ ലോൺ അടച്ചില്ലെങ്കിൽ കാർ അവർ കൊണ്ടുപോകുമായിരിക്കും. അപ്പോൾ ഇതുവരെ അടച്ചതിൽ വല്ലതും ബാക്കി തന്നാൽ അതുകൊണ്ട് കുറച്ച് നാൾ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞ് ജീവിക്കാമായിരുന്നു.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളിൽ എനിയ്ക്ക് വല്ലാത്ത കുറ്റബോധം ഉണ്ട് അതിൽ ഏതെങ്കിലും നിന്നെ വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ക്ഷമിച്ച് കളയൂ. നീ അതൊന്നും കാര്യമാക്കിയിട്ടുണ്ടാവില്ല എന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാലും.

പിന്നെ എന്റെ അനിയൻ എം.സി.എ. കഴിഞ്ഞ് കാമ്പസ് റിക്രൂട്ട്മെന്റും കിട്ടി. ചില സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം ഇവിടെ എന്റെ ഫ്ളാറ്റിൽ വന്ന് താമസിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഒറ്റയെണ്ണത്തിനും അടുത്തെങ്ങും ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ പറ്റില്ല എന്ന് ഏകദേശം തീരുമാനമായി. ഇവിടെക്കിടന്ന് ആർമ്മാദിക്കല് നിർത്തി നാട്ടിൽപോയി വല് പച്ചക്കറികൃഷിയോ മറ്റോ ചെയ്ത് ജീവിക്കാൻ ഞാൻ അവറ്റകളെ ഒരുപാട് ഉപദേശിച്ചു. എനിയ്ക്ക് പണ്ട് പറ്റിതരം ആർഭാടങ്ങളും അഹങ്കാരങ്ങളും നാട്ടിൽ കാണിച്ച് നടന്നതിനാൽ ഒരെണ്ണത്തിനും നാട്ടിൽ പോകാൻ മനസ്സ് വരുന്നില്ല. കുറച്ച് നാൾ പട്ടിണി കിടക്കുമ്പോൾ നാണക്കേടൊക്കെ മാറി അങ്ങ് വന്നുകൊള്ളും.

ഇതൊക്കെ ഞാൻ പറഞ്ഞത് എന്തിനെന്നാൽ നാട്ടിൽ വന്നാൽ ജീവിച്ച് പോകാൻ പറ്റിയ വല്ല പണിയും നീ വിചാരിച്ചാൽ സംഘടിപ്പിച്ച് തരാൻ കഴിയും എന്ന് എനിയ്ക്ക് ഉറപ്പുണ്ട് നീ നാട്ടിൽ അത്യാവശ്യം സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനവും പിടിപാടും ഉള്ള ആളാണെന്നും എനിയ്ക്കറിയാം.

ജോലിയിൽ പറ്റാവുന്നത്ര കാലം പിടിച്ച് നിൽക്കുകയും അത് കഴിഞ്ഞാൽ പറ്റാവുന്നത്ര കാലം ഉള്ള ആർഭാടത്തിൽ ജിവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് ഒരു പുതിയ മനിതനായി ഞാൻ അങ്ങ് വരും.നീ എന്നെ നിരാശപ്പെടുത്തില്ല എന്ന് എനിയ്ക്ക് ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ട്. നാട്ടിൽ ഉള്ള ആ ചെറിയ വീടും സ്ഥലവും ഞാൻ വില്ക്കാൻ പോയപ്പോൾ നീ ഒരുപാട് എതിർത്തതു കൊണ്ട് മാത്രം ഞാൻ അത് വിറ്റില്ല. എന്തായാലും അത് നന്നായി .കയറി കിടക്കാൻ ഒരു ഇടമുണ്ടല്ലോ ഇപ്പോഴും.

ഉടനേ നേരിൽ കാണാം എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ

നിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ കുട്ടപ്പൻ (പേര് ഭാഗ്യത്തിന് ഞാൻ മാറ്റിയിട്ടില്ല)

കോളേജ് മാഗസിനിൽ ഒരു വരിയെങ്കിലും എന്റേതായിക്കാണണം എന്നാഗ്രഹിച്ചിട്ടും സാധിക്കാതിരുന്നവർക്കായി...

വിട്ടുപോയി എന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്ന വരികൾക്കായി ഈ താളുകൾ ഞങ്ങൾ ഒഴിച്ചിടുന്നു....

These pages are for you .... **fill in the blanks**

Shaun Thomas
2009 CS

Mobile WiMax

The next wireless battleground?

Think of the world around us. We cannot live our life without telephone, internet and television. How do we get these services? These services are provided to us by different service providers through different types of wires and cables. When we look around what we see are these wires layered all around the place. Now think of a world in which all these services are provided by a single service provider and that too without using wires. How is this? Good? Or Excellent? Is this possible? The idea is excellent and it is possible, through Wi-Max. Now think of a modification to the above idea. The world is very busy and we cannot live without the mobile phone. What if the above features are available in a mobile device such as a laptop, PDA or mobile phone? Wow. Is this possible? Yes it is possible through Mobile Wi-max. This article is on what is called Mobile Wi-Max.

We first thought of existing technology to implement the idea. The technologies which were available were cellular network and Wireless LAN. These technologies cannot be used in the current form to solve the problem because of their limitations. WLANs (IEEE 802.11 series) have high data rates but less coverage area and mobility is not supported. Cellular (CDMA 2000, WCDMA) networks have large coverage area and mobility is supported, but have low data rates. This led to the rise of Mobile Wi-Max. A comparison of the three technologies is given in Figure 1.

Technology	Theoretical data rate	Theoretical range
Mobile Wi-Max	70Mbps	35miles
3G cellular	3Mbps	3miles
Wi-Fi	54Mbps	328feet

Figure 1

Mobile WiMax has the following features.

- Supports large coverage
- Supports very high data rates
- Supports high QoS (Quality of Service through IP based)
- Supports fast mobility
- Low service charge

WiMax stands for Worldwide Interoperability for Microwave Access. It is the IEEE 802.16 standard and is actually the standard for wireless MAN. Mobile Wi-Max is a descendent of Wi-Max. Mobile Wi-Max is the IEEE 802.16e standard. It now competes with cellular, DSL, cable, WLAN etc.

The working of Mobile Wi-Max is similar to a cellular network. Like a cellular network has a tower and a mobile phone, a Mobile Wi-Max network has a base station (BS) and a Mobile Subscriber (MS) or a Service Subscriber (SS). Data transmission takes place between BS and MS. When the MS moves from the range of one BS to the other, there is switching of data transmission between the BSs. This switching is called the handoff. Mobile Wi-Max works in a point to multipoint(PMP) fashion, that is there is a centralized service provider and many service subscribers. Data

transmission from the MS to the BS (Uplink) takes place in time frames. The time frames are allotted based on the needs of a MS. The data transmission from a BS to a MS (Downlink) takes place in a broadcast manner, that is, data is transmitted in all directions. It is received by all MSs but the it will be processed only if it is addressed to it. Otherwise it rejects it.

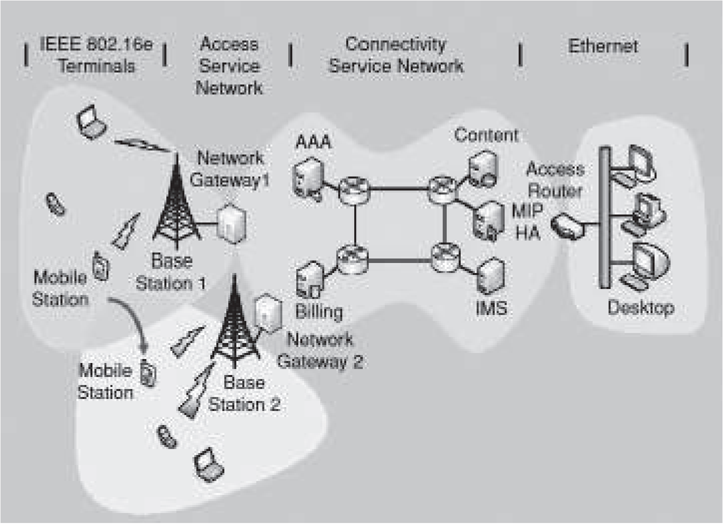

The figure on the left shows the network architecture of Mobile Wi-Max. The left end is the IEEE 802.16e terminals part. This part consists of the Mobile Wi-Max terminals such as laptops, PDAs and mobile phones. The next is the Access service network. This layer consists of the base stations and Gateways. The Gateways shown in the above figure can be the same or separate depending on the traffic. Connectivity service network is the network of the Service Provider (Say BSNL, Asianet etc.). They have many servers or systems for storing different details. Authorization, Authentication and Accounting (AAA) stores the details of the amount of network usage by the subscriber, the billing details are stored in the Billing server, the Content server stores the webpage content files, the IP Multimedia Subsystem(IMS) server stores the multimedia contents and Mobile IP home agents (MIP HA) are used for assigning IP to the MS. The Ethernet part represents the existing services, that is, providing internet, telephone and TV channels through cables.

Mobile Wi-Max works in two modes; sleep mode and idle mode. During the normal usage of the device (like when a mobile phone is used for making a call) it will be in sleep mode. When we are seeing streaming video, downloading files etc., the device will be in idle mode. In sleep mode the device consumes lesser power compared to the idle mode. Two types of handing off mechanisms are used in Mobile Wi-Max: Fast Base Station Switching (FBSS) and Macro diversity handover (MDHO). BS and MS maintain a list called as the 'active set'. The active set contains the list of BSs which are involved with MSs in handoff. An Anchor BS will be defined in this. Anchor BS is the BS in whose range are the MSs are in now. In FBSS the MS communicates with the

Anchor BS only. In MDHO the MS communicates with all possible BSs in the active set.

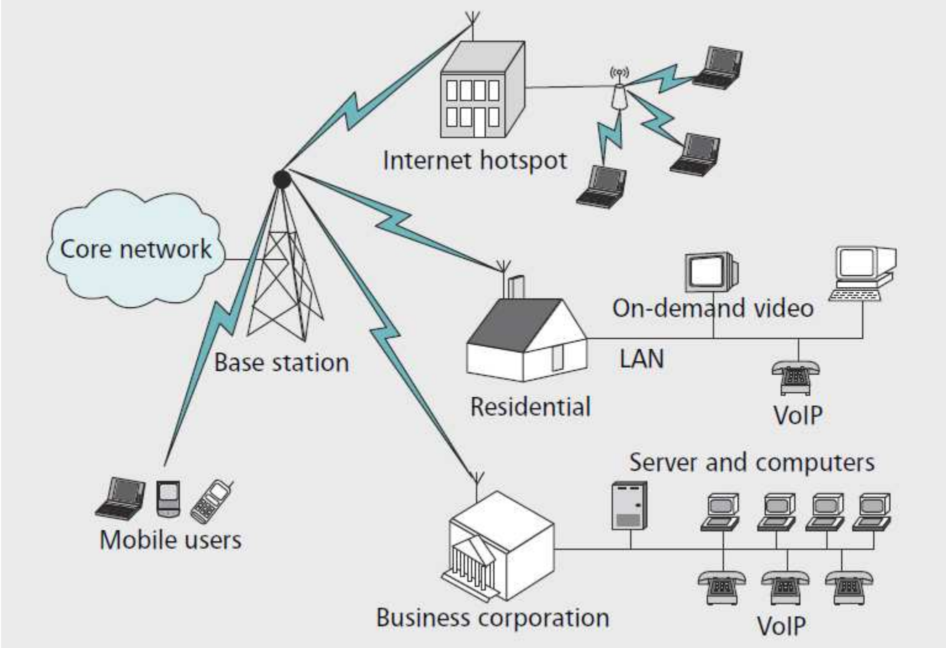

OFDMA, MIMO and QoS are the important features of Mobile-WiMax. OFDMA is a multiuser version of OFDM(Orthogonal Frequency Division Multiplexing). The high data rate of Wi-Max is due to this. In OFDMA the signals are modulated into different subchannels placed orthogonally to minimize interference. Each subchannel uses a different frequency and can accommodate many users. Through this, different parts of the message can be sent simultaneously. Multiple Input and Multiple Output (MIMO) is the advanced antenna technology which uses multiple transmitters and receivers for communication. Through this technology we can reduce error and improve data rate by better capturing the signals. Quality of Service (QoS) is a technique used for providing the required bandwidth and other facilities used for a service. Before transmission of data between BS and MS they make a contract on the quality of service. This contract is called QoS. When a contract is made a virtual circuit is established and communication takes place through this circuit.

Mobile Wi-Max is already in use in Asia and will soon release in North America and Europe. It has now an estimated number of 1.5 million users. A survey shows that it will have 93 million customers by 2012. The application areas of Mobile Wi-Max are shown in the figure above.

A two antenna configuration (2X2) MIMO at 10MHz channel bandwidth gives a practical downlink of 68Mbps and 28Mbps uplink. Wi-Max waves are obstructed by buildings. So it has a practical coverage area of few hundred metres to 1km in an urban area, 1 to 3 km in suburban areas and beyond 10 km in rural areas. Mobile Wi-Max can provide mobility support at upto 120 km/hr speed. It has been proved that Wi-Max can be used as a Wi-Fi backhaul. In hurricane (Katrina and Rita) affected areas of America, they are deploying Wi-Max because the already existing communication system was destroyed there and Wi-Max technology is cheaper compared to the wired alternatives. Nokia (N810) and Samsung (SPH-M8100) have released phones with Wi-Max capability.

അഞ്ചാം സെമസ്റ്റർ.... കോളേജിന്റെ താക്കോൽ ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കൊപ്പമാണ്.

CEC ഇനി മാറ്റങ്ങൾ കാണാൻ പോകുന്നു എന്ന ആത്മവിശ്വാസം കലർന്ന മുഖത്തോടെ തലയുർത്തി ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും നടന്നു.

പറയുന്നത് പരദൂഷണമാണ് എന്ന് കരുതരുത്. എന്റെ കലാലയത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാവാൻ ആഗ്രഹം എനിക്കുമുണ്ട്. പിന്നെയെന്ത് കൊണ്ട് ഈ പരിപാടികൾക്ക് ചുക്കാൻ പിടിക്കാൻ എന്നെ കണ്ടില്ല?

അഹങ്കാരികളായ സെനറ്റിലെ രാജാക്കൻമാർ എന്നെ ക്ഷണിച്ചില്ല. വിളിക്കാത്തിടത്ത് ഞാൻ എന്തിന് പോകണം?

Arts, Sports എല്ലാം ഭംഗിയാക്കേണ്ടത് എന്റെയും ആവശ്യമാണ് എന്ന് ന്യായത്തിന് അവർ പറഞ്ഞേക്കാം. അത് വെറും വാദമാണ്. എനിക്കുമില്ലേ അഭിമാനം? ഇതിനെ ദുരഭിമാനം എന്ന് വിളിച്ചാൽ..... അങ്ങനെ....

അരുണാനന്ദ് റ്റി. എ.
2010 CS

എന്റെ ഇണക്കിളി പാടിയത്

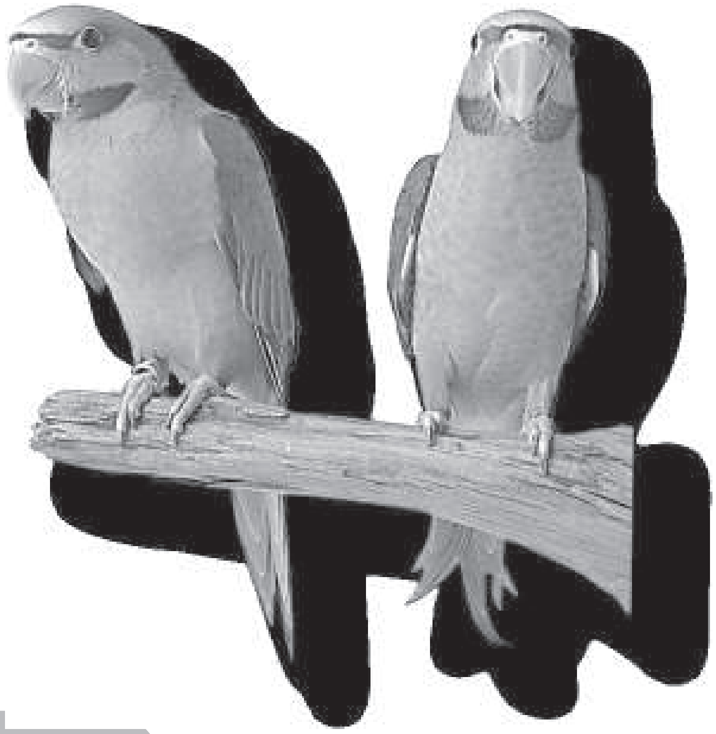

കിനാവിന്റെ പാടത്ത് വിതച്ച മഞ്ഞുതുള്ളികൾ
വെയിൽക്കിളികൾ തിന്നുകളഞ്ഞു
മഞ്ഞിനെയും മഴമുകിലിനെയും വെറുത്ത്
കൊടും ചൂടിന്റെ സുതാര്യതയെ സ്നേഹിച്ചത്
നിനക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു.
ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞുപോയതോ-
കരുത്തുറ്റ നിന്റെ മുഖം മാത്രമായിരുന്നു.
ജീവിതത്തിന്റെ പാതവക്കിൽ ഞാൻ നട്ട-
ചെമ്പകം കരിഞ്ഞുപോയി.....
കണ്ണീരാൽ നനച്ചിട്ടും
വിദൂരമല്ലാത്ത ഏതോ സന്ധ്യയുടെ
ചുവന്ന താഴ്വരയിൽ
ഏകനായ് നീയിരിക്കെ
അരികിലൂടൊഴുകുന്ന ഇളം തെന്നലിൽ
നിന്റെ ഹൃദയാന്തരാളം ഇടറി വീഴ്കെ
നീയറിയുക, ഈ ഒറ്റക്കിളിയുടെ
ഹൃദയം പൊട്ടിയുള്ള തേങ്ങൽ
അകലെ മുഴങ്ങുന്ന പതിഞ്ഞപാട്ടിൽ നിന്നും
എന്റെ വിതുമ്പൽ നീ തിരഞ്ഞു പിടിക്കുക
ഇറ്റു വീഴുന്ന മഴമുത്തിൽ നിന്നും-
എന്റെ മിഴിനീർ തിരിച്ചറിയുക.....
ഇനി......... ? ഇനി നീ മറക്കുക
ഈ, ഇതളടർന്ന പൂവിനെ
മൃതിമറന്ന ജീവനെ, കരൾ-
പിടഞ്ഞു പിടഞ്ഞകലും-
നെഞ്ചിലെ കുരുവിക്കുഞ്ഞിനെ
എല്ലാം..... എല്ലാം മറക്കുക.

ONAM

Tour

utsav

24X7

24X7

Swathi Mukundan
2010 CS

Why Make Yourself CRAZY?

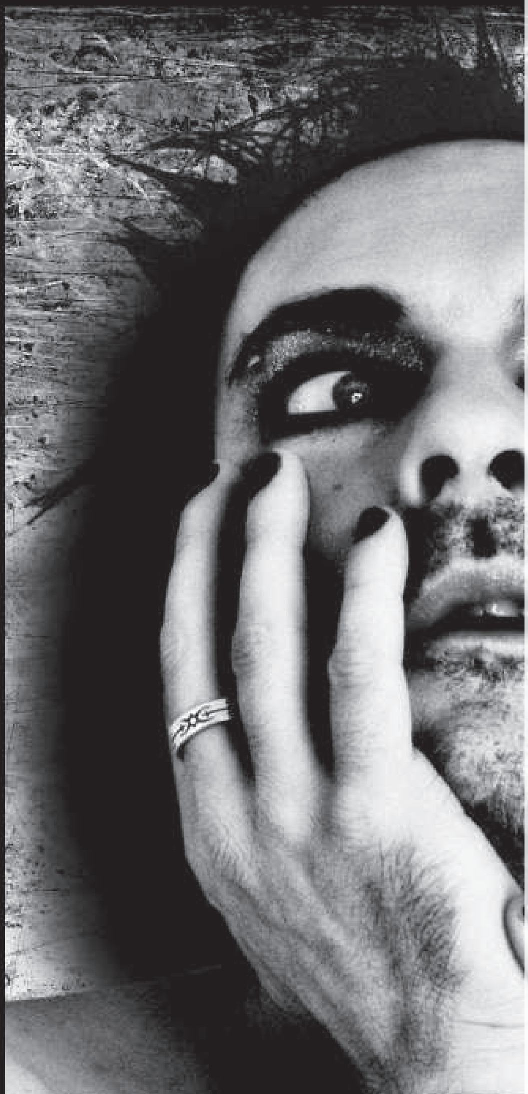

With countless advances in the IT field, we have landed ourselves on a platform where nothing seems possible without stress and tension. We ourselves are the prime cause of much of the anxiety, pressure and hurriedness that we experience daily. Why should we make ourselves crazy? Recently, I happened to read a book suggesting few put - it- right - to- work strategies for a stress-free life. I would like to share a few of these with you all. They are :

Do One Thing at a Time

Multi tasking might work for computers. But we are made of flesh and blood, and have yet to get the hang of it. Give our undivided attention to what we do and enjoy the satisfaction.

Please, Get The Amount of Sleep we Need

We cannot cheat sleep. What we don't get in rest will be paid in diminished alertness, poorer performance, drowsiness and irritability. So, get a good sleep every night and start the next day refreshed.

Make changes in our life Gradually

No crash diets, no sudden intense workouts and no radical overhauls of who and what you are. Do these by degrees. True change takes a lot of small, mindful, subtle decisions over time that add up to bigger, more enduring transformations.

Entrust Responsibility to Responsible People

Responsibility is not something we are born with. It is something we do. It takes effort, concern, pride and perseverance. We must entrust our major responsibilities to the winners and not the whiners.

Get Into Shape

Lack of time is no excuse for not exercising. Being in shape will improve our physical and mental capacity to such an extent that we may even gain time. A regular fitness routine combined with good eating habits will keep us leaner, healthier and more energetic. Always remember that a sound mind needs a sound body.

Eliminate Meaningless Deadlines

Arbitrary and unrealistic deadlines imposed by ourselves and others serve only to make us more pressured, anxious and stressed out. Eliminate all unwanted time constraints and save our nerves and energy for the few real deadlines that we have to face.

Don't view Life As Cyclical

View our life as a straight line stretching off towards the future. By doing so we can even make our

holidays and traditions refreshingly different. Surprise yourself.

Accept That People Think Differently

We cannot win over everyone to our point of view. We must not waste our precious time, trying to convert the die-hards. Instead, work with them, respect their differences and thank God that the world isn't full of people exactly like us.

Take Frequent Breaks

There is no glory in drudgery, nor is it fun or satisfying. Break up tedious assignments into smaller tasks, pause and get away from work periodically. Insert other lighter activities in between so that we will feel fresh and energized when we come back. Before we can realize, our project will be over.

Be Prepared

Nothing succeeds like thorough preparation. It makes us more efficient and productive, gives us more confidence and minimises anxiety and doubt. We must be prepared for the unexpected too.

Don't Be Goaded into Making Hasty Decisions

It we feel unsure, don't make decisions. Also, we should not agree anything that we aren't sure of. Always remember that haste makes a lot of waste.

Accept That Life can be Awkward At Times

No matter how carefully we plan things or imagine they'll turn out, some events will leave us confused, uneasy or out of energy. It may be due to our mood or physical condition or a combination of both. In any case accept these messy occasions as part of life and have faith that things will soon fall back into their rightful places.

Don't Worry Until You Have something To Worry About

There are people who keep some sort of tension in their mind regarding some calamity that will come along and spoil the things going great. We must think of the thousands of times when our fears were proven unwarranted. Relax and enjoy our short life.

Bored? Shake up the Routine

Break out of dull routines and experience life in fresh new ways. Break the monotonous regimes of life.

In addition to these we must learn to listen carefully to what people say and we must be persistent. Forgiving people will ease our tension as hatred and grudge adds to our stress. Also, we must be able to decide priority and must do what needs to be done first.

Cleanliness is another important factor. Take ten minutes a day to neaten up ourselves, our home and our table. Always start with a clean work surface. We should not always be serious. We must see the humor in things. Eliminate 'I can't', from our life and open the closed doors of our life. Once in a while think of our accomplishments, the obstacles we have overcome and the mistakes we have corrected. Always be thankful for our good health and the loved ones in our life. We should not let current troubles to cloud our greater achievements.

It's time to stop the insanity and take back control of our life. Start implementing these today, starting now.

THE ACADEMIC YEAR '07 - '08

(IN ASSORTED FLAVOURS)

It is the eve of an exam. The latest Mohanlal/ Mammootty flick has just released in theatres. You can't concentrate on Digital Signal Processing. Your brain is instead doing Image Processing with images from the Mammootty/ Mohanlal (sorry for the redundancy, but we don't want to biased!) film. So what do you do? Kick your roommate who is sleeping since morning and wake him up, change into (hopefully, respectable) clothes, and off you two go for the matinee show. The climax of the story (of your movie escapade, not the movie itself) may be a flunk in the test. But nothing can replace the joy of watching a movie First Day First Show (or even months old, if it falls on exam eve). That's what college is all about. Maybe all this sounds a bit crazy to some of the more "mature" readers at least. But this is what distinguishes college from school – the transition from an overly cautious to a carefree life. The celebration of freedom...

Now, if you read the title and the first paragraph, you may have made an intelligent guess on the content to follow. To put things in perspective, this is an attempt to gauge what was in vogue (and is certainly not about academics!) among the student community during the past academic year (September 2007 to August 2008) – the movies we watched, the music we listened to, the sporting events that we took note of and the news events that shook us.

Movies

Movies have always been the "staple entertainment" for starving students. There are film geeks who are addicted to classics from world cinema, but most of the "normal" human beings need just something to satiate their hunger for entertainment. Movies do provide relief from the constant wringing of the tight academic schedule. This is in spite of the fact that most Indian movies consume not less than 150 minutes of one's precious time.

It would be wrong not to admit that for most students, films provide an escape route – an easy escape from the harsh realities of professional student life. Nevertheless, it is worthy to note that quality is a basic requirement for anything to strike a chord among the youth. We are not willing to accept anything that falls short of our reasonably high standards. And the term 'quality' in relation to a

In the case of Tamil movies, big-budget films like *Sivaji* and *Dasavathaaram*, though found acceptance in some quarters, faced quite a lot of criticism. Both were high on aesthetic appeal and the latter one had Kamal Hassan in 10 roles, but they lacked quite a lot in content.
A not-so-expected truth is that smaller budget films with lesser known stars found favour among youth on par with (and some even above) star-studded films.

film includes both the aesthetic appeal and the content. Another requirement is variety. People say variety is the spice of life. And we cannot help but agree.

Looking at the year gone by, we can see that that the above theories were more or less proved correct in case of the movies that students took notice of.

In the case of Tamil movies, big-budget films like *Sivaji* and *Dasavathaaram*, though found acceptance in some quarters, faced quite a lot of criticism. Both were high on aesthetic appeal and the latter one had Kamal Hassan in 10 roles, but they lacked quite a lot in content. Expectations were high in case of both films and both fell short. *Sivaji*, though, went on to become a hit because of Rajni power, but *Dasavathaaram* was not as lucky. Even in Hindi, though *Om Shanti Om* became quite popular on campus, (perhaps because of Shah Rukh Khan and his antics, and more so because of the stunning Deepika Padukone), it was as mindless a film as *Sivaji*.

A not-so-expected truth is that smaller budget films with lesser known stars found favour among youth on par with (and some even above) star-studded films. Examples from Bollywood are *Life in a Metro* and *Johnny Gaddar*. *Life in a Metro* dealt with relationships and the changing equations between people in the hustle and bustle of city life. It succeeded in interweaving several stories into one film and though the stories did not perhaps reach their natural culmination, the film was nevertheless notable for it's sincerity in story-telling. It quite realistically portrayed relationships in an urbane setting. On the other hand, Sriram Raghavan's *Johnny Gaddar* was a tightly woven thriller with juicy twists. It was not entirely flawless, but was marked by some very fine performances and a really interesting storyline that kept you hooked from start to finish. The director acknowledges his inspiration from James Hadley Chase novels and he succeeded in creating the right feel. Another Hindi movie that passed the "campus test" was *Jab We Met*. This film was as fresh as the morning dew and Kareena was exceptional.

While talking of Hindi movies, the singular film that captured the attention of every single person was *Taare Zameen Par*. This exceptional movie, brilliantly crafted and marked by a mind-blowing performance by Darsheel Zafary, is a classic example to cite to silence those who constantly complain that youth are interested only in gloss and glamour. Sure, there was Aamir, but he restricted himself to just what was required by the script, and the result was a film that sensitised people about dyslexia and the problem of dumping unrealistic expectations on children, without resorting to preaching. And we don't have to write about the performance of the young Darsheel, to convince you. The most striking feature of this film was that it did not make any attempt to "please" the viewer and to pamper his/her senses. Even so, it ended up as a fine product of cinema that did not merely entertain, but also enlightened. It was one of those rare films that made your eyes moist without you even knowing it.

Moving down south, *Happy Days* was the pick of the lot. It was a movie in which every scene

dripped entertainment and had happiness and goodness written all over it. It reflected campus life, particularly engineering college life, with a bit of spice added here and there. Students easily identified with the situations in the film which was the prime reason for its popularity. It is indeed quite a pity that no Malayalam film succeeded in winning our hearts. Sure there were crass commercial hits like *Hallo* and *Annan Thampi*, but they were just forgettable films with no sense at all and we are quite sure no right-thinking "superstar fan" would disagree with us. There were quite a few films that won accolades at film festivals over the world like Adoor Gopalakrishnan's *Naalu Pennungal* and Priyanandanan's *Pulijanmam* (which won the National Award for Best Director), last year, but it is a pity that none of these films make it to the theatres and none of our viewers even give a chance to these films. They are just branded as "art films" and not even looked at by the ordinary movie goer, who prefers senseless films of superstars. The situation in Tamil and Hindi is quite different. Both industries used to churn out nonsense films in the past, but now, are witnessing changes. In Tamil *Paruthiveeran*, ran for more than 300 days and it was a small-budget film with no stars at all, except Priyamani, who bagged the National Award for the Best Actress for her role in the film.

Music

There has been quite a lot of change in the way people enjoy music. Nowadays, music comes under closer scrutiny than ever before. Even laymen look for the subtleties in the music dished out to them thanks to the almost intimidating number of reality shows that never seem to end at all. And emphasis has radically shifted from the singer to the music director. With easy access to music from around the world (both legally and illegally) and the infectious spread of iPods and innumerable "look-alikes", the listener has become more discerning than ever before. And thus, composers have a much more difficult task today than before, though the use of technology has offset this a bit.

Film music continues to hold fort on campus, although there are people who enjoy other kinds of music too. Unfortunately, in the case Malayalam film music, there was nothing to write home about. But, one album that became a huge hit on campus was *Coffee @ M G Road*, especially the "*Palavattam...*" song and video which almost attained cult status and made Salim Kumar the new face of the "estranged lover". When we say none of the film songs in Malayalam captured our attention, it would be a gross injustice not to mention "*Oru Venal Puzhayil...*" from the film *Pranayakaalam*, which refused to get off our lips, though it was released very early in 2007. And there were the dubbed songs from *Happy Days* which found a place in the heart of every college going student. And they fitted the slot for farewell anthems, which was lying vacant till now for want of songs that touched the heart and evoked nostalgia.

In other languages too, quality music was a rarity, though Hindi fared marginally better merely due to the number of albums being churned out. *Saawariya* stood out among the

lot as a really great album that had infectiously melodious music, keeping in mind the fact that it was composed by Monty Sharma, a debutant. "*Aankhon Mein Teri...*" from *Om Shanti Om* was also a catchy number and gained popularity. "*Dard-e-Disco*" from the same album became a 'hot' dance number with Shah Rukh's new found muscles doing the trick. *Jodhaa Akbar*, released early in 2008, had a few beautiful melodies, especially "*Jashn-e-Bahaara*" and "*Khwaaja Mere Khwaaja*", which were enjoyed by most. Towards the end of the academic year, a song that spread very quickly on campus and which everyone kept humming was "*Kabhi Kabhi Aditi...*" from *Jaane Tu Ya Jaane Na*. "*Pappu Can't Dance*" too caught on.

Tamil film music, to the say the least, was disappointing and did not live up to expectations. Vijay's *Azhagiya Tamil Magan* which had music by A R Rahman, had a couple of folk songs that became quite popular as dance numbers. "*Maduraikku Pokaathedee...*" was the pick of the lot. The remix of "*Ponmagal Vanthaal...*" too became popular. "*Vaaji Vaaji...*" from *Sivaji* was hummable and "*Sahana Charal...*" was melodious enough to satisfy the purists. Another melody which refused to get out of our heads in spite of being typical Harris Jayraj stuff was "*Mudhal Mazhai...*" from *Bheema*, the simplicity of the song being its strength. That quite sums up all that we were listening to, last year.

Sport

Sport is not the piece of cake for everyone in college. However, those who are interested are really crazy about it, especially cricket and football leagues. Last year witnessed the biggest sporting event of all – the Olympics, and new additions to the sporting world like the ICC Twenty20 World Cup and the Indian Premier League in cricket. The Olympics hosted by China for the first time was looked upon by the whole world and no doubt, was closely scrutinised. China however did well, both in organising the gargantuan event (the opening ceremony was the cherry on the cake!) as well as in grabbing most of the medals, outshining the USA who had dominated till the previous edition. And China rightly won accolades for both the achievements.

The biggest debate after the event was about who was better – Usain Bolt or Michael Phelps. Jamaican sprinter Bolt now holds the Olympic and world records for the 100 m at 9.69 seconds, the 200 m at 19.30 seconds and, along with his teammates, the 4x100 m relay at 37.10 seconds, all set at the 2008 Summer Olympics. Bolt became the first man to win all three events at a single Olympics since Carl Lewis in 1984, and the first man in history to set world records in all three at a single Olympics. And he has (not surprisingly) earned the nickname "Lightning Bolt".

On the other hand, American swimmer Michael Fred Philips has now won 14 career Olympic gold medals, the most by any Olympian. As of 2008, he also holds seven world records in swimming. Phelps now holds the record for the most gold medals won at a single Olympics with the eight golds he won at the 2008 Olympic Games. With this record, he surpassed Mark Spitz, who had held the previous gold medal

total with the seven that he won at the 1972 Munich Olympic Games. Overall, Phelps has won 16 Olympic medals: six gold and two bronze at Athens in 2004, and eight golds at Beijing in 2008.

The Twenty20 World Cup conducted by the ICC is remembered because of India's glorious run in the championship and of course, the win in the final. It sure was a moment of national pride, but the glorification of cricketers went over the top, leading to comments on the neglect of hockey, which genuinely deserves more attention at least considering that it is the national sport.

The Indian Premier League (IPL) was a phenomenon. It has marked the beginning of blatant milking of cricket for money. Cheer girls, though restricted by a bit of a controversy, and film-star sponsors brought glamour to the show; and the super-rich threw their money around. Perhaps the only people who didn't gain much from this Twenty20 bonanza were Vijay Mallya and the sponsors of the Deccan Chargers. IPL marked the transition of cricket from a game played for the country to one played for pure entertainment. Very few are complaining though, and most believe it is a change for the good as it brings top players around the world and budding talents in domestic cricket on the same platform. The win by the Rajasthan Royals amply supports the argument.

News and Events

Now, on to the news. There is a general misconception in society about the lack of social awareness among youth and that youth in general are not interested in news and current affairs. This however, is not true in its entirety. It is only that there are no forums for openly discussing such topics and in engineering student life, there is no time either – students might as well spend their free time watching a movie or listening to music or best of all, sleeping, rather than discussing about current affairs. Yes, we appear disinterested in such matters to an extent, but we are surely not ignorant. Developments in the society around us make a mark, though it is way too deep inside our hearts, buried by other significant and non-significant matters of interest.

The past year was marked by some interesting and varied events. Santhosh Madhavan was undoubtedly the single biggest newsmaker and he can be "credited" for providing inspiration for a slew of SMS jokes that ruled the roost in college at that time. It is still genuinely surprising that even in this 21st century (and the age that people call the one of "information explosion", "knowledge society" and what not), people still believe in these frauds who use religion for their own carnal desires. And no religion has been free from such people. It is really pathetic, if not worse.

On the other end of the "religio-political" spectrum we had a 7th standard Social Sciences textbook that seemingly wanted to teach religious tolerance, but ended up possibly sowing seeds of atheism. The row over the book, more than anything else, succeeded in creating awareness on how little preparation goes into the "knowledge" being dished out to our little generation (and it led to the whole of Kerala

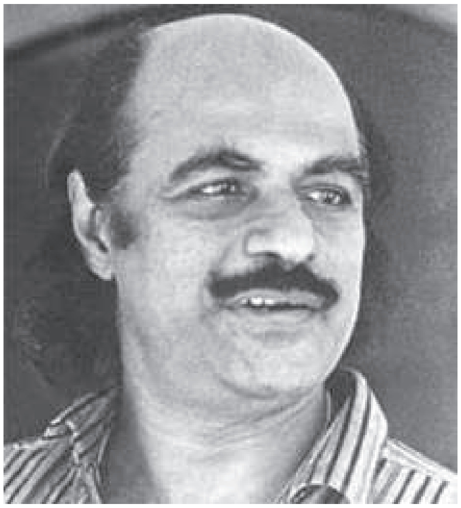

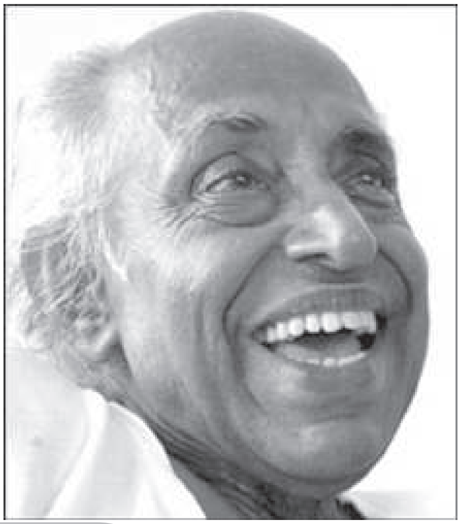

reading the book). There may be no "hidden motives", as alleged, behind the controversy, but the error was certainly serious, though the demand for "complete withdrawal" of the textbook was uncalled for. In retrospect, the controversy reached its natural culmination without going very much out of hand.

Two other events that were also immense losses for Kerala were the deaths of writer, orator and academic, M N Vijayan, and actor Bharat Gopi. M N Vijayan (1930-2007) died of cardiac arrest on October 3 2007. He was speaking at a televised press conference at Thrissur. His last moments were caught on film and he collapsed while speaking. Most of Vijayan's publications are compilations of his speeches. He is considered to be a powerful orator. He used psychology, Marxism and social science as tools to analyse life and literature. He was a noted pioneer of the use of psychological criticism in Malayalam literature, and is considered by some to have greatly influenced contemporary Kerala culture with his ideas.

The other great stalwart who passed away is V. Gopinathan Nair (1937-2008), more popularly known as Bharath Gopi, who donned the hats of film actor, director and producer in his lifetime. He is considered one of the greatest film actors in India and has won many awards, including the National Film Award for Best Actor for his role in *Kodiyettam*. Bharath Gopi began his acting career as a theatre actor. He made his movie debut in Adoor's *Swayamvaram* in 1972. He was noted for his performances in movies like *Ormakkayi*, *Yavanika*, *Panchavadi Paalam* and *Aadaminte Vaariyell*. His last movie was *Akasha Gopuram*, which was released in 2008.

To Conclude

So what do we make of all this? Nothing in particular, we must say! As mentioned before, we were only interested in presenting a fairly accurate overview of all that around us which made us sit up and take notice in the last academic year, and there is no need for generalisation in any way. After all, this is not a survey. Certainly, youth is the time where you become more aware of things around you. It is a time of exploration, of finding new ways to express oneself. Even a passive act like watching movies can be beneficial towards this end if properly channelized. (But then, you have to watch those kinds of movies – movies that have sense!) This magazine is about filling the blanks... and filling the blanks is not just about being good in academics (though that is the quality that most of us lack!) but about seeing and hearing all that happens around you – and most importantly *responding* – after all there is no use in seeing and hearing unless you respond. Cheers!

ധന്യ ദാസ്
2011 EC

ആത്മാവു തേടി

ജീവന്റെ പാനയിൽ നീ ചേർത്ത കണ്ണുനീർ,
പ്രാണനെ നീറ്റിപ്പുകയ്ക്കുന്നു നിത്യവും.
വേദന തിന്നു മരവിച്ചുവെങ്കിലും,
വേദനിക്കുന്നു നിനക്കായി ഞാൻ.

പാടിയുറക്കിയ പ്രേമഗാനത്തിന്റെ
ശീലുകൾ എന്നേ മറഞ്ഞുപോയി.
ചിതറിക്കിടക്കുമെൻ ഓർമയിൽ–പാട്ടിന്റെ,
പൊട്ടുകൾ മാത്രം അടുക്കി ഞാനും.
നേർത്ത കരിമ്പടം മെല്ലെപ്പുതച്ചുകൊ–
ണ്ടീരാവു വിട പറഞ്ഞകലും മുൻപേ,
ലാവിന്റെ മാറിൽ കറുത്ത കയ്യാൽ മാരി,
മേഘചിത്രങ്ങളൊരുക്കും മുൻപേ;
പോകുന്നു ഞാൻ, നിന്റെ പ്രാണന്റെ സത്തയെ,
എന്നിലേക്കിറ്റിച്ചെടുക്കുവാനായ്.

ജന്മാന്തരങ്ങൾക്കുമപ്പുറം യമുനയുടെ,
കടവിൽ നാം കൈകോർത്തിരുന്നതല്ലേ?
നിന്റെ പ്രണയാക്ഷരങ്ങളെ നെഞ്ചോടൊതുക്കി ഞാൻ,
ഒരു സ്വപ്നലോകം പടച്ചതല്ലേ?
മരണം, തണുത്ത കയ്യാൽ നിന്റെ ചേതന,
തട്ടിപ്പറിച്ചു കടന്നുപോയി.
സ്വപ്നങ്ങൾ വാരിയെറിഞ്ഞുതന്നു–നിലാ–
വാനിൽ നീ നക്ഷത്രമായി മാറി.

ജന്മങ്ങളെത്രയോ പോയിടട്ടേ–മണ്ണിൽ,
ചക്രവാളങ്ങൾ മറഞ്ഞിടട്ടേ.
എന്റെ പ്രണയം ജ്വലിക്കുന്ന നിമിഷം വരേക്കുമീ;
ജനിമൃതികളറിയാതിരിക്കട്ടെ നാം...

Justin Joy
2009 CS

The 123 of the Nuclear Deal

Under the 123 nuclear deal India will get access to US civil nuclear technology and fuel, in return for opening its civilian nuclear facilities to inspection. India has 14 reactors in commercial operation and nine under construction. Nuclear power supplies about 3% of India's electricity. Its huge thorium reserves - about 25% of the world's total - are expected to fuel its nuclear power programme long-term.

After a two-day debate on its most contentious policy, a nuclear co-operation agreement with America, the Congress led UPA government on July 22nd won a parliamentary vote of confidence. The Government's victory, by 275 votes to 256, with ten abstentions, has probably saved it from strangulation by its Indian opponents. But its image and credibility have taken a heavy beating in the hard-fought victory. With inflation touching 12%, the government will find it difficult to convince people about the importance of the deal. The 12% inflation is not even a peanut compared to Zimbabwe's inflation of 1100000%. But then it is India where even double digit inflations were a thing of past and nobody ever thought of inflation going to the mountains from the "below sea level" of 3% in October '07.

For the uninitiated, the Indo-US nuclear deal is a bilateral agreement on nuclear cooperation between the United States of America and India. The Henry J. Hyde United States-India Peaceful Atomic Energy Cooperation Act of 2006, also known as the Hyde Act(In honour of former Illinois Republican Congressman Henry J Hyde, who was instrumental in passing the act), is the U.S. domestic law that modifies the requirements of Section 123 of the U.S. Atomic Energy Act of 1954 to permit nuclear cooperation with India and in particular to negotiate a 123 agreement to operationalise the 2005 Joint Statement between the US President and the Indian Prime Minister. The bill was passed by a vote of 359-68 in the US Senate. Before the agreement can become law, US legislators must vote to exempt India from a ban on nuclear trade with countries which do not agree to full international inspections of their atomic facilities. The proposed agreement reverses US policy to restrict nuclear co-operation with Delhi because it has not signed the nuclear Non-Proliferation Treaty (NPT), and has twice tested nuclear weapons, in 1974 and 1998.

Under the deal, India will get access to US civil nuclear technology and fuel, in return for opening its civilian nuclear facilities to inspection. India has 14 reactors in commercial operation and nine under construction. Nuclear power supplies about 3% of India's electricity. Its huge thorium reserves - about 25% of the world's total - are expected to fuel its nuclear power programme long-term.

But the deal is not done yet. Besides the IAEA, India has to convince the 45-member Nuclear Suppliers Group (NSG)(The 45-nation NSG is a cartel that controls trade in "dual-use" nuclear fuel, materials and technology to ensure they are applied only to civilian nuclear energy programmes, not diverted into clandestine nuclear weapons work) to rewrite its rules and then America's Congress votes on the whole package. The NSG's sign-off might be especially elusive.

The deal has its own opposition in India too. About 13 percent of India's billion plus population are Muslim and anti-Americanism can be a vote-winner. Since the general election is round the corner, it will be a suicide attempt for the government to go ahead with deal. Majority of the nuclear

scientists are against the deal. Though the government fielded veteran missile scientist A P J Abdul Kalam to defend the deal, major nuclear scientists like Dr A N Prasad (Former Director BARC), Dr. P.K.Iyengar (Former Chairman, Atomic Energy Commission) are against the deal.

There are a lot of questions unanswered as far as the deal is concerned. The 123 Agreement does not provide us even one MW of electricity. All that it does is to allow us to import nuclear reactors and uranium fuel from outside. The imported reactors will have to be paid for by us, and therefore setting up of nuclear power plants with imported reactors will be from the total kitty we have for investments. In case we make very large investments in plants with imported reactors, the money will have to be taken out of either our future power sector investments or from other sectors such as infrastructure, health, education, etc.

A Planning Commission study shows that even with the best possible estimates of capacity addition in power generation after the Deal is through, the country is not going to increase its share of electricity from nuclear energy from the present 3% to more than 7-9%. And this would come at a huge cost — financially and politically. We would be required to bring our foreign policy in line with the US policy as has been already exhibited by India being forced to vote against Iran in the IAEA meeting. The undue importance given to the Indo-US Nuclear Deal as opposed to the Iran-Pakistan-India gas pipeline, even though gas is predicted to be the major source of power globally for the next two to three decades, raises questions about the motives of the Indian government.

Not only can we build nuclear plants with our own technology, we can also build it faster than others. The last plant commissioned in the US took 23 years to build. The latest European Union plant being built currently in Finland has already run up a delay of 18 months in the first 18 months of its construction! Therefore, importing reactors or technology for reactors today is far less important than 30 years back. The cost of Indian reactors, built with indigenous technology, is also much lower than corresponding western reactors. The US, which had invested quite heavily in nuclear energy turned away from it due to huge overruns in costs and time. "Between 1975 and 1989, the average period required to complete a plant soared from 5 years to 12. The bill for a group of 75 first-generation plants totaled $224.1 billion (in current dollars), 219 per cent more than estimated" (Business Week: Nuclear Power's Missing Fuel, July 10, 2006). Most analysts agree that nuclear plants, given their track record, are unlikely to find favour with investors in the US.

> There are a lot of questions unanswered as far as the deal is concerned. The 123 Agreement does not provide us even one MW of electricity. All that it does is to allow us to import nuclear reactors and uranium fuel from outside. The imported reactors will have to be paid for by us, and therefore setting up of nuclear power plants with imported reactors will be from the total kitty we have for investments.

The operating cost of a nuclear plant is lower than that of coal fired plants. However, the cost of electricity comes not only from the operating cost but also its capital cost. We have to pay for the capital cost of the plants also in the electricity charges we pay as consumers. And for the record, the operating costs per unit from imported reactors is not as low as the UPA spokespersons are making it out to be. In the case of Kaiga atomic power station, the operating cost including fuel, heavy water and other operating cost was computed by the Nuclear Power Corporation to be Rs 1.48. If we add that to the cost of capital, the cost of electricity becomes Rs 5.13! This is more than twice that from coal fired plants. Therefore, the argument of cheap power from imported nuclear plant is just sheer hogwash. All international studies have used $2000 per KW as the base cost of nuclear plants. At these costs, the cost of electricity will be higher than any other source of electricity such as gas, coal or hydro.

With the winning of confidence motion and approval by IAEA board of governors the government is optimistic of signing the deal. However only time will tell whether the government made the right choice or not.

■

ഷെറിൻ മേരി ദാസ്
2009 EC

പുഞ്ചിരിക്കാത്ത മനുഷ്യർ

താൻ തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയ ദിവസം മുതൽ ഓരോ ദിവസവും ഓരോ പാഠമായിരുന്നു അവന്. തന്റെ മുഖത്തെ പുഞ്ചിരി എന്നോ, എവിടെയോ മാഞ്ഞുപോയത് അവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കാനാവാത്ത മനുഷ്യനായി ജീവിതം തള്ളി നീക്കുന്നു.

ഒരു യാത്രയുടെ തുടക്കമായിരുന്നു അത്. തണുത്തുറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷം. അവൻ തന്നെ ചുറ്റിയിരുന്ന കമ്പിളിപ്പുതപ്പിലേയ്ക്ക് ഒന്നുകൂടി ഒതുങ്ങിക്കൂടി. പക്ഷേ പൊള്ളുന്ന ഓർമ്മകൾ പേറുന്ന മനസ്സ് ഒരു തീർത്ഥാടനത്തിലായിരുന്നു. പുലർക്കാലമഞ്ഞ് ആ ചൂടേറ്റ മനസ്സിൽ പതിച്ചപ്പോൾ അവൻ ഓർമ്മകളിൽ നിന്നും ഞെട്ടിയുണർന്നു.

ആ മഹാനഗരത്തിലെ വളരെ പരിഷ്കൃതമായ ആ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴും ചുറ്റുപാടുകളിൽ നിന്നും ഓടിയൊളിക്കുന്ന മനസ്സിനെ കടിഞ്ഞാൺ ഇടാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവന്റെ ഉള്ളിലെ ദുഃഖം തേങ്ങലായും ഞരങ്ങലായും എപ്പോഴോ വെളിയിൽ വന്നു. കണ്ണിൽ നിന്നും ഉയരുന്ന ചൂടുനെടുവീർപ്പുകൾ ആ തണുത്ത അന്തരീക്ഷത്തിലെവിടെയോ അലിഞ്ഞുപോകുന്നതായി അവനുതോന്നി......

നേരം പുലർന്നു തുടങ്ങിയിട്ടേ ഉള്ളൂ. എങ്കിലും ബഹളവും, തിക്കും, തിരക്കും നന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മഹാപ്രളയത്തിന്റെ ആരംഭം എന്നപോലെ.........ട്രെയിൻ വരാൻ ഇരുപത് മിനിട്ടുകൾ ഇനിയും ബാക്കിയുണ്ട്. നല്ല തിരക്കും ഉണ്ട്. തന്റെ ചുറ്റിലും ചില യാളുകൾ കൂട്ടം കൂടി നിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ മിക്കവാറും ആളുകൾ തന്നെപ്പോലെതന്നെ ഒറ്റയ്ക്കു ഏതോ മനോരാജ്യങ്ങളിലേക്ക് തേരോട്ടം നടത്തുന്നതായി അവനു തോന്നി. ആരോടും ഒന്നും തന്നെ പറയാനില്ലാതെ കാര്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും തിരയുന്ന ജീവിതയാത്ര തുടരാൻ......

മുന്നിലെ ടെലിവിഷൻ സ്ക്രീനിൽ പാട്ടും, പരസ്യവും ഒക്കെ തകർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മൊത്തത്തിലുള്ള കലപില ശബ്ദങ്ങളെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് ട്രെയിൻ ചൂളം വിളിച്ച്, വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞു പുകതുപ്പി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തിക്കും തിരക്കും കാരണം ഡോറിനടത്തു നിന്നപ്പോൾ തന്നെ എന്തൊക്കെയോ ബലങ്ങൾ അവനെ ട്രെയിനിന്റെ ഉള്ളിൽ എത്തിച്ചു. ഒരു സീറ്റിന്റെ ചെറിയ ഭാഗത്ത് ഒതുങ്ങിക്കൂടിയ അവൻ വീണ്ടും തന്റെ ചിന്തകളുടെ പടിയേറി മറ്റൊരു ലോകത്തേയ്ക്കു പോയി. തന്നെത്തന്നെ ഒന്നു വിശകലനം ചെയ്യാൻ മനസ്സിലൂടെ ഒരു യാത്രയ്ക്കു തുടക്കമിട്ടു. ശാപമേറ്റ തന്റെ ജീവിതത്തിലെ പാപവും, പുണ്യവും വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള യാത്രയായിരുന്നു അത്.

തന്റെ കഴിഞ്ഞകാലത്തെ കുത്തഴിഞ്ഞ ജീവിതം, പെറ്റമ്മയെപ്പോലും, മറന്ന നാളുകൾ..........എല്ലാം നേടി എന്ന് അഹങ്കരിച്ച ദിനങ്ങൾ........... എല്ലാം അവന്റെ മനസ്സിൽ മിന്നിമാഞ്ഞു. താൻ തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയ ദിവസം മുതൽ ഓരോ ദിവസവും ഓരോ പാഠമായിരുന്നു അവന്. തന്റെ മുഖത്തെ പുഞ്ചിരി എന്നോ, എവിടെയോ മാഞ്ഞുപോയത് അവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കാനാവാത്ത മനുഷ്യനായി ജീവിതം തള്ളി നീക്കുന്നു.

തൊട്ടടുത്തിരുന്ന വൃദ്ധയുടെ രാമായണ പാരായണം കേട്ട് അവൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. നേരം നന്നേ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു അവൻ ചുറ്റുവട്ടത്തേയ്ക്ക് വെറുതെ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു; എവിടെയെങ്കിലും കണ്ടുമറന്ന മുഖങ്ങൾ ഉണ്ടോ എന്ന് പരതിനോക്കി. എന്നാൽ

എല്ലാവരും യാന്ത്രികരും, പുഞ്ചിരിക്കാൻ മറന്നുപോയവരുമായ മനുഷ്യരായി അവനു തോന്നി.

യാത്ര തുടരുകയായിരുന്നു. നീണ്ടുപോകുന്ന റെയിൽ പാളങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ തന്റെ യാത്ര അവസാനിക്കുമോ എന്നവനു തോന്നി. തന്റെ ഉറ്റവരെ കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ അപ്പോഴും അവനെ വേട്ടയാടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാഴ്ചകൾക്ക് മുമ്പ് വീശിയടിച്ച കൊടുങ്കാറ്റിൽ തകർന്ന തന്റെ നാടിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ടെലിവിഷനിലൂടെയും, വർത്തമാന പത്രങ്ങളിലൂടെയും ആണ് അവൻ കണ്ടത്....ഒരു മടക്കയാത്രയെ ക്കുറിച്ചു വളരെ നാളായി ആലോചിക്കുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ അത് അനിവാര്യമാണെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി. തന്റെ അമ്മയുടെ ചുണ്ടിൽ നിന്നും വിരിയുന്ന പുഞ്ചിരിക്കും, തന്നോട് ഉതിരുന്ന വാത്സല്യത്തിനും പകരമായി താൻ നൽകിയ വേദനകൾക്ക് പരിഹാരം ചെയ്യാൻ....... ആ ദുരന്തത്തിന്റെ വാർത്തയറിഞ്ഞ ശേഷമുള്ള പതിനാലു ദിനങ്ങൾ, വേദനയും, നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്ന ഓർമ്മകളും, ഞെട്ടലുകളും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു...... തന്റെ ഉറ്റവർക്ക് ഒരാപത്തും വരുത്തരുതേ എന്ന പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു മനസ്സു നിറയെ.......

നൊമ്പരങ്ങളും, പേടിപ്പിക്കുന്ന ഓർമ്മകളും കവർന്നുതിന്ന മനസ്സും പേറി മൂകനായി. അവൻ വഴിയോരങ്ങൾ പിന്നിട്ടു. മന്ദമാരുതൻ തഴുകുന്ന വയലോരവും, പുഴയും ഒക്കെ നിറഞ്ഞ പ്രകൃതിരമണീയമായ തന്റെ നാടിനെ അവൻ ഓർമ്മയിൽ നിന്നു തപ്പിയെടുത്തു. തന്റെ നാടിന് അൽപ്പം അകലെയായുള്ള റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ ആ യാത്ര അവസാനിച്ചു. അവിടെ റെയിൽവേ ഗതാഗതം പുനഃസ്ഥാപിച്ചിട്ട് രണ്ടു ദിവസം മാത്രമെ ആയിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ആ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ രണ്ടു പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളെ ബന്ധിപ്പിക്കാൻ മേൽപ്പാലങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു. മിന്നുന്ന പരസ്യബോർഡുകളും, കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന വർണ്ണവിസ്മയങ്ങളും ഇല്ല. വേദനിക്കുന്ന മനസ്സുകളിൽ നിന്നും ഉയരുന്ന ദീർഘനിശ്വാസങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂടി ഒരു കൊടുങ്കാറ്റായി ആ നാടിനെ തകർത്തിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവർ നഷ്ടപ്പെട്ടതിനാൽ മനസ്സിൽ ദുഃഖത്തിന്റെ വേലിയേറ്റം നടക്കുന്ന, മുഖത്തുനിന്നു പുഞ്ചിരി നഷ്ടപ്പെട്ടവരെയാണ് അവനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഊർജ്ജമെല്ലാം ചോർന്നുപോയി ജീവച്ഛവമായവർ...........അതിനിടയിലൂടെ താൻ വലിച്ചെറിഞ്ഞുപോയ, തനിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്ന, തന്റെ ഉറ്റവരെ തേടി അവൻ അലഞ്ഞു. അവർ ജീവിച്ചിപ്പരിപ്പുണ്ടോ എന്നറിയാതെ തന്നെ........

PRIVATE PROPERTY-7

"Hello.... അജിത് സെൻ സാറല്ലേ?"

എല്ലാ CEC യൻമാരുടെയും മൊബൈലിൽ അത്യാവശ്യം വേണ്ട നമ്പർ ഏത്? ഇതെന്നാ ഇത്ര ചോദിക്കാൻ? സെൻസാറിന്റെ നമ്പർ!....

സാറിവിടെ Physical instructer ആകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഇടയിലെ ചെറിയ പ്രശ്നങ്ങൾപോലും കണ്ടെത്തി പരിഹരിക്കുന്ന ഈ വലിയ മനസ്സ് CEC യുടെ സ്വകാര്യ സ്വത്തും അഹങ്കാരവുമാണ്.

"ഹലോ, സെൻസാറല്ലേ? എന്റെ ID കാർഡ് കളഞ്ഞുപോയി....."

AISWARYA MOBILES
Sales & Computerised Servicing in:
MOBILE PHONES & ACCESSORIES
AUTHORISED DEALER
NOKIA
Sony Ericsson
SAMSUNG SAMSUNG
LG.
MOTOROLA
Near S.B.I M.C.Road, Chengannur
Ph: 0479- 2455655 (O) 94477 55505 (M)

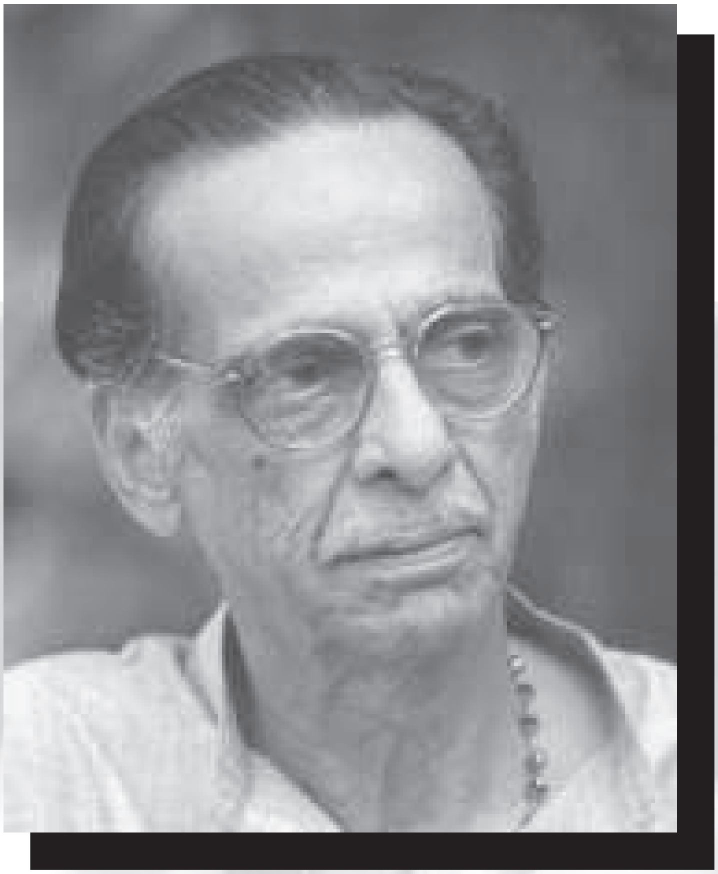

നാടകാചാര്യൻ
കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കർക്കൊപ്പം...

പങ്കെടുത്തവർ :
ഷാരോൺ വിനോദ്,
റൂബൻ ജോർജ്ജ് സ്റ്റീഫൻ
ശിവ്ശങ്കർ മേനോൻ പാലാട്ട്
അമൽ മുകുന്ദ്

നാടായാൽ നൃപൻ വേണം.........
നാടകമായാൽ......

> ക്രിയയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായിരുന്നു അന്ന് കല. ഈ utilitarian point of view ൽ നിന്ന് കലയെ കാണാൻ പഠിച്ചത് ബാല്യകാലത്തിലാണ്.

തിരുവനന്തപുരത്ത്, ടാഗോർ റോഡിൽ, ഹരിശ്രീ എന്ന വീട്ടിൽ നാല് CECയൻമാർ തമ്മിൽ തമ്മിലൊന്നും മിണ്ടാതെയിരിക്കുന്നു. പുലർച്ചെ ട്രെയിൻ കയറിയത് മുതൽ, ഓട്ടോക്കാരനുമായി 'തിരോന്തരം' ഭാഷയിൽ വഴക്കിട്ടത് വരെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ കൂടി കടന്നുപോയി. ഒഴിഞ്ഞ ഒരു മിനിറ്റ് കിട്ടിയാൽ കമന്റുകൾ നാല് പായിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ നാവുകൾ നിശ്ശബ്ദമായതിന് കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല: ഇത് നാടകാചാര്യൻ കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കരുടെ കൊട്ടാരം.

കാവാലത്തിന്റെ വാമഭാഗം ശാരദാമണി പുഞ്ചിരിയോടെ ഞങ്ങളെ ഓരോരുത്തരായി പരിചയപ്പെട്ടു. "കഴിഞ്ഞദിവസവും കുറച്ച് കോളേജ് കുട്ടികൾ വന്നിരുന്നു. എന്തുപറ്റിയോ എന്തോ, കോളേജുകാർക്ക് നാടകത്തോടൊരു കമ്പം?" ആ ചോദ്യത്തിന് ഞങ്ങൾ ഉത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. കലാലയ നാടകവേദി എന്ന പ്രസ്ഥാനം സാഹിത്യവാരികകളിലെ ഭൂതകാലക്കുളിര് നിറഞ്ഞ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിൽ മാത്രമായി തളം കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് സത്യത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു ശ്രമത്തിലേക്ക് ഞങ്ങളെ നയിച്ചത്. എൺപതിന്റെ നിറവിലെത്തി നിൽക്കുന്ന കാവാലവുമായി ഒരു അഭിമുഖത്തിലുപരി കലാലയ നാടകവേദിക്ക് പ്രചോദനം പകരുന്ന ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ നേർക്കാഴ്ചയാണ് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.

വെള്ള ജുബ്ബയും, കാവിമുണ്ടുമുടുത്ത് കാവാലം നാരായണപ്പണിക്കർ ഞങ്ങൾക്ക് മുൻപിൽ വന്നിരുന്നു. "ചെങ്ങന്നൂർന്നാ......അല്ലേ?" പുഞ്ചിരിച്ച് കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "ഇടയ്ക്ക് ചിലപ്പോൾ ഫോൺ വന്നെന്നിരിക്കും......ദ്, സ്വിച്ച് ഓഫ് ചെയ്യണോ?" കൊച്ചുമക്കളുടെ പ്രായത്തിലുള്ള ഞങ്ങളോട് അദ്ദേഹം കാട്ടിയ പ്രതിപക്ഷ ബഹുമാനത്തിന് മുൻപിൽ ഞങ്ങൾ ചെറുതായി.

ജീവിതത്തിലെ ഏടുകൾ ഓരോന്നായി ഞങ്ങൾക്ക് മുൻപിൽ അദ്ദേഹം തുറന്നു.

ബാല്യകാലം, സ്ക്കൂൾ ജീവിതം –എങ്ങനെയായിരുന്നു ജീവിതത്തിൽ ഇവയുടെ സ്വാധീനം?

ബാല്യകാലത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ മുഴുവൻ കാവാലവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. കുട്ടനാട്ടിലെ, ബാഹ്യലോകവുമായി കാര്യമായ ബന്ധമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന ഒരു നാട്. യാത്രകളൊക്കെ വള്ളത്തിലും മറ്റുമായിരുന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണും പൊതിഞ്ഞ് ചുരുളൻ വള്ളത്തിലേറി പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്ക് പോയതിന്റെ ഓർമ്മകളാണ് തിളങ്ങി നിൽക്കുന്നത്.

അന്ന് നാടകത്തോട് എന്നതിലുപരി പാടവരമ്പത്തെ പാട്ടുകളായിരുന്നു എന്നെ ആകർഷിച്ചത്. പാടത്ത് അന്ന് കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നത് മുഴുവൻ താളങ്ങളാണ്. കൊയ്ത്തിന് താളം, മെതിക്ക് താളം, അളവിന് താളം. ക്രിയയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായിരുന്നു അന്ന് കല. ഈ

അവനവൻ കടമ്പ

utilitarian point of view ൽ നിന്ന് കലയെ കാണാൻ പഠിച്ചത് ബാല്യ കാലത്തിലാണ്.

എന്റെ വായനയുടെ തുടക്കവും ഈ നാടുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. കാവാലത്തെ സതാതന ധർമ്മ വായ നശാലയിൽ നിന്നു ലഭിച്ച പുസ്തക ങ്ങൾ എന്നെ വളരെയേറെ സ്വാധീനി ച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ആ നാളുകളിൽ ലഭിച്ചവയാണ് ഇന്നും എന്നെ നയിക്കുന്നത്.

സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ എന്ന രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞൻ, അയ്യപ്പപ്പ ണിക്കർ എന്ന കവി, ഇവരിൽ നിന്നൊക്കെ വ്യത്യസ്തനായി രംഗ കലകളിലേക്ക് അടുക്കാൻ ഉണ്ടായ കാരണങ്ങൾ.....

ഞാൻ കവിതയിൽ നിന്ന് നാടക ത്തിലേക്ക് വന്നയാളാണ്. അയ്യപ്പപണി ക്കരോടൊപ്പം കവിയരങ്ങുകളിൽ പങ്കെ ടുക്കുകയും, തെരുവുകളിൽ കവിതകൾ ചൊല്ലുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നീട് ഈ കവിതകളിലെ നാടകാംശത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് കൊണ്ട് രംഗാ വതരണം നടത്താൻ ഞാനും എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളും ചേർന്ന് ശ്രമിച്ചു. കവി യരങ്ങുകൾ അങ്ങനെ ചൊൽക്കാഴ്ച യായി മാറി. ഇതോടനുബന്ധിച്ചാണ് എന്റെ 'സാക്ഷി' പോലെയുള്ള നാടക ങ്ങൾ 'കേരളകവിത'യിൽ പ്രസിദ്ധീക രിക്കുന്നത്. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരും, എം. ഗംഗാധരനും ഒക്കെ ചേർന്ന് കവിതക്ക് വേണ്ടി മാത്രം ഉഴിഞ്ഞ് വച്ച 'കേരളകവി ത'യിൽ നാടകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതോടൊപ്പം തന്നെ 'സാക്ഷി'യുടെ രംഗാവതരണവും നടന്നു.

അന്ന് നാടകമെന്നാൽ കേരളജ നതയ്ക്ക് റിയലിസ്റ്റിക് നാടകങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. 'സാക്ഷി' പോലെ യുള്ള തികച്ചും വ്യത്യസ്ഥമായ പരീ ക്ഷണങ്ങൾ, എങ്ങനെ സ്വീകരിക്ക പ്പെടും എന്ന് ആശങ്കയുണ്ടായി രുന്നോ?

ആശങ്കയല്ല, ത്രില്ലായിരുന്നു. നാട കങ്ങൾ നിങ്ങൾ കാണുന്നവയല്ല മറ്റെന്തോ ആണ് എന്ന് വിളിച്ചു പറ യാനുള്ള ആവേശം. കുറ്റം പറച്ചിലു കൾ ഏറെ കേൾക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവയൊന്നും നാടകത്തിന്റെ ഗണ ത്തിൽ പെടില്ല എന്ന് പറഞ്ഞവർ വരെ യുണ്ട്. അത്തരം വിമർശനങ്ങളിൽ അസഹിഷ്ണുത പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നെ ങ്കിൽ തനത് പ്രസ്ഥാനത്തിന് മുൻപോട്ട് പോകാൻ സാധിക്കില്ലായി

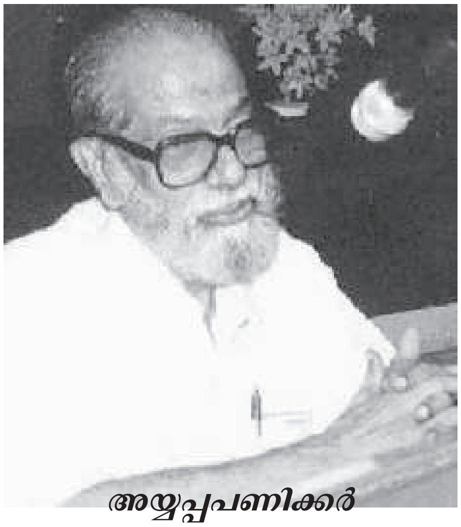

അയ്യപ്പപണിക്കർ

ഞാൻ കവിതയിൽ നിന്ന് നാടകത്തിലേക്ക് വന്നയാളാണ്. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരോടൊപ്പം കവിയരങ്ങുകളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും, തെരുവുകളിൽ കവിതകൾ ചൊല്ലുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നീട് ഈ കവിതകളിലെ നാടകാംശത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് കൊണ്ട് രംഗാവതരണം നടത്താൻ ഞാനും എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളും ചേർന്ന് ശ്രമിച്ചു.

രുന്നു. എതിർത്തവരിൽ പലരും പിന്നീട് ഇവയിലെ നാടകാംശം തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

റിയലിസ്റ്റിക് ഡ്രാമ ജനങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നതുപോലെ തനത് നാടകങ്ങൾക്ക് സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയോടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

ഇതൊരു തെറ്റിദ്ധാരണയാണ്. ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലെ ആകർഷണീയത വളരെ peripheral ആയുള്ള ഒന്നാണ്. ജീവിതം പോലെയിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്നത് ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കും എന്നത് സത്യമാണ്. രസിപ്പിക്കുക എന്നതിലുപരി അവയ്ക്ക് ജനങ്ങളിൽ ചിന്തകൾ ഉണർത്താൻ കഴിയില്ല. യഥാർത്ഥ കല അവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം.

"നിങ്ങളെന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കി" അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങത്തേക്ക്" പോലെയുള്ള നാടകങ്ങൾ ജനങ്ങളിലുണ്ടാക്കിയ സ്വാധീനത്തെ പൂർണ്ണമായും തള്ളിക്കളയാൻ സാധിക്കുമോ?

ഞാനവയെ തള്ളുന്നില്ല, അവയിൽ നിന്ന് കൊള്ളുന്നതേയുള്ളൂ. അവിടെ കൊണ്ട് നാടകം നിൽക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ കൊള്ളൽ. അവയൊക്കെ സോദ്ദേശ്യമായി എഴുതപ്പെടുന്നവയാണ്. എനിക്ക് ഉദ്ദേശ്യങ്ങളൊന്നുമില്ല. "നിങ്ങളെന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കി" എന്ന നാടകത്തിന് കമ്മ്യൂണിസത്തിലേക്ക് കേരളത്തെ നയിക്കുക എന്നൊരു ലക്ഷ്യമുണ്ട്. ലോകം മുഴുവൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റായാൽ ആ നാടകത്തിന്റെ പ്രസക്തി അവസാനിക്കുന്നു. അതിനപ്പുറത്തേക്കൊരു ധർമ്മത്തിലേക്ക് കൂടി ചിന്തിക്കാൻ നാടകങ്ങൾക്ക് ബാധ്യതയുണ്ട്. ആയിരക്കണക്കിന് വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് മുതലാരംഭിച്ച രംഗകലകളിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശാനും നമുക്ക് ബാധ്യതയുണ്ട്.

ഭാസനും, കാളിദാസനും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുൻപ് രചിച്ച നാടകങ്ങൾക്ക് ഇന്നും പ്രസക്തിയുണ്ടോ?

ഞങ്ങളുടെ നാടകങ്ങളിലെ വേഷവിധാനങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടം അരവിന്ദനായിരുന്നു. 'അവനവൻ കടമ്പ' പോലെയുള്ള ആദ്യകാല നാടകങ്ങൾ സംവിധാനം ചെയ്തതും അദ്ദേഹമാണ്.

ജോൺ ഏബ്രഹാം ഒറ്റയാനായിരുന്നു. പ്രവചനാതീതൻ. എപ്പോൾ വരുമെന്നോ എങ്ങനെയെന്നോ പറയാൻ പറ്റില്ല.

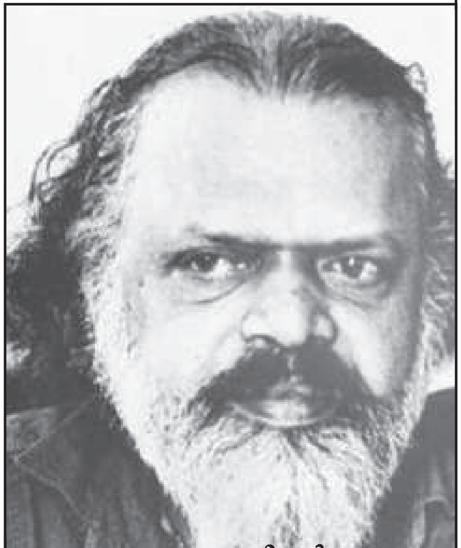

അരവിന്ദൻ

അവയ്ക്ക് ഇന്നുള്ള പ്രസക്തിയാണ് എന്റെ അന്വേഷണങ്ങളും, കണ്ടെത്തലുകളും ലോകമൊട്ടുക്ക് ഈ നാടകങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസക്തമായിട്ട് തന്നെ. ഇന്ന് ജീവിക്കുന്ന വികാരങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായിട്ട് തന്നെയാണ് ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ധർമ്മപക്ഷത്തിനായി വാദിക്കുന്ന നാടകങ്ങൾ എല്ലാക്കാലത്തും, ഏത് സംസ്ക്കാരത്തിനും ബാധകമാണ് കർണ്ണനെപോലെയുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ ധർമ്മമേത് എന്നറിയാതെ ഉഴലുന്ന മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ നേർക്കാഴ്ചയാണ്.

ശ്രീകണ്ഠൻ നായർ, ശങ്കരപിള്ള, കാവാലം-മലയാള നാടകത്തിന്റെ തിളക്കമേറിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ മുഖമായിരുന്നു നിങ്ങൾ. ഈ കാലഘട്ടത്തെ എങ്ങനെ കാണുന്നു?

ഒരു മാത്സര്യം ഒരു തരത്തിലും നിലനിന്നിരുന്നില്ല. ശ്രീകണ്ഠൻ നായർക്ക് എന്റെ നാടകങ്ങളോട് വലിയ ആദരവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അത് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാടകം ശാസ്ത്രീയമായി വിലയിരുത്തുന്നതിലും, നാടകസംസ്ക്കാരത്തിന് കേരളത്തിൽ ആക്കം കൊടുക്കുന്നതിനും

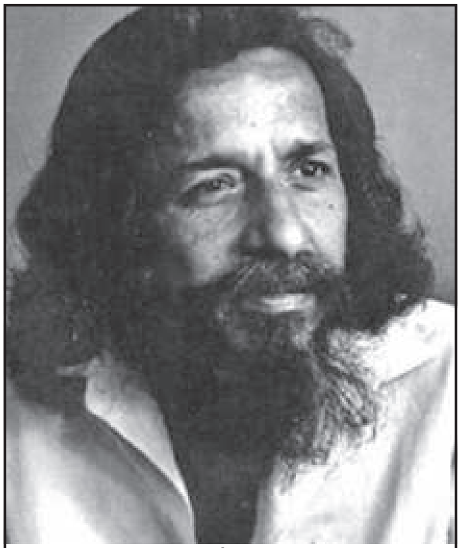

ജോൺ എബ്രഹാം

ഇന്ന് ജീവിക്കുന്ന വികാരങ്ങളുടെ പ്രതിനിധി കളായിട്ട് തന്നെയാണ് ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾ അവതരി പ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ധർമ്മപ ക്ഷത്തിനായി വാദിക്കുന്ന നാടകങ്ങൾ എല്ലാക്കാ ലത്തും, ഏത് സംസ്ക്കാര ത്തിനും ബാധകമാണ് കർണ്ണനെപോലെയുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ ധർമ്മ മേത് എന്നറിയാതെ ഉഴ ലുന്ന മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ നേർക്കാഴ്ചയാണ്.

ശങ്കരപിള്ളയുടെ സംഭാവന വളരെ വലുതാണ്. ഞങ്ങളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയായിരുന്നു അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. നാടകക്കളരി, സ്കൂൾ ഓഫ് ഡ്രാമ പോലെയുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മലയാളനാടകവേദിയെ പരിപോഷിപ്പിച്ചതിൽ മുഖ്യപങ്ക് വഹി ച്ചിരുന്നു. നാടകത്തിന്റെ മൂല്യം തിരി ച്ചറിയുകയും, അതോടൊപ്പം കേരളീയ കലാസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ സ്ഥാനം മന സ്സിലാക്കുകയും ചെയ്ത ഒട്ടേറെ മഹാ രഥൻമാരുടെ വളർച്ചയുടെ കാലമായി രുന്നു അത്.

അരവിന്ദൻ, ജോൺ അബ്രഹാം തുടങ്ങിയവരുമായുള്ള സൗഹൃദത്തെ പ്പറ്റി ഓർമ്മകൾ?

ഓർമ്മകൾ ഒരുപാടുണ്ട്. അരവി ന്ദനുമായി വളരെ ഉറച്ച ഒരു സൗഹൃദം നിലനിന്നിരുന്നു. നാടകരംഗത്തായാ ലും, ചലച്ചിത്രമേഖലയിലും അതുല്യ നായ ഒരു പ്രതിഭ, ഞങ്ങളുടെ നാടക ങ്ങളിലെ വേഷവിധാനങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടം അരവിന്ദനായിരുന്നു. 'അവനവൻ കടമ്പ' പോലെയുള്ള ആദ്യകാല നാടകങ്ങൾ സംവിധാനം ചെയ്തതും അദ്ദേഹമാണ്. നാടക ങ്ങൾ എല്ലാം ആദ്യം മുതൽക്കേ കണ്ടും, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കോസ്റ്റ്യൂമിനെ പറ്റി ഒന്നിച്ച് ചർച്ച ചെയ്തും ഒരു totality ൽ വർക്ക് ചെയ്തവരാണ് ഞങ്ങൾ. നാടകത്തി നെപ്പറ്റിയും, രംഗാവതരണത്തെപ്പ റ്റിയും വ്യക്തവും, വേറിട്ടതുമായ ഒരു വീക്ഷണത്തിന്റെ ഉടമ.

ജോൺ ഏബ്രഹാം ഒറ്റയാനായി രുന്നു. പ്രവചനാതീതൻ. എപ്പോൾ വരു മെന്നോ എങ്ങനെയെന്നോ പറയാൻ പറ്റില്ല. സോപാനത്തോടും, ഇവിടെ യുള്ള കലാകാരന്മാരോടും വലിയ സ്നേഹമായിരുന്നു. എന്റെ പാട്ടുകൾ പാടി നടക്കും. നാടകങ്ങൾ കാണാനെ ത്തും, എഴുന്നേറ്റ് നൃത്തം ചെയ്യും....അ ങ്ങനെയൊരു Involvement ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ജോണിന്റെ ഒരു ചിത്രത്തിന് ഞാൻ പാട്ടുകൾ രചിച്ചി ട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ആ ചിത്രം പൂർത്തിയാ ക്കാൻ സാധിച്ചില്ല.

താങ്കളുടെ സംസ്കൃതനാടക ങ്ങൾ ഏറെയും ഉജ്ജയിനിൽ വച്ചാണ് അരങ്ങേറിയത്. എങ്ങനെയാണ് ഉജ്ജ യിനുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കപ്പെടു ന്നത്?

കവിയും, ഐ.എ.എസ്. ഉദ്യോഗ സ്ഥനുമായിരുന്ന അശോക് ബാജ് പേയി വഴിയാണ്. സംസ്കൃതനാടക ങ്ങളിലേക്കും, ഉജ്ജയിനുമായും ഞാൻ അടുത്തത്. എന്റെ നാടകങ്ങൾ കാണണം എന്ന ആഗ്രഹം അശോക് അയ്യപ്പപ്പണിക്കരെ അറിയിച്ചു. "ഒറ്റ യാൻ" എന്ന നാടകം കണ്ടതിനു ശേഷം അദ്ദേഹം എന്നേ സംസ്കൃത നാടകങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. മധ്യ മവ്യായോഗം മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്ത് അവതരിപ്പിക്കാനിരുന്ന എന്നെ അദ്ദേഹമാണ് സംസ്കൃത ത്തിൽ തന്നെ അത് ചെയ്യണമെന്ന്

നിർബ്ബന്ധിച്ചതും, അരങ്ങേറ്റം ഉജ്ജയിനിൽ ആകണം എന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചതും. മധ്യപ്രദേശ് ഗവൺമെന്റ് സെക്രട്ടറിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം അന്ന്.

1978–ലെ മധ്യമവ്യായോഗം അരങ്ങേറിയപ്പോൾ ഏറെ മാധ്യമശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റി. ഇതിനെ യഥാർത്ഥ ഇന്ത്യൻ നാടകം എന്ന നിലയിലാണ് വിലയിരുത്തിയത്. ഇത്തരം നാടകങ്ങൾ കേരളത്തിന് മാത്രമേ ചെയ്യാൻ കഴിയൂ. കാരണം, കേരളത്തിന് വളരെ പ്രാചീനമായ ഒരു നാടക സംസ്ക്കാരമുണ്ട്. അത് ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. കാശ്മീർ പോലെയുള്ള നാടുകളിൽ അവരുടെ പാരമ്പര്യം വെടിയൊച്ചകളിൽ മുങ്ങി, വേരറ്റ് പോയ കാഴ്ചയാണ് നാം കാണുന്നത്.

'ഇലിയായണ' എന്ന നാടകപരീക്ഷണത്തെ പറ്റി? എങ്ങനെയാണ് ഇലിയഡിനെയും, രാമായണത്തെയും ഒരു ചരടിൽ കോർത്തത്?

'ഇലിയായണ' വളരെ പുതുമയാർന്ന ഒരു പരീക്ഷണമായിരുന്നു. പലരുടെയും കണ്ണുതുറപ്പിച്ച ഒരു സംരംഭം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാം. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ട് സംസ്ക്കാരങ്ങളെ, രണ്ട് ദിശകളിലേക്ക് എന്ന് പലരും വിലയിരുത്തിയ ഭാരത–ഗ്രീക്ക് സംസ്ക്കാരങ്ങളെ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുകയാണ് അവിടെ ചെയ്തത്.

ഡെൽഫിയയിൽ നടന്ന യൂറോപ്യൻ കൾച്ചറൽ സൊസൈറ്റിയുടെ നാടകമേളയിൽ ഗ്രീക്ക് കഥാപാത്രമായ പ്രൊമിത്യൂസിനെ ഭാരതീയവൽക്കരിച്ച് ഞങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. പ്രൊമിത്യൂസ് പ്രമാദനായി അവതരിച്ച ആ നാടകം അവിടെ ചർച്ചകളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നു. അങ്ങനെയാണ് അവരുടെ ഗവൺമെന്റ് ഈ രണ്ട് സംസ്ക്കാരങ്ങളെ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നാടകസംരംഭത്തെപ്പറ്റി ഒരു നീക്കം നടത്തിയത്. ഗ്രീക്കിൽ നിന്ന് ഇലിയഡിനെയും, ഭാരതത്തിൽ നിന്ന് രാമായണത്തെ യും ചേർ ത്ത് അവതരിപ്പിക്കാം എന്ന് ഞാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയായിരുന്നു. തിരിച്ച് കേരളത്തിലെത്തിയ ഞാൻ അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുമായി സംസാരിച്ച് അതിന്റെ പ്രാരംഭ നടപടികൾ തുടങ്ങി. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരായിരുന്നു സ്ക്രിപ്റ്റിന്റെ ചുമതല. എന്റെ കീഴിൽ ഭാരതത്തിൽ നിന്ന് ആറ് കലാകാരന്മാരും, റാത്തോറിറ്റിസ് എന്ന സംവിധായകന്റെ കീഴിൽ ആറ് ഗ്രീക്ക് കലാകാരന്മാരും ചേർന്ന് ഇത് വേദിയിൽ എത്തിക്കുകയായിരുന്നു. ആഗോളമായി ധർമ്മം ഒന്നേയുള്ളു എന്ന സന്ദേശമായിരുന്നു ഈ സംരംഭത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

നാടകലോകത്തെ യുവപ്രതിഭകളെ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ടോ?

പൊതുവെ നാടകത്തെ പറ്റി ഒരു വീക്ഷണം രൂപപ്പെടുത്തുന്ന യുവാക്കൾ ഇന്ന് കുറവാണ്. സ്ക്കൂൾ ഓഫ് ഡ്രാമ ഈ രംഗത്ത് നൽകുന്ന സംഭാവനകൾ ശുഭസൂചകമാണ്. പ്രമോദ് പയ്യന്നൂരിനെ പോലെയുള്ളവർക്ക് ഈ രംഗത്ത് ശോഭനമായ ഭാവിയുണ്ട്.

ചലച്ചിത്ര ലോകത്ത് താരമെന്ന നിലയിൽ തിളങ്ങുന്ന പലരും അരങ്ങിന്റെ മഹത്ത്വം തിരിച്ചറിയുന്നത് യുവാക്കൾക്ക് ഈ ലോകത്തേക്ക് വരുവാൻ പ്രചോദനമാകുന്നുണ്ട്. പ്രശാന്ത്

സാമ്പത്തികമായി ഈ മേഖലയിൽ പച്ച പിടിക്കുക എന്നത് വ്യർത്ഥസ്വപ്നമാണ്. ഇത്തരമൊരു പ്രസ്ഥാനം നടത്തിക്കൊണ്ട് പോകാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. എന്റെ വാക്കുകൾ യുവാക്കളോട് മാത്രമല്ല, സർക്കാരിനോടും കൂടിയാണ്. ഈ മേഖലയിലെ പുതുനാമ്പുകളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല സർക്കാരിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്.

മാധവിന്റെ 'ഛായാമുഖി' പോലെയുള്ള നാടകങ്ങൾ ജനശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റുകയുണ്ടായി. ഏറെ കഴിവുറ്റ യുവപ്രതിഭയായിരുന്നു ജോസ് ചിറമ്മൽ. ഞാനുമായി അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു വ്യക്തി. അദ്ദേഹം വഴിയോരത്ത് മരിച്ച് കിടക്കുകയായിരുന്നു. നാടകലോകത്തിന് തീരാനഷ്ടമായിരുന്നു ആ ദാരുണമായ അന്ത്യം.

നാടകം ഒരു പ്രഫഷൻ എന്ന നിലയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഒരു യുവത്വം ഇന്ന് ആവശ്യകമാണ്. നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവർ വേണം അതിനായി മനസ്സ് വയ്ക്കാൻ.

നാടകത്തെ ഒരു പ്രഫഷനാക്കാൻ യുവാക്കൾ മടിക്കുന്നത് പലപ്പോഴും അതിന്റെ സാമ്പത്തിക വശങ്ങൾ അത്ര ശുഭസൂചകമല്ല എന്ന് കരുതിയാണ്. ഈയിടെ ഒരു ആനുകാലികത്തിൽ വായിക്കുകയുണ്ടായി, ''നാടകവേദിയോട് സ്വന്തമായി ഒരു കാഴ്ചപ്പാടുമായി വരുന്ന മിക്കവരും, അതേത്തുടർന്നുള്ള പട്ടിണിയേയും നേരിടാൻ തയ്യാറായാണ് വരുന്നത്.....'' ഈ പ്രസ്ഥാവനയിൽ കാമ്പില്ലേ?

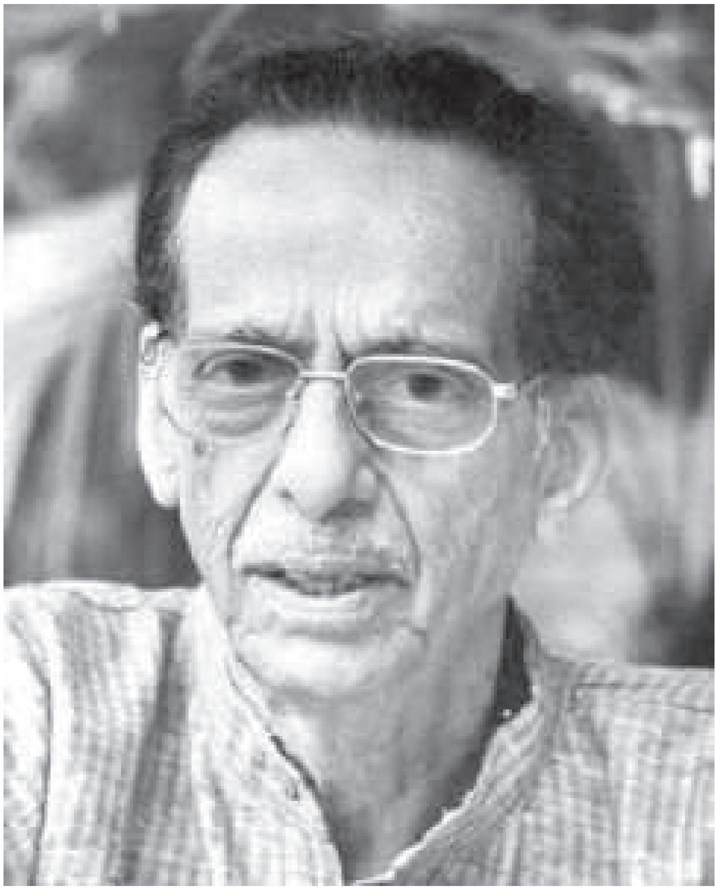

വളരെ ശരിയാണ്......സാമ്പത്തികമായി ഈ മേഖലയിൽ പച്ച പിടിക്കുക എന്നത് വ്യർത്ഥ സ്വപ്നമാണ്. ഇത്തരമൊരു പ്രസ്ഥാനം നടത്തിക്കൊണ്ട് പോകാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. എന്റെ വാക്കുകൾ യുവാക്കളോട് മാത്രമല്ല, സർക്കാരിനോടും കൂടിയാണ്. ഈ മേഖലയിലെ പുതുനാമ്പുകളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല സർക്കാരിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്. എത്രയാണ് ഇന്ന് സർക്കാർ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന ഗ്രാന്റ്? എനിക്കറിയാം.....വളരെ തുച്ഛമാണ്. ഞാനതിന്റെ തലപ്പത്ത് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ്.

സ്ക്കൂൾ ഓഫ് ഡ്രാമ, ഡൽഹിയിൽ നടത്തിയ ഒരു നാടകത്തിന്റെ ചെലവ് ലക്ഷങ്ങളാണ്. സാമ്പത്തിക ലാഭത്തിനുപരി ചെയ്യുന്ന കർമ്മത്തെ പാഷനായി കാണുന്ന യുവത്വമാണ് ഇന്ന് വളർന്ന് വരേണ്ടത്.

സമയം ഒരു മണിയോട് അടുത്തു. മണിക്കൂറുകൾ കൊഴിഞ്ഞ് പോയത് ഞങ്ങളറിഞ്ഞില്ല. ഓണക്കാലത്ത് എറണാകുളത്ത് നടക്കുന്ന നാടകോത്സവത്തിലേക്ക് ഞങ്ങളെ ക്ഷണിക്കാനും അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

"ഊണ് കഴിഞ്ഞ് പോയാൽ മതി" സ്നേഹവാത്സല്യത്തോടെ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിച്ചു. നന്ദിയോടെ ഞങ്ങളത് നിരസിച്ചു. വേണ്ട സർ, ഒപ്പമിരുന്ന് കഴിക്കുവാൻ മാത്രം ഞങ്ങൾ വളർന്നിട്ടില്ല.

''ഞായറാഴ്ചയായി പോയി, അല്ലെങ്കിൽ റിഹേഴ്സലുകളുടെ ചിത്രങ്ങളും നിങ്ങൾക്ക് കൊണ്ടുപോകാമായിരുന്നു....'' ആ വാക്കുകൾ ഞങ്ങളിൽ നഷ്ടബോധം നിറച്ചു.

* * *

തിരുവനന്തപുരം കോഫിഹൗസിൽ മസാലദോശയ്ക്കായി കാത്തിരുന്നപ്പോൾ ആരോടെന്നില്ലാതെ അമൽ പറഞ്ഞു.....

"എറണാകുളത്തെ നാടകമേളയ്ക്ക് നമുക്കും പോകണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാചകങ്ങളിലെ കരിസ്മ എന്നെ വേട്ടയാടുന്നതുപോലെ....."

പ്രവീൺകുമാർ
2009 EC

ചെ നിനക്കായി.......

സ്നേഹത്തിനും, സമത്വത്തിനും മുൾവേലി
സാമ്രാജ്യത്വ അന്ധതയുടെ ഇരുട്ടത്ത് കഴുകൻ ചിറകുകൾക്ക് കീഴേ.....
ദാരിദ്ര്യത്തിൻ രോദനം........
പറന്നുയരേണ്ട ജീവിതങ്ങളെ തീയിട്ടെരിച്ച് നിർവൃതി തേടുന്നവർ
മനുഷ്യനെ മറ്റെന്തോ ആക്കുവാൻ നേർവിചാരങ്ങളുടെ
നേരെ വാളോങ്ങുന്നവർ.......
സ്വദേശത്തിന്റെ സുഖലോപനങ്ങൾ വെടിഞ്ഞ്
ജീവിത ചര്യകൾ വെടിഞ്ഞ്
വന്നെത്തിയ യുവത്വപ്രതീകം നീ....
കൽക്കീഴിൽ കരിനാഗമിഴയുമ്പോഴും, കടൽ അലറീടുമ്പോഴും
വിശ്വവിപ്ലവത്തിൻ, വീരയോദ്ധാവായി
ദൗത്യം മറക്കാതെ ചുവട് വെച്ചവൻ നീ....
വിരിയാനിരിക്കുന്ന ഓരോ വിപ്ലവകാവ്യത്തിനും
നീ എന്നും ഒരു സമരനായകൻ........
പ്രിയ ചെ, നിന്നെ കുരുതി കൊടുത്തവർക്ക്,
സാമ്രാജ്യത്വ ഭ്രാന്തൻമാർക്കു വേണ്ടി, മാപ്പിനായി യാചിക്കുന്നു.........
ഇന്നും നീ ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൻ
ധീരയുവത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമായി, കെടാവിളക്കായി
അണയാതെ കത്തിനിൽക്കുന്നു..........

Best Compliments...

കരുത്ത്...
വിശ്വസ്തത...
എന്നും നമ്പർ 1

Boots & Boots™

Opp. SBI, M C Road, CHENGANNUR

PUNALUR • KOLLAM • POLAYATHODU • KOTTIYAM • ATTINGAL • BANGLORE

Best compliments from:

Nila RESTAURANT

Balakrishna Towers
Engg. College Road, Chengannur

THE NIIT PROGRAM FOR ENGINEERING AND IT STUDENTS.
FOR THE MOST-VALUED CAREERS IN THE SOFTWARE INDUSTRY.

THE NIIT PROGRAM EDGE

- Complete software engineering integrating concepts, tools, platforms and practices.
- Co-designed with major IT recruiters.
- Specialization in Java and .NET frameworks.
- Placement Partnerships with over 120 major IT companies.
- Last year, 98%, students were placed in companies like Accenture, Kanbay, Satyam, Mastek, HCL Technologies, Ramco Systems and Siemens.
- Scholarships for meritorious students.

CAREER PROGRAMS
STRUCTURED & DEFINED FOR ENGINEERS
CUTTING-EDGE TECHNOLOGIES
PLACEMENT PARTNERSHIPS

NIIT CHENGANNUR,
IIIrd Floor,
Anaswara Building,
Opp. K.S.R.T.C CHENGANNUR
Ph:0479-2454578.

NIIT edgeineers

സൗഹൃത്തിന്റെ പൂക്കാലമാണ് ആറാം സെമസ്റ്റർ. കൂട്ടിന് പുതിയ മാനം നൽകിക്കൊണ്ടാണ് ഏഴ് നാളുകൾ നീണ്ട് നിന്ന കോളേജ് ടൂർ വന്നത്. ഓർമ്മകളിൽ തളിർത്ത് നിൽക്കുന്ന ആയിരം അനുഭവങ്ങൾ. രാത്രിയിൽ ചുറ്റി നടന്ന് പോലീസ് പിടിച്ചത്, ഡിസ്ക്കോ ലാംപിന്റെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ നൃത്തം വച്ചത്......

സീനിയേഴ്സിന്റെ അപ്രമാദിത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ നാവ് പൊന്തിയതും ഈ നാളുകളിലാണ്.

പ്രിയപ്പെട്ട സീനിയേഴ്സ്,

നിങ്ങൾ പറയുന്നതെല്ലാം അംഗീകരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

എന്റെ ബാച്ചിലെ പലരും നിങ്ങൾക്കെതിരെ ശബ്ദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ മിണ്ടിയിട്ടില്ല. ഞാൻ സ്ഥലത്ത് പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

വീട്ടിൽ ഇരുന്ന് സിനിമ കാണുകയായിരുന്നു.

Anoop Thomas Mathew
2010 CS

File Encoder and Decoder in Java

Article published in 'ELECTRONICS FOR YOU' july 2008

You can prevent unauthorised access to a confidential file while transferring it from one computer to another by encrypting the data in the file. Encryption is the conversion of data into a form, called 'ciphertext,' that cannot be easily understood by unauthorised persons. This Java program lets you encrypt your files. The main advantage of this program is that it can encrypt files as large as 200 MB or more.

Software program

Assuming that you are familiar with Java, no further details have been provided here. The development of this project requires a Java Development Kit that can be downloaded from the 'www.sun.com' website.

One drawback of Java is that its output is a 'class' file and not 'executable' file. But it is possible to convert a Java class file into executable file using free stuffs like 'Java Launcher' or 'JCreator Pro IDEs.'

The program is built on 'enc.java' along with 'help.java' program. The main 'enc.java' program

is listed at the end of this article. When the source file to be encrypted is fed to the program by

the user, the program divides the source file into a number of chunks with specific size. These chunks are stored in another order. This new file will be in an encoded form and can only be read

correctly by the person having the correct password for the encoded file. A typical example depicting the working of the program is shown in **Fig. 1.** The program output is shown in **Fig. 2.**

Working of the program

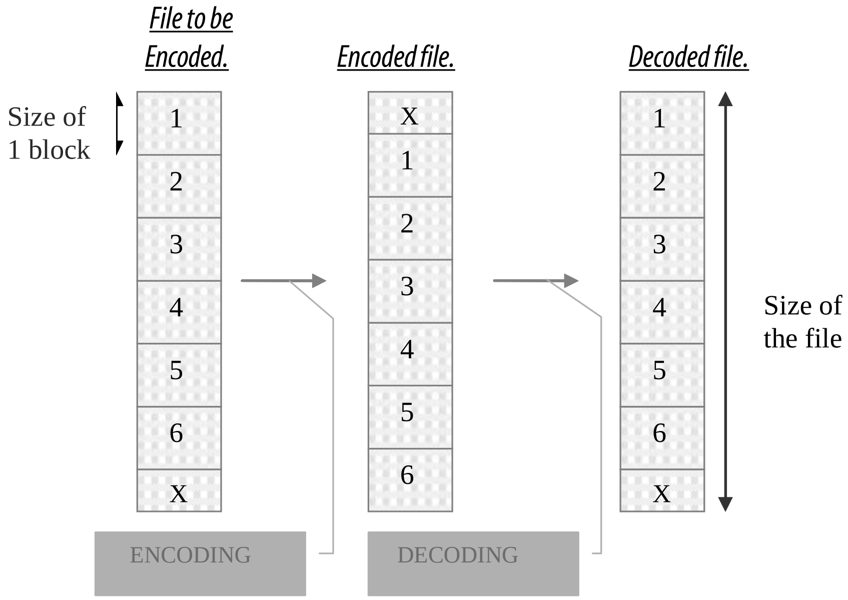

Figure 1.Diagram showing the working of the program
Here 'x' depends on the password you enter.

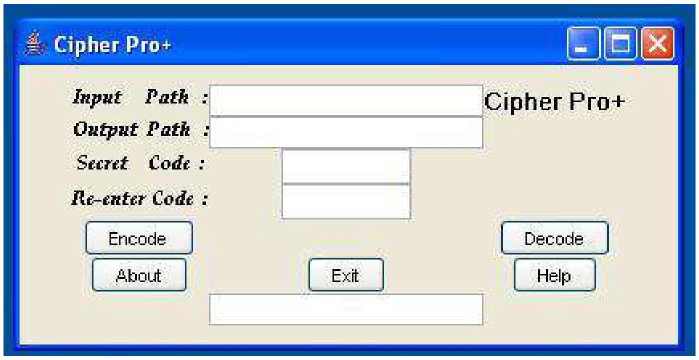

Figure 2. Screenshot of the program

Password implementation

A string containing five or more characters can be used as the password. Numbers ranging from '0' to '9,' alphabets 'A' through 'Z,' and all special characters can be used in the password. Only users with the **decoder** can decode the file.

//anoop's comment:decoding software i.e. the same counterpart of the encoder

Multiple encoding of the same file is also applicable. With this, you can ensure 99 per cent security for the file. If done so, nobody other than the user can decode the file. Even the user couldn't decode the file if he lost the password. So password is such an important security factor for this program.

The password is converted into its ASCII equivalent character by character and then this value is taken as size of each chunk. The maximum value is set as 1280 arbitrarily (so that the password holds five characters at the least {5*256}). **So use low ASCII-valued characters for more number of valid password characters.**

//anoop's comment: Simply, to make the files secure, use large passwords.

A technique to ensure **the encoding text file** is also implemented. It is done by checking the file size. **If size is less than 1.25 kB, the pass code is divided by '6' and made suitable for text files. If more????**

//anoop's comment::If the size is more, the pass code itself is taken as the encryption key.

Encryption and decryption

Encryption is achieved by shifting chunks of the file to a position 'X' bytes away from the current position. Each chunk is 'Password' sized. That is, the size of the file chunk is defined by the value of the passwords.

The program is built around the file handling packages in Java. The GUI is built using both 'swing' as well as 'awt' components. The filename inputs are read and opened using 'File'. Then its size is found out. This file size is also considered while determining the password. The password is used to determine the chunk size. Byte by byte, data is read from the files using a while loop. The data bit is stored in an integer array until the specified file size is reached. When it is full, the array is flushed to the output stream file.

Same is the case with the decoding loop. The file is opened, stored in array and flushed when the required number of elements is attained.

Design steps

1. Open Notepad.
2. Write the code.
3. Save it as '*.java.'
4. Compile it.

Go to command prompt, give the path to 'javac.exe,' type 'javac *.java' against the prompt. Make sure that JDK has been installed and provide correct location of the '*.java' file.

5. For running the program, type 'java *,' where '*' stands for class name.

If you have Java IDE such as JCreator Pro, its so easy to compile and run the program. First install JDK 1.4 followed by JCreator Pro and open it from the desktop. Both the files must be in the same directory.

Things to be noted

1. Decode the encoded file and make sure that it is working properly.
2. Have a separate copy of the file before encoding. After that you may/may not delete it.
3. You may also try changing the file format name using the program to make it unidentifiable.
4. Forgetting the password is like losing the file. So remember it correctly.

<u>Source Code</u>

enc.java

```
//including packages
import java.io.*;
import javax.swing.*;
import java.awt.*;
import java.awt.event.*;
import java.lang.String;
public class enc implements ActionListener
{
static JPanel p;
static JFrame jf=new JFrame("Cipher Pro+");
//declaring variables
static JButton b1,b2,b3,b4,b5,b6;
static JLabel l1,l5,l6,l7,l8,l9;
static JTextField t1,t2,t4;
static JPasswordField t3,t5;
Icon i1,i2,i3,i4,i5;
enc()
{
//setting  layout
GridBagLayout g=new GridBagLayout();
GridBagConstraints gbc=new GridBagConstraints();
p=new JPanel();
p.setLayout(g);
jf.getContentPane().add(p);
//Setting the look of the program window as like 'Windows'
try
{
  UIManager.setLookAndFeel(UIManager.getSystemLookAndFeelClassName());
}
catch(Exception e)
{
   System.out.println(e);
}
//initializing Buttons,label,...
b1=new JButton("Encode");
b2=new JButton("Decode");
b3=new JButton("About");
b4=new JButton("Exit");
b5=new JButton("Help");
l1=new JLabel("Input    Path  :");
l5=new JLabel("Output  Path  :");
```

```
l6=new JLabel("Secret    Code  :");
l8=new JLabel("Re-enter Code  :");
l7=new JLabel("Cipher Pro+");
t1=new JTextField(20);
t2=new JTextField(20);
t4=new JTextField(20);
t3=new JPasswordField(10);
t5=new JPasswordField(10);
//Adding ActionListeners to the buttons
b1.addActionListener(this);
b2.addActionListener(this);
b3.addActionListener(this);
b4.addActionListener(this);
b5.addActionListener(this);
//Setting the buttons and textfieles on position
gbc.gridx=0;
gbc.gridy=0;
g.setConstraints(l1,gbc);
p.add(l1);
gbc.gridx=0;
gbc.gridy=2;
g.setConstraints(l6,gbc);
p.add(l6);
gbc.gridx=0;
gbc.gridy=3;
g.setConstraints(l8,gbc);
p.add(l8);
gbc.gridx=1;
gbc.gridy=0;
g.setConstraints(t1,gbc);
p.add(t1);
gbc.gridx=1;
gbc.gridy=1;
g.setConstraints(t2,gbc);
p.add(t2);
gbc.gridx=1;
gbc.gridy=2;
g.setConstraints(t3,gbc);
p.add(t3);
gbc.gridx=1;
gbc.gridy=3;
g.setConstraints(t5,gbc);
p.add(t5);
gbc.gridx=0;
gbc.gridy=1;
g.setConstraints(l5,gbc);
p.add(l5);
gbc.gridx=2;
gbc.gridy=0;
g.setConstraints(l7,gbc);
p.add(l7);
gbc.gridx=0;
gbc.gridy=5;
g.setConstraints(b1,gbc);
p.add(b1);
gbc.gridx=2;
gbc.gridy=5;
g.setConstraints(b2,gbc);
p.add(b2);
gbc.gridx=0;
gbc.gridy=6;
g.setConstraints(b3,gbc);
p.add(b3);
gbc.gridx=1;
gbc.gridy=6;
g.setConstraints(b4,gbc);
p.add(b4);
gbc.gridx=2;
gbc.gridy=6;
g.setConstraints(b5,gbc);
p.add(b5);
gbc.gridx=1;
gbc.gridy=7;
g.setConstraints(t4,gbc);
p.add(t4);
i1=new ImageIcon("looker.gif");
i2=new ImageIcon("rblink.gif");
i3=new ImageIcon("yblink.gif");
i4=new ImageIcon("gblink.gif");
i5=new ImageIcon("FLAG.gif");
Font f1=new  Font("Monotype Corsiva",Font.BOLD|Font.ITALIC,20);
Font f2=new  Font("Palatino Linotype",Font.BOLD|Font.ITALIC,12);
Font f4=new  Font("Lithos Regular",Font.ITALIC,15);
Font f6=new  Font("Lithos Regular",Font.BOLD,15);
l1.setFont(f2);
l5.setFont(f2);
l6.setFont(f2);
l7.setFont(f6);
l8.setFont(f2);
}
//Definition for functions for buttons
public void actionPerformed(ActionEvent ae)
{
String s=ae.getActionCommand();
if("Encode".equals(s))
{
String s3,s5,s6;
s6=new String();
s3=t3.getText();
s5=t5.getText();
if(s3.compareTo(s5)==0&&(s3.compareTo(s6)!=0))
{
t4.setText("Encoding....    Please Wait");
try
{
String s1,s2;
s1=t1.getText();
s2=t2.getText();
      File inputFile = new File(s1);
      File outputFile = new File(s2);
      FileInputStream in = new FileInputStream(inputFile);
      FileOutputStream out = new FileOutputStream(outputFile);
      int c,xa[],ax[];
long len=0;
xa=new int[2000];
ax=new int[2000];
int l,sum=0,ch;
       File inputFile1 = new File(s1);
      FileInputStream in1 = new FileInputStream(inputFile1);
long siz=0;
      for(;in1.read()==-1;siz++)
{}
StringBuffer p = new StringBuffer(s3);
p.reverse() ;
l=p.length();
for(int cnt=0;cnt<l;cnt++)
{
ch=p.charAt(cnt);
sum=sum+ch;
if(sum>1280&&siz>1280)
break;
else
if(siz<1280&&sum>50)
{
sum=sum/6;
break;
}
}
  while ((xa[0] = in.read()) != -1)
{
for(int y=1;y<=sum;y++)
{
xa[y]=in.read();
len++;
}
for(int y=sum,fa=0;y>=0;y—,fa++)
{
ax[fa]=xa[y];
}
for(int y=0;y<=sum;y++)
{
out.write(ax[y]);
}
}
       in.close();
       out.close();
t4.setText("Encoding Complete");
}
catch(IOException e)
{
}
}
else
t4.setText("Passwords entered is invalid");
}
if("Decode".equals(s))
{
String s3,s5,s6;
s3=t3.getText();
s5=t5.getText();
s6=new String();
if(s3.compareTo(s5)==0&&(s3.compareTo(s6)!=0))
{
```

```
try
{
String s1,s2;
s1=t1.getText();
s2=t2.getText();
t4.setText("Decoding....   Please Wait");
int l,sum=0,ch;
File inputFile1 = new File(s1);
FileInputStream in1 = new FileInputStream(inputFile1);
long siz=0;
    for(;in1.read()==-1;siz++)
{}
StringBuffer p = new StringBuffer(s3);
p.reverse() ;
l=p.length();
for(int cnt=0;cnt<l;cnt++)
{
ch=p.charAt(cnt);
sum=sum+ch;
if(sum>1280&&siz>1280)
break;
else
if(siz<1280&&sum>50)
{
sum=sum/6;
break;
}
}
     File inputFile = new File(s1);
     File outputFile = new File(s2);
     FileInputStream in = new FileInputStream(inputFile);
     FileOutputStream out = new FileOutputStream(outputFile);
     int c,xa[],ax[];
long len=0;
xa=new int[2000];
ax=new int[2000];
while ((xa[0] = in.read()) != -1)
{
for(int y=1;y<=sum;y++)
{
xa[y]=in.read();
len++;
}
for(int y=sum,fa=0;y>=0;y—,fa++)
{
ax[fa]=xa[y];
}
for(int y=0;y<=sum;y++)
out.write(ax[y]);
}
     in.close();
     out.close();
t4.setText("Decoding Complete");
}
catch(IOException e)
{
}
}
else
t4.setText("Passwords entered is invalid");
}
if("About".equals(s))
{
JOptionPane.showMessageDialog(null,"Cipher Pro+ V1.0:\nDesigned and Developed by Anoop Thomas Mathew (ATM).\nSend your valuable comments to atmb4u@gmail.com","About  Cipher Pro+ v 1.0.001 ",JOptionPane.INFORMATION_MESSAGE);
}
if(s=="Help")
{
help hive;
hive=new help();
hive.jfh.setSize(400,300);
hive.jfh.setVisible(true);
}
if(s=="Exit")
{

int choice=JOptionPane.showConfirmDialog(null,"Are you sure ","Quiting Cipher Pro+ v 1.00.001",JOptionPane.YES_NO_OPTION);
if(choice==JOptionPane.YES_OPTION)
{
jf.dispose();
System.exit(0);
}
}
}
//main function
public static void main(String args[])
{
enc t1=new enc();
Dimension scrn=Toolkit.getDefaultToolkit().getScreenSize();
jf.setLocation((scrn.width/2)-200,(scrn.height/2-100));
jf.setSize(420,210);
jf.setVisible(true);
}
}
```

help.java

```
import java.applet.*;
import java.awt.Color.*;
import java.io.*;
import java.util.Date;
import java.util.Calendar;
import java.lang.Thread;
import javax.swing.*;
import java.awt.*;
import java.awt.event.*;
import java.util.GregorianCalendar;
public class help implements ActionListener
{
static JPanel p;
static JFrame jfh;
help()
{
TextArea t1;
JButton b1;
GridBagLayout g=new GridBagLayout();
GridBagConstraints gbc=new GridBagConstraints();
jfh=new JFrame();
p=new JPanel();
p.setLayout(g);
jfh.getContentPane().add(p);
jfh.setDefaultCloseOperation(JFrame.EXIT_ON_CLOSE);
try
{
  UIManager.setLookAndFeel(UIManager.getSystemLookAndFeelClassName());
}
catch(Exception e)
{
  System.out.println(e);
}
t1=new
TextArea("Help............\n~~~~~~~~~~~~~~~~\n\n1.Encode:Used to encode ANY file.\n2.Decode:Decodes the encoded file if,correct \npassword is given\n3.Secret Code: Any thing you like \ncharacter,number or combination of both.\n\nAcknowledgement\n~~~~~~~~~~~~~~~~~\n I Anoop Thomas Mathew,hereby thanks every body, \n specialy my friends who helped me in this project. \n On this occasion I like to thank the ALMIGHTY GOD . \n for everything he gave to me.\nMy sincere thanks to\n1.Pappa &Mummy\n2.Ajo Thomas\n3.Owners of computers who tested this Software\n4.EFY Enterprises\n5.CE,Chengannur\n\n\nbY\naNoOP tHOmaS maThEw ",13,45);
b1=new JButton("OK");
gbc.gridx=0;
gbc.gridy=0;
g.setConstraints(t1,gbc);
p.add(t1);
gbc.gridx=0;
gbc.gridy=1;
g.setConstraints(b1,gbc);
p.add(b1);
b1.addActionListener(this);
}
public void actionPerformed(ActionEvent ae)
{
String s=ae.getActionCommand();
if(s=="OK")
{
jfh.dispose();
jfh.setDefaultCloseOperation(JFrame.EXIT_ON_CLOSE);
}
}
public static void main(String args[])
{
help h1=new help();
}
}
```

വീണ വിക്രമൻ
2011 EC

വേർപാട്

ഓർമ്മതൻ താളുകളിൽ സുവർണ്ണ ലിപികളാൽ,
വിറയാർന്ന കൈകളാൽ നിൻ രൂപം വരയവെ;
നിറയാർന്നെൻ മിഴികളിൽ നിന്നൊഴുകുന്നൊരശ്രു;
മായ്കാനായ് നീ വീണ്ടും വരുമെന്നു കൊതിപ്പു ഞാൻ.

നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ പോലും,
സുന്ദരകാവ്യത്തിൻ വരികളായ് മാറും.
എൻ നേർക്കു നീട്ടിയ നിൻ സൗഹൃദപൂക്കൾ;
എൻ ഓർമ്മകൾ തൻ താളിൽ മയങ്ങും.

ഓർമ്മകൾ നിറയുന്ന ഇടനാഴിപോലും,
ദുഃഖഭാരത്താൽ വിതുമ്പിക്കരഞ്ഞു.
സായന്തനങ്ങളിൽ തണലായി മാറിയ,
വൃക്ഷങ്ങളും ഇന്നു കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു.

പിരിയുന്നു; എന്നെൻ ഹൃദയം തുടിച്ചു.
പിരിയില്ല; എന്നെൻ മനമോ വിതുമ്പി.
എന്നെ തനിച്ചാക്കി നീ പിരിഞ്ഞാലും,
എന്നുമീ സൗഹൃദം അണയാതെരിയും

Achal Sreedharan
2009 EC

Boredom is the devil

As I stand on the brink of completing 4 years of my college life, I am forced to wonder what was it that we exactly said and did during our CEC life.When you come to think of it,whatever we did, was not due to motivation or inspiration of any form, but merely due to boredom. So I make an attempt to analyse an average CECian and the effects of boredom in his life.

He enters CEC with hopes and aspirations. He wants to make his 4 years unforgettable. He has 10 beautiful subjects to study in his first year. But as he does not plan to top the university or master the art of engineering, he sees no interest in them. Hence, he has a lot of spare time. To kill time and to experience the joys of campus life, he decides to walk through the wide landscape of the campus. He then realises that this activity won't take him more than 10 minutes as the landscape of the campus isn't very wide. So he still has a lot of time on his hands. But not for long, as the ragging sessions begin and he finds himself very much occupied. It's not his favourite pass time, but he doesn't have a choice either. The post ragging discussions are also fun. "Who was the bravest among the juniors?" "Who was the scariest among the seniors?" become hot topics for discussion. He is completely answered in this pointless procedure. The feeling of being an engineer doesn't sink in but the feeling of being in an engineering college definitely sinks in. As time passes by, the ragging sessions become repetetive and boring and eventually die out. And as boredom threatens to strike again, the final exams come to the rescue. He is all excited and nervous about writing his first university exam. Time flies by during this period and before he knows it he is in his 2nd year. The second year is a special time when you have an inexplicable aura of confidence around you. It is not the confidence of being a senior, it is just the confidence of not being a 1st year. It is at this time that his friends and seniors convice him to enter the world of alcohol. And with his new found confi-

dence, he has no hesitations. So now, when he is bored, he knows exactly where to go and what to do.

And as he moves towards the end of his 2nd year, he realizes that even his new activities cannot satisfy him, and that in fact, he is still very much bored. Eventually, after a lot of thinking he decides to enter the world of romance. He looks around his class but finds nothing pleasing to his eye. But he is attracted to every senior girl in the college. Why is this always true? Nevertheless he finds a girl in his batch and to his surprise he realizes that his latest venture not only kills a lot of time but an equal amount of money and sleep too.

The third year is the active year. He is raring to go and wants to be a part of every

event and every show. He completely ignores academics and strives hard to make every non academic event perfect.So being bored is out of the question. Obviously, he is rewarded with attendance shortage and back papers. But he is not disheartened because he knows he did the right thing and is not to be blamed for anything whatsoever. It is this utterly foolish feeling that will help him live through the rest of his course.

Final year, of course, is the most wierdest of all. The 'air of confidence' transforms into a 'look of maturity'. His face clearly says that he feels everything around him is pathetic and pitiful. He doesn't miss a chance to advice anyone on anything. Somehow, suddenly he knows something more than everyone else. After all, he is in his final year. So he enjoys his last days in CEC and time flies by.

The most awesome and ironical part of all this is that, it is then that he wonders to himself "When was I ever bored?"

നിതാന്ത്. എസ്.
2011 CS

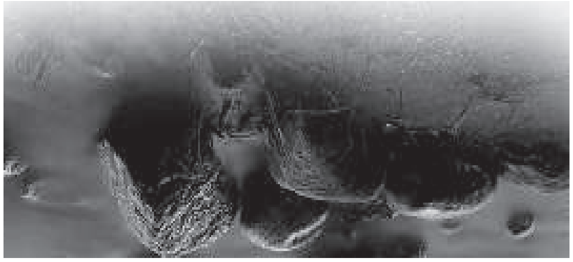

കല്ലുകൾ

വിത്തുകൾ മുളയ്ക്കാത്ത, ചെടികൾ വളരാത്ത,
കൃഷിക്കാരനില്ലാത്ത വിളനിലത്തിൽ,
സ്വയംഭൂവായി രൂപം കൊണ്ട ഒരു കനി;
പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഭാസങ്ങളോട് മല്ലിടുന്നു.

ഒരുനാൾ അത് പൊട്ടിത്തകർന്നു.
നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ കാത്തിരിപ്പിന്റെ ഫലമായി,
അവയിലൊരു കഷ്ണത്തിൽ പരിണാമത്തിന്റെ,
നിഴലുകൾ അലയടിച്ചു.

മരമെന്നും മൃഗമെന്നും ചിരിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ,
പരിണാമത്തിന്റെ തണലിൽ ഉടലെടുത്തു.
കല്ലെന്നും മണ്ണെന്നും ചിരിക്കാത്ത രണ്ടുപേർ,
അവരെ നോക്കി ചിരിച്ചു.

മനുഷ്യനെന്ന് സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ച ഒരു മൃഗം;
കല്ലായ എന്നെ പെറുക്കിക്കൂട്ടി,
കൂട്ടിയുരച്ച് എന്നെ തീയാക്കി.
ചെത്തി മിനുക്കി എന്നെ മുനയാക്കി.

ഇരതേടാൻ അവന് ഞാൻ വേണം.
ഇരയെ വിഴുങ്ങാനും അവന് ഞാൻ വേണം.
എന്റെ തലയിൽ ചവിട്ടിയവൻ കയറി.
എന്റെ നെഞ്ചിൽ കിടന്നവൻ ഉറങ്ങി.

ഒരു നാൾ സൂര്യതാപത്തിൽ കുളിയ്ക്കുകയായിരുന്ന,
എന്നെയവൻ ശിരസ്സിൽ താങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി.
എന്റെ ശരീരം അവൻ രണ്ടായി പകുത്തു.
അകത്തും പുറത്തുമായി ഓരോന്നു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു.

അകത്തുള്ള എന്നെ വേഷപ്രച്ഛന്നനാക്കാൻ,
കണ്ണും മൂക്കും ചുണ്ടും ചെവിയും കൊത്തി.
നിറങ്ങൾ ദേഹത്ത് പൂശിയും പുത്തനുടുപ്പുകൾ
ഇടുവിച്ചും എന്നെ അവൻ ഒരു സുന്ദരനാക്കി.

എന്നെ അവൻ ദിവസവും കുളിപ്പിച്ചു.
പാലും ഗംഗാജലവും എന്റെ ശരീരത്തിലൂടെ ഒഴുക്കി.
പട്ടിലും പൊന്നിലും എന്നെ പൊതിഞ്ഞെടുത്തു.
പുഷ്പങ്ങൾ എന്റെ ശിരസ്സിലൂടെ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ഒന്നു ശബ്ദിക്കാൻ പോലുമാവാതെ,
എല്ലാം സഹിച്ച് ഞാൻ നിലകൊണ്ടു.
എന്നോട് പറയുന്ന അവന്റെ താപങ്ങൾ,
നിശ്ശബ്ദം കേട്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ നിലകൊണ്ടു.

ഒരിക്കൽ ഒരു സഞ്ചാരി എന്നെ കാണാനെത്തി.
കൈകൾ കൂപ്പി സവിനയം ആരാഞ്ഞു,
“ദൈവമേ താങ്കൾക്ക് സുഖം തന്നെയല്ലേ?”
ഞാൻ ഞെട്ടിത്തെറിച്ചുപോയി.

അവരെന്റെ പേരുപോലും മാറ്റിയിരിക്കുന്നു!
വേദന നിറഞ്ഞ എന്റെ മൗനം സംസാരിച്ചു,
ഞാൻ ദൈവമല്ല ഞാൻ കല്ലാകുന്നു.
മനുഷ്യനായ നീ മണ്ണാകുന്നു.

പുറത്തുള്ളതെന്റെ നെഞ്ചും അകത്തുള്ളത്,
എന്റെ ഹൃദയവുമാണെന്ന് നീ ഓർക്കുക.
എന്റെ നെഞ്ചിൽ ചവിട്ടിക്കയറി,
എന്റെ ഹൃദയത്തെ നീ തലോടുന്നു.

യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ വേരുകൾ പോലും,
മനസ്സിലാക്കാൻ ആശയില്ലാത്ത നിന്നെ,
മനുഷ്യനെന്ന് വിളിക്കാൻ ഞാൻ മടിക്കുന്നു.
പകരം കല്ലെന്നു വിളിച്ചാലോ?

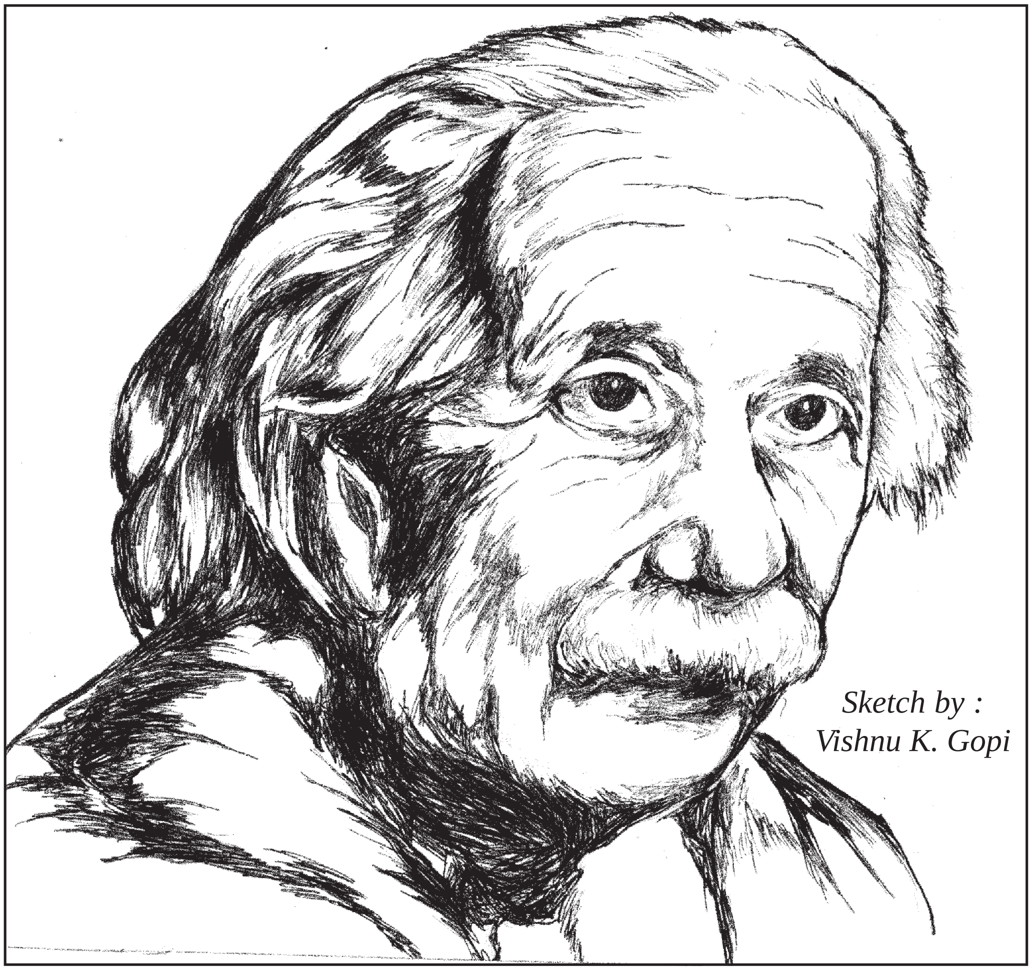

*Sketch by :
Vishnu K. Gopi*

Viju James
2009 EC

Walk The World.

Adapted already, my feet are,
For my stride on this hot sand.
Grains of sting, my feet are covered,
From this endless deserted world.

With my eyes loosing power to sense,
And my legs to support my heaviness,
I fall back like a drizzle, on to the bed,
Carved from the softest cotton fruits.

The commandment it is, for me here,
To suffer the stab, underneath.
But my soul has strengthened,
For I can't surrender my soul.

Within, I have, the power to prevail,
For He has mended my mind;
With the flesh and blood from His cross,
I won't ever run out of fuel.

With my dreams, the desire that drives,
Myself I challenge, to swim all along;
For no another choice, I have,
Against the gush, towards the goal.

But my arms pain, my body shivers;
My eyes loosing track of the target.
I called upon to Him, to rescue me;
A blink of time it was, I was ashore.

I lay on the cool golden sands of Eden.
With my eyes blinded by the radiance;
From the fruit of my faith, strength of my soul.
I've conquered my dreams, so His, so the world.

Chacko Jacob
Lecturer In Mech. Engg.

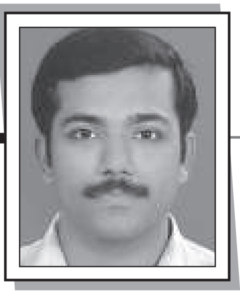

SUCCESSFUL PEOPLE DON'T DO DIFFERENT THINGS...

Recently I came across a story which I found really interesting. It's a story of a remarkable Russian professor named Dmitri Mendeleev and it happened less than 150 years ago. Even though I am not that good at chemistry, this story stuck to me. The story requires me to start from the history of chemistry, and is as follows.

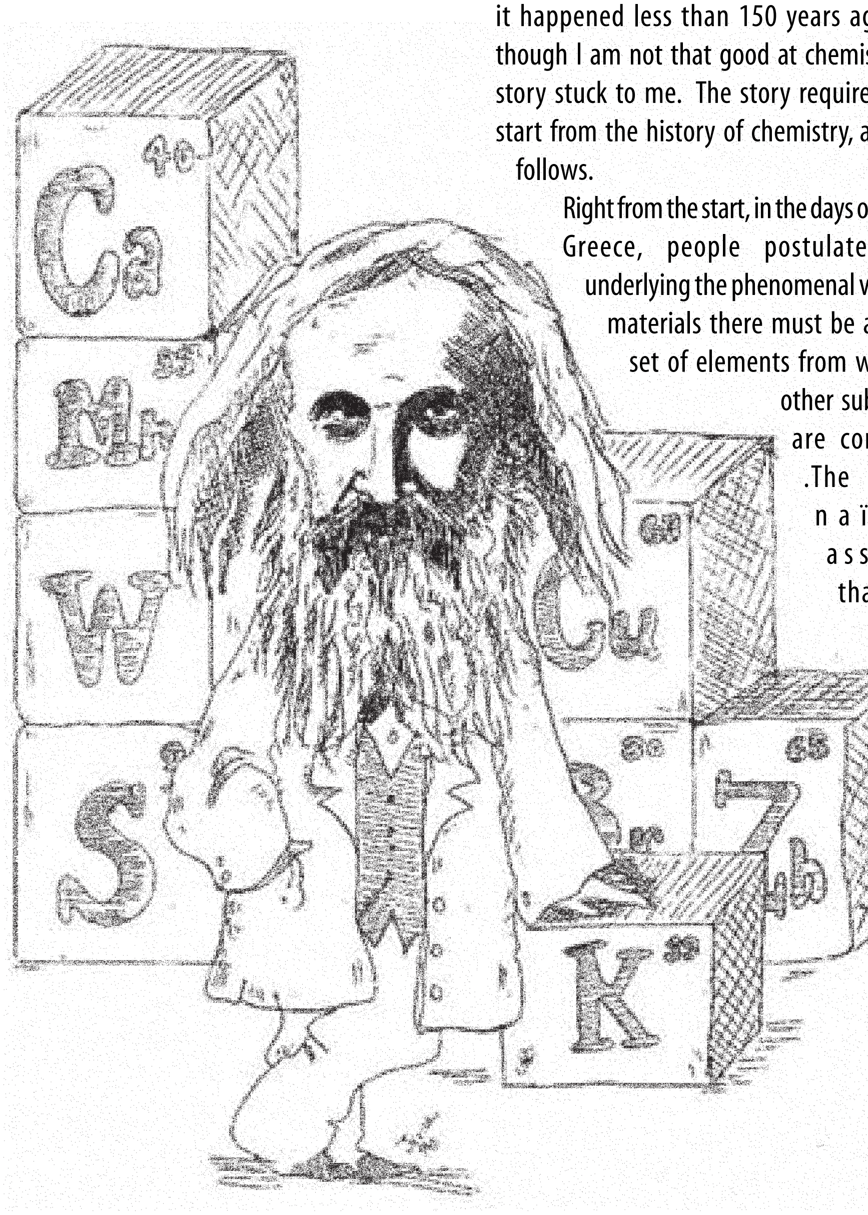

Right from the start, in the days of ancient Greece, people postulated that underlying the phenomenal variety of materials there must be a simple set of elements from which all other substances are composed .The Greeks naïvely assumed that the elements were air, earth, water and fire. Since then, as you would know, people have proven that earth is not a basic element but actually composed of many different more basic minerals. It was found that Air was composed of different types of gases and even water was found to be a combination of some basic elements, hydrogen and oxygen. The kiss of death to the naïve Greek approach came at the end of the 18th century when Lavosier showed that even fire is not a substance but rather a process, the process of attachment to oxygen.

Over the many years that followed, more basic elements emerged out of chemists' mammoth work and by the middle of the 19th century, 63 elements had been identified.These discoveries created an array of elements with no apparent order. A real "mess".

Many tried to organise the elements but no one succeeded in offering anything that was not immediately dismissed as a futile arbitrary exercise. It almost got to the point that most chemists gave up on the possibility of finding any generic order and concentrated their efforts on finding more hard facts regarding the combination of the elements to create other more complicated materials.

But there was Mendeleev who claimed that in his eyes this resembled dealing with the leaves while nobody found the trunk. So this peculiar Russian professor, who taught in Paris, decided to concentrate on revealing the underlying order governing the elements.

But how did he go about it?

The first reaction of many scientists was to go for arranging elements on the basis of shape or color (like Chlorine is a green coloured gas). Unfortunately, some of the elements were liquids, some were gases and some did not even have a decisive color, like Carbon which appears as black graphite or more rarely as sparkling diamonds.

Mendeleev then said that we must look for a numerical measure because this way one would be able to arrange elements without being criticised for subjective preferences. He chose to use a quantitative measurement that was known for each element and which didn't change with temperature or state of the substance. It was known as atomic weight, which represents the ratio between the weight of one atom of the element and the weight of one atom of the lightest element, hydrogen. This number provided Mendeleev with a unique numerical identifier for each element.

"Ok, so what's the big deal? What difference does it make?" would be what many of you may be thinking now, and here's the answer.

The world would not have admired him if he stopped there, but he took it a step further. He didn't just stop after arranging the elements in the order of their atomic weight. He noticed that every seventh element represents basically the same chemical behavior, though with increased intensity. Thus he organized the elements in a table with seven columns. In this way the elements were displayed according to their ascending atomic weight and in each column, you find elements with the same chemical behavior in ascending intensity. For example, in the 1st column of the table stood Lithium, which is the lightest of all metals and which when put into water, becomes warm. Right below it is Sodium, which when put into water, flames. Then the next one in the same column is Potassium, which reacts even more violently to water. The last one is Cesium which flames even in regular air.

[*For all those who are now wondering over the actual number of columns in the Periodic Table, let me clarify. The modern Periodic Table has more than seven columns but when Mendeleev initially charted the table, he considered the s-block & p-block elements to form a single block whereas the noble gases, rare earths, actinides & transition elements were considered as different blocks. I agree that there were various anomalies in the table Mendeleev created but I believe that none can deny the fact that he was the one who gave us the basic "structure" of the periodic table*]

If anyone suspects that the above mentioned exercise of Mendeleev was nothing more than child's play, I will point out its practical implications.

You see, when Mendeleev constructed his table, not all the elements were already found. This caused some "holes" in his table to which he reacted to by "inventing" the appropriate missing elements. His classification gave him the ability to "predict" their weight and other properties. We must agree now that this was a real achievement.

Even then, Mendeleev became the laughing stock of the entire community. Especially because his table was not as neatly arranged as I described to you. Hydrogen was floating above the table, not in any column and some rows didn't have any elements in their seventh column, but a hodgepodge of several elements crowded into one spot.

So what happened in the end? Did his predictions come true?

"Yes" and with surprising accuracy. It took some years, but while he was still alive all the elements Mendeleev predicted were found. The last of the elements he 'invented' was found 16 years later. He called it "eka-silicon" (Germanium) and had predicted it to be a dark grey metal and it was. He predicted that the atomic weight would be 72 and in reality it was 72.59. I bet, nobody would have laughed at him then. The attitude of people then switched to admiration and his periodic table is regarded by students of chemistry today as basic as the Ten Commandments.

The biggest benefit was that with Mendeleev's table, people didn't have to waste time looking for more elements. You see, the classification helped in determining, once and for all, how many elements do exist and it told a lot about the characteristics of the elements which were not even discovered then. And the reason why Mendeleev's classification was so powerful was because he was able to find an "intrinsic order" rather than superimposing some arbitrary order on the information he had.

Now what I want everyone (including myself) to grasp from this remarkable story is not the fundamentals of chemistry as such but the "approach" which made Mendeleev successful; an approach which found an intrinsic order of things. So whenever we are bogged down with loads of facts, let's have the proclivity to analyze and segregate the data and arrive at meaningful conclusions. And I strongly believe that a mind for "critical inquiry" is what students should try to inculcate in them and what education should aim to impart.

■

Best Compliments : -

ANDHRA BANK

MC Road
CHENGANNUR

Best Compliments : -

LADIES CORNER

MC Road
CHENGANNUR

All Kinds of Gift Items, & Stationary

Best Compliments : -

BHAGAVATH GARDENS

Market Road,
CHENGANNUR

Best Compliments : -

Global Net Computers
INTERNET CAFE

CSI BUILDINGS
Engg. College Road,
IT @ School CENTRE
CHENGANNUR

സൂപ്പർ സീനിയേഴ്സ്... മൂന്ന് വർഷത്തോളം കൊതിച്ച് നടന്ന പദവി.

ശബ്ദത്തിൽ ഞാനറിയാതെ അജ്ഞാതഭാവം വന്നു തുടങ്ങി. അറിയാത്ത കാര്യങ്ങളിൽപോലും അഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ഓരോ നിമിഷവും ആഘോഷമാക്കാൻ വെമ്പുന്ന മനസ്സാണിപ്പോൾ. അണയാൻ പോകുന്ന നാളത്തിന്റെ ആളിക്കത്തൽ എന്നോണം ഓരോ ദിവസവും ആസ്വദിക്കുകയാണ്.

സെമിനാർ, അസൈൻമെന്റുകൾ, പരീക്ഷകൾ ഇവയിലെല്ലാം അസ്വാദ്യമായ ഘടകങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയത് ഇപ്പോഴാണ്. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞ് ആദ്യം "നിള" യിലെത്തി കാപ്പി കുടിക്കുന്നതിൽ പന്തയം കെട്ടിയതും ഈ നാളുകളിൽ.....

നിമിഷങ്ങൾ ഓരോന്നായി കൊഴിയുമ്പോഴും മനസ്സിൽ നിറയുന്ന ചിന്ത ഒന്നേയുള്ളൂ.

"അടുത്ത വർഷം ഈ സമയം....

ഞാൻ എവിടെയാവാം? ' '

യാത്രാമൊഴി

3 വർഷം മുൻപ് ഒരു ഓഗസ്റ്റ് 22.....
അരണ്ടമുഖവും വിറക്കുന്ന കാലുകളുമായി
ഈ പടി കയറ്റിയ കാലത്തിന് നന്ദി
അവസാന നാളുകളിൽ കത്തുന്ന വേദനയ്ക്കും......
മുന്നോട്ടുള്ള വഴികളിൽ വിളക്കു കത്തിച്ചു
തന്ന ഗുരുക്കന്മാർക്കും നന്ദി.....
പൊട്ടിച്ചിരിച്ചപ്പോൾ കണ്ണുരുട്ടിയ ചേട്ടന്മാർക്കും.....
ശരീരത്തിലും മനസ്സിലും നിറം
വാരി പൂശിയ ഹോളിക്ക് നന്ദി......
കുസൃതിക്ക് കൂട്ടു നിന്ന അനിയന്മാർക്കും......
ചോക്കേറുകൾക്ക് ഉന്നമായി നിന്ന
ആമ്പൽകുളത്തിന് നന്ദി.....
കവിതകൾക്ക് എഴുത്തോലയായ കസേരക്കൈകൾക്കും.....
ചുക്കിലിച്ചൂലിൽ കവിത രചിപ്പിച്ച
Accreditation പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നന്ദി.....
അംഗീകാരം നേടിയപ്പോൾ നുണഞ്ഞ മധുരങ്ങൾക്കും.....
S3 ൽ കൂട്ട സപ്ലികൾ സമ്മാനിച്ച് CUSAT ന് നന്ദി....
പിന്നീട് നൽകിയ വിജയങ്ങൾക്കും......

യാത്രാമൊഴി

ആഘോഷം കലാലയം വിട്ട്
പുറത്തേക്കൊഴുക്കിയ Tour ന് നന്ദി.....
ഏഴാം നാൾ നൽകിയ ഗൃഹാതുരത്വത്തിനും......
കലയുടെ സ്പന്ദനം ഹൃദയത്തിൽ
നിറച്ച Utsav' 08 നും നന്ദി.........
വീറ് പകർന്ന കായികമേളക്കും.......
പ്രണയത്തെ തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ച സുന്ദരികൾക്കും നന്ദി.....
പുഞ്ചിരികൊണ്ട് സമ്മതം മൂളിയവർക്കും.....
ആ ഭിത്തിയിലുണ്ടാകം ഞങ്ങൾ
ചവിട്ടിയ ചെരുപ്പിന്റെ പാടുകൾ......
പരീക്ഷച്ചൂടിൽ ഒഴുകിയിറങ്ങിയ വിയർപ്പിൻ തുള്ളികൾ......
കാതോർത്താൽ കേൾക്കാം ഞങ്ങൾ
മുഴക്കിയ പിസ്താ വിളികൾ......
ഞങ്ങൾ തല്ലിയ പെരുമ്പറ മേളങ്ങൾ.......
കയറിയാൽ ഇറങ്ങണം........
കാലം തെളിയിച്ച ഈ തത്വത്തെ
വെല്ലാൻ ഞങ്ങൾക്കാവില്ല......
കുഞ്ഞ് കുഞ്ഞ് ദുഃഖങ്ങൾക്കും.
അതിലേറെ സന്തോഷങ്ങൾക്കും.....
നൽകാൻ മടിച്ച പൂച്ചെണ്ടുകൾക്കും,
പിന്നെ നൽകിയ വസന്തങ്ങൾക്കും......
എന്റെ കലാലയമേ, നിനക്ക് നന്ദി....

സ്നേഹപൂർവ്വം

2005-2009 Batch

Best Compliments :

MARY & MARTHA

CSI Centre for Women
CHENGANNUR

Hostel Facilities availabele for Working Women & Students

Ph. : 2455168

Best Compliments :

LAL'S BAKERY

Opp. Syrian Church
M.C. Road, CHENGANNUR

Best Compliments :

CAESAR'S SNACKS

Engg. College Road
CHENGANNUR

For Delecious Homemade snacks, Icecreams, Tea, Coffee, & Juices

Everlasting taste of all Delecacies

ANNS *House of Sweets*

Ice Cream Parlour & Coffee Shop

" Splendid ambience with Unique Flavour"

OUR SPECIALITIES :

Hamburgers, Pizzas, Pastries, Cookies, Biriyani, Noodles, Fruit Juice, Milk Shakes

ANNS

Mannil Enclaves,
Govt. Hosp. Junction,
CHENGANNUR
Ph. : 0479 - 3292447, 92494 23003

Pass Out Batch 2004 - 2008

COLLEGE SENATE 2007 - 2008

Libin K. Philip
Chairman

Anuja Thampi
Vice Chairman

Biju R. Mohan
Senate Advisor

Nikhil Zacharias
General Secretary

Sharon Vinod
Magazine Editor

Josephdeyone Jacobi
Sports Secretary

Viju James
Arts Secretary

Arun Vijayan
Senate Treasurer

Magazine Sponsorship Committee

Suraj Sebastian

Vivin Rins Pulikkottil

Justin Varghese

Amal Mukund

EDITORIAL BOARD

Reuben George Stephen
Treasurer

Alok Mohan
Sub Editor

Riya Anie Cherian
Supports

Anoop Thomas Mathew

Sajan P. Philip

Prajeesh M. Prem

Suma H.

Shivshankar M.P.

Reports

2007 - 2008

COLLEGE OF ENGINEERING CHENGANNUR
Annual Report 2007-2008

The College of Engineering Chengannur started functioning in the year 1993 as the first Government owned self financing engineering college in Kerala. It is affiliated to the Cochin University of Science And Technology (CUSAT) and functions under the Institute of Human Resources Development (IHRD). A brief report of the various activities taken place during the academic year 2007-2008 is presented here.

The college offers B.Tech programs in Electronics & Communication Engineering (ECE) and Computer Science & Engineering (CSE) branches. Both the programs have been accredited for 3 years w.e.f. 12th September 2007 by the National Board of Accreditation (NBA), a statutory body set up by AICTE and enacted by Govt. of India for the purpose of assessment of quality and accreditation of Technical Education programs of India. During the academic year, 99 students were admitted in each branch. 15% students were admitted under NRI quota based on the marks scored in the qualifying examination. The admission to the remaining seats was purely based on the rank obtained in the All Kerala Common Entrance Examination conducted by the commissioner for entrance examinations, Kerala. This year onwards, it was decided to admit 10% students under the Fee Waiver Scheme (FWS) proposed by AICTE who are exempted from payment of the tuition fee. In addition to this, 17 students were directly admitted to the 3rd semester under the Lateral Entry scheme. The 3rd, 5th, and 7th semester classes started during the first week of July 2007 itself.

The final semester examination was held during April 2008 in which 107 students graduated out of 186 registered and the institution stood in the second position in the university. The details of the result are given below:

	ECE	CSE	Total
No. of students registered	92	94	186
No. of students passed with Distinction	15	14	29
Total no. of students passed	55	52	107

The college senate for the year assumed office with the following elected office bearers, under the guidance of the staff adviser, Mr. Biju R. Mohan, Lecturer in Computer Engineering (Sl. Grade).

1. Chairman : Libin K. Philip
2. Vice chairperson : Anuja Thambi
3. General Secretary : Nikhil Zachariah
4. Arts club secretary : Viju James
5. Sports secretary : Joseph Deyone Jacobi
6. Magazine Editor : Sharon Vinod
7. Tresurer : Arun Vijayan

In addition to the above elected executive committee members, each class have an elected representative as a senate member and each batch has an additional lady representative to the senate.

The following new faculty members joined the institution during the current academic year.

1. Sri Jaydeep kumar J. : Lecturer in Mechanical Engineering
2. Sri Sanjay Raj C. R. : Lecturer in Mechanical Engineering

Also the following faculty members rejoined for duty after completing their higher studies.

1. Sri Ajil Kumar A. : Assistant Professor in Mechanical Engineering
2. Smt. Sreeja P. : Lecturer in Electrical Engineering

3. Smt. Jyothirmayi Devi : Lecturer in Computer Engineering (Sl. Gr.)

4. Smt. Manjusha Nair s. : Lecturer in Computer Engineering (Sl. Gr.)

Smt. Shyama Das, Assistant Professor in Computer Engineering have been deputed for undergoing Ph. D program. Apart from this, many of the staff members have attended short term training programmes and seminars in the current year. All the faculty have been trained in *Student Psychology* and all the administrative support staff have been trained in *Better Work Place* culture. Other major training programmes attended by the staff include:

1. VLSI Design and Embedded Systems
2. Bioinformatics
3. Optical communication and Non-linear optics
4. Signal Processing Applications
5. Burner Design and Efficient Combustion
6. Micro/Nanoscale phenomenon
7. E-commerce and Internet Security

A new library block with computerized functionality and RFID based security system was inaugurated during the year. The library subscribes to *all* IEEE and IEE periodicals in *Digital form* in addition to subscription of a few journals and magazines of frequent use in print form. The library has a total collection of 18,312 volumes on subjects ranging from engineering, science and technology to management and humanities. There is a *book bank* collection exclusively for SC/ST students and another one under IRG scheme, where textbooks prescribed in the syllabus are issued for an entire semester at 1/8th the cost. The college has a full-fledged Training & Placement Cell (TPC) guided by Mr. Liju Philip Lecturer in Electronics Engg. (Sl. Gr.) as the placement officer. The TPC handles all the placement related activities of the students and prepares them to face competitive exams and interviews through training programmes. From the 2008 outgoing batch, 136 have been recruited by leading companies through the *Training and Placement Cell* of the institution. The major recruiters during the year include CTS, Infosys, Wipro, L&T InfoTech, Satyam Computers, Syntel, IBS Software, Iflex, and Sasken.

The college has an active IEEE student branch which has won several national and international awards including the *Outstanding Student branch* award, *Outstanding Student Branch Counselor* award, *Larry K. Wilson* award etc. It has also won the *Centre of Excellence Award*. The major IEEE activities of the year are given below:

- As a joint venture of the TEQIP and WIE- IEEE, a STAR programme was held at the Bishop Hodge's school, mavelikkara in October 2007. The programme included a career guidance session, a personality development workshop, computer hardware familiarization class as well as an electronic circuit familiarization session for the students of the 11th and 12th grade.
- The *Elixir'07*, a 3-day tech fest which attracted immense participation from students of many other engineering colleges in and outside Kerala. The highlight of the fest was the robotics workshop conducted by a team from IIT Mumbai.
- Conducted an IEEE awareness at College of Engineering Cherthala.
- 6 delegates from the student branch attended the Region 10 Student Congress at Chennai
- Conducted Computer Hardware familiarization classes for the junior students
- Organized Industrial Visits to ITI Palakkad and Keltron Controls Aroor
- Participated in the LINK *Face to Face* meet
- Organized a 2-day workshop on *.Net technologies*
- Attended in the All Kerala Student Congress at NITC
- Organized *M-Power 08,* a personality development program
- Organized IEEE Hub2 Student Congress
- Organized SUN SOLARIS 10 Workshop by a certified professional.

The various technical forums in the college include ExESS, PRODDEC, Floss and FOCESS. These societies are dedicated to developing the technical skill of the students from basics to the latest as well as providing professional guidance. These societies conducted various seminars and workshops for the students of all semesters on regular basis. Electronic components and CRO familiarization, OrCAD and MATLAB programming, computer hardware familiarization, LINUX awareness, Web Technology, Web Designing, Software Project Designing, and PCB designing were some of the workshops and classes held during the academic year.

The educational tour for the 6th semester students was held in December 2007. They visited industries and institutions such as ITI, IISc, NRSA etc.

Apart from the co-curricular activities, various extra curricular activities were also done.

The NSS society of the college organized a camp in the *Ezhikkad* colony near Mulakkuzha. It included census, medical camp, and computer awareness class for the residents as well as a general cleaning campaign covering public places. The society also collected provisions for the preparation of lunch and donated to the government hospital, Chengannur.

The annual Sports meet was held in January 2008 at the Tiruvalla sport's stadium. Following the tradition, the inaugural ceremony started with the march past of all the 4 houses who were led by the respective sports captains and vice-captains. This was followed by track and field events, throw events, and other team events lasting for 3 days. The 5 km *marathon* was a newly introduced event, which attracted many participants. This time, the 3-day Arts festival *Utsav'08* of the college was held house-wise. The 4 houses were the *Mughals*, the *Marathas*, the *Mauryas* and the *Nawabs*. An eminent flutist Josie inaugurated the fest. Social festivals such as Onam were celebrated in the traditional manner.

An article on JAVA Encryption and Decryption by Anoop Thomas Mathew, a 4th semester student was published in *Electronics For You*, July 2008.

Andrew Varghese, Sreejesh and Arun M of 4th semester bagged the first prize in the Line Tracer event (Robotics) for Abhyanthriki held at the Rajagiri School of Engineering and Technology. Also Visakh Vasu and Anoop Thomas Mathew of 4th semester got the 2nd prize for a paper presentation on GPU Computing.

Sundar Ram and Nikhil Zachariah (S6) bagged first for a paper presentation on *Audio Watermarking* at the the St. Gits Engineering College.

Students enthusiastically participated in *Sargam'07*, the University arts festival and won the following prizes.

- Suraj Sebastian (S6) & Arun Anand (S4) :1st prize for Malayalam Debate.
- Sharon Vinod (S6) :2nd prize for Film review.
- Cerene Abraham (S4) : 2nd prize for English recitation.
- Lekshmi P. (S6) : 3rd prize for English Poetry.
- R. Ramalingam (S4) : 2nd prize for Instrumental Music.
- Harishankar (S4) : 2nd prize for Short Story English.

PRINCIPAL

IEEE REPORT

IEEE Student Branch College of Engineering Chengannur has got a very fortunate period in last academic year 2007-2008 for serving our members. On January 28th 2008, 6 IEEE Student members from our branch made their presence in the **Region 10 Student Congress** held at Chennai, India. We had a nice time with respected dignitaries of IEEE and other student delegates of Region 10. It was a real experience of attending an international conference and also true inspiration for volunteering in IEEE.

On February 23rd, SB has organized an Industrial Visit to ITI Palakkad and 47 students accompanied by 3 staff members participated in the visit. We got good response from student members they were very much familiarized with the electronic components PCB's and IC's. On March 8th, 4 members have made their participation in LINK Face 2 Face meet organized IEEE Kerala section. Some other programs like Hardware Assembly and workshop (2 Days) on Feb 20th and 21st, Orientation classes in "Programming with C" (3 Days) on March 6th, 14th and 17th and VB.net Workshop. (2 Days) on March 18th and 24th were also held.

On 29th August 2008 a team of 22 students were set as the participants and representatives from the Student Branch for the All Kerala Students Congress which was held at NIT Calicut. There were two Student Professional awareness sessions and also a mini link camp was also held during the program. It was a whole two day experience of enjoyment and fun along with interaction and networking among various IEEE Student Members of kerala.

The **Annual General body Meeting** of IEEE student branch, College of Engineering Chengannur was conducted on 19th September 2008, at the college auditorium. 67 students attended the meeting. The Principal, Prof. (Dr.) V.P Devassia, Student Branch Counselor Mr. C.V Anil Kumar, and Branch Mentor Mr. Jaison Abey Sabu were present together with the executive committee members. New Execom of IEEE Student Branch for the year 2008 – 2009 was also elected and handed over the charge.

IEEE-CEC successfully conducted M-Power'08 and LINK Hub2 Student Congress on September 27th, 2008. M-Power'08 was a 1-day management workshop handled by Mr. Maneey V Paul, Director eTOP & HR Guide. LINK Hub2 Student Congress is the first initiative from a hub under LINK to increase the IEEE awareness among students of Hub2. Ten colleges participated in the event and the number of participants touched 264. The inauguration of the program began at 10:00am with a silent prayer and the pledging of IEEE code of ethics read out by WIE LINK representative of IEEE-CEC Ms. Pratibha R. Mr. Maneey V Paul, Prof. (Dr.) V P Devassia, Principal of College of Engineering, Chengannur, Mr. C.V. Anil Kumar, LINK VP & Counselor Representative, of IEEE Kerala Section and Student Branch counselor of IEEE-CEC, Mr. Shaun Thomas, LINK Secretary and Student Representative of IEEE Kerala Section, Mr. Rahul Raj, Branch Chairman IEEE-CEC were the members on dais. The welcome speech was given by Mr. Shaun Thomas, followed by the presidential address by Prof. (Dr.) V P Devassia. The Inaugural speech was delivered by Mr. Maaney V Paul and the function was officially inaugurated by lighting the lamp. Mr. Anil Kumar C.V felicitated the function. The Vote of thanks was delivered by Mr. Arjun R. Pillai, GINI Representative and Hub2 Student Driver of IEEE Kerala Section and Branch Secretary, IEEE-CEC.

The forenoon session of M-Power began at 10:30am. This session was focused on the topic "Becoming an Effective Person" that covered importance of body language, behavior, power of prayers etc. Some exercises like breathing exercise were done. The forenoon session came to an end at 1pm. In the afternoon session Hub2 Student Congress and M-Power was conducted in parallel. Both programs began at 2pm. The afternoon session of M-Power dealt with "Placements and Interviews". All the important aspects of placements, interviews were discussed in detail. Next a small game was conducted which presented the power of one's thinking. Overall M-Power'08 was a new, inspiring and an ever memorable program for the delegates. After the class certificates were distributed to the participants. The event was concluded at 3:55pm with vote of thanks by Mr. Nikhil Babu, Vice Chairman, IEEE-CEC.

In the Hub2 Student Congress first Mr. Shaun Thomas gave an introduction of the meeting.

This was followed by IEEE awareness presentation by him. History, organization, value of IEEE membership etc were taken. Then an open discussion was conducted. Students raised several doubts which were cleared by Mr. Anil Kumar C.V. and Shaun Thomas. Next was a presentation by Mr. Arjun R. Pillai on LINK and R10 GINI. The presentation covered the topics like history of LINK, its goals, awards, activities and future plans. The presentation on R10 GINI included topics like its goals, committees, advantages, Timeline etc. This was followed by a presentation on WIE by Ms. Maya Paul, WIE Chair, IEEE-CEC. It mainly covered the importance of WIE affinity group, factors which led to its formation, its aim etc. Tea was served in between the event. The next program was a talk from Hub2 Counselor Driver, Mr. Jaison Mathews, lecturer RIT, Kottayam. He discussed various ways to energize IEEE student branches and importance of faculties in running a student branch. He advised to make an event calendar and to follow it strictly. He suggested every student branch to have a newsletter. At the end of the meeting IEEE brochures and IEEE-CEC CDs which included R10 Branch operations guide, reporting forms etc were distributed. The important website address, communication addresses, contact numbers and mail ids were given to the delegates. The meeting was concluded by Mr. Shaun Thomas at 4:15 pm. The program was really beneficial to all the participants. The program has succeeded in achieving its goal of spreading IEEE in Hub2.

On 5th October Student Branch organized a Solaris workshop which covered a detailed workshop on Sun Solaris 10 Operating System which is the most advanced UNIX based operating system in the planet and students who took part in this program benefited from the host services along with training program. Workshop was handled by a professional from Sun Microsystems. Course materials and DVD of Solaris OS was also distributed along with the Certificates.

OVEN FRESH

BAKERY
CONFECTIONERS
& RESTAURANT

Municipal Shopping Complex
Market Road, Chenganur
Ph. 0479 - 2451175,2426679

TRAINING & PLACEMENT CELL REPORT

The Training and Placement Cell (TPC) is a vital part of the college and is responsible for the placement activities in the college. Keeping in tune with this objective, the Training and Placement Cell of our college has worked selflessly in attaining maximum placements for the students of our college.

The placements for the 2008 batch started in March 2007. By the beginning of academic year 2007-08, a total of 132 students from the 2008 batch were recruited by various companies. The beginning of the term saw the arrival of the following firms and their recruitment figures are as shown.

Companies	No: of offers	Batch passing out in
Mphasis	17	2008
Accenture	2	2008
CITOS	2	2008
Idea Cellular	2	2008
L&T Embedded Systems	2	2008
Cognizant Technology Solutions	49	2009
Infosys	28	2009
L&T Infotech	8	2009
Syntel	3	2009
IBS	1	2009
Sasken Communication Technologies	1	2009

A total of 158 offers to 124 students of the 2008 batch were made, and till now a total of 91 offers have been made to the 2009 batch.

The Training and Placement Cell organized and conducted a training session by Mr. Cherian Varghese of Junior Chambers International (JCI) in February 2008.

Due to the continued efforts of the Training and Placement Cell, the college has been achieving high placement figures for many years.

അവസാനദിനങ്ങളിൽ തിരിഞ്ഞൊന്ന് നോക്കുമ്പോൾ മനസ്സ് ശൂന്യമാണ്

നീണ്ട നാലുകൊല്ലങ്ങൾ........

ഈ കലാലയത്തിന്റെ പടി ആദ്യം ചവിട്ടിയ നാൾമുതൽ ഇന്ന് വരെ ഞാൻ തേടിയതെന്ത്? നേടിയതെന്ത്?

സൗഹൃദത്തിന്റെ പുതിയ മാറ്റേറിയ അദ്ധ്യായങ്ങൾ...... പ്രണയത്തിന്റെ കുളിര്...... വിജ്ഞാനത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള പവിത്രമായ വിശപ്പ്.........

ഇവയൊന്നും എനിക്കുത്തരമായില്ല. സത്യത്തിൽ ഞാൻ തേടിയത് ഒരു ബിരുദം മാത്രമായിരുന്നു.

എല്ലാം ഇതുപോലെ തന്നെ നിലനിൽക്കും.

ഈ സിമന്റ് ബഞ്ചുകളിലിരുന്ന് വീണ്ടും പലരും തമാശകൾ പൊട്ടിക്കും.....

വരാന്തകൾ പുതിയ പ്രണയങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കും......

പിസ്താ വിളികൾ മുഴങ്ങികേൾക്കും.

മറവിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ എന്റെ ക്യാംപസ് ജീവിതവും, ഞാനെന്ന ബി-ടെക് വിദ്യാർത്ഥിയും മയങ്ങും.

സർട്ടിഫിക്കറ്റ് വാങ്ങി പുറത്തേക്കിറങ്ങുമ്പോൾ, ഞാൻ ആ പയ്യനെ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഗേറ്റിനരികിൽ തൂക്കിയ ലിസ്റ്റിൽ നോക്കിയതിന് ശേഷം അവൻ എന്റെ നേർക്ക് വന്നു.

"ചേട്ടാ, 501-ാം ക്ലാസ്സ് റൂം?"

എന്റെ ഓർമ്മകൾ കാലങ്ങൾ പിന്നിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ചു. ഈ നിൽക്കുന്നത് ഞാൻ തന്നെയാണ്.

"പ്രിയ സുഹൃത്തേ,

നേടാൻ നിനക്ക് ഏറെയുണ്ട്. ഞാൻ നിശ്ശബ്ദനായിടങ്ങളിൽ നിന്റെ നാവുകൾ ശബ്ദമുയർത്തട്ടെ. ഞാൻ നിസ്സംഗനായിടത്ത് നീ കർമ്മധീരനാവട്ടെ. നീ CEC യുടേതാണ്.

ഞാൻ നികത്താൻ മടിച്ച വിടവുകൾ, നീ നികത്തുക, മാഷ്!!"

അനേക നാളുകളുടെ, അനുഭവങ്ങളുടെ കഥകളുറങ്ങുന്നുണ്ട് ഓരോ താളുകളിലും...........
ഇതിനായി ഉറക്കമിളച്ച കണ്ണുകൾ................. ഉച്ചവെയിലിൽ നടന്ന് തളർന്ന
കൈകാലുകൾ
വ്യത്യസ്തതകൾക്കും, വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കുമായി ചിന്തിച്ച തലച്ചോറുകൾ..........
കലാലയ സ്പന്ദനങ്ങൾ ഒപ്പിയെടുക്കാൻ ക്യാമറകളുമേന്തി നടന്നവർ ....
നന്ദി എന്ന ഒറ്റവാക്കിൽ ഒതുങ്ങില്ല, സൗഹൃങ്ങളുടെ ആഴത്തിന്...........
ഇളകുന്ന മേശകൾക്കടിയിൽ താങ്ങായി ഈ പുസ്തകം നിങ്ങൾ കയറ്റി
വയ്ക്കുമ്പോൾ ഇതിനുള്ളിൽ പിടയുന്ന ഒരു പറ്റം ഹൃദയങ്ങളുടെ രോദനം
നിങ്ങൾ കേട്ടില്ലെന്ന് നടിക്കരുത്..............
“ഇതെന്റെ രക്തം, ഇതെന്റെ മാംസം, എടുത്തു കൊള്ളുക”
വിമർശനങ്ങളായാലും, അഭിനന്ദനങ്ങളായാലും ഒരു മനസ്സോടെ
സ്വീകരിക്കാനാണ് ഞങ്ങൾക്കിഷ്ടം.........

ഷാരോൺ വിനോദ്

THANKS.........

Harikumar B., Alex P. Abraham, Sebin K. Kottackal, Vineeth P., Alwyn Jose, Praveenkumar S., Aparna M., Nithin Raj, Arunanand T.A., Raina Mathew, Adheena Miriam, Cerene Abraham, Lekshmi M. Nair, Riya Ann Philip, Rahul Raj, Isha Salam

Our beloved faculty of CEC

All inmates of MH &LH
Tharavad, Thamara, Kombans & Bijorns guys
Office Staff of CEC

Management & Staff of Learners' Offset, especially Manojetten
Shibu Sir

And to all those who did their bit in their own small way, and filled the blanks............